

Giới thiệu Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy

Mang nội dung và phong thái giống với Tu Chân Lão Sư Sinh Hoạt Lục, truyện đô thị dị năng của tác giả Liễu Hạ Huy xoay quanh về trời sinh phế vật, bị Long Thần phụ thể. Kế thừa ý niệm cùng năng lực của Thần Long, sinh lân huyền ảo, ngư thủy long tức, hành vân hàng vũ, thân thể vô địch. Tại thời đại mà mỗi người đều muốn Đồ Long, cuộc sống của Lý Mục Dương bị rất nhiều áp lực.

Lại một tiếng sét nữa nổ vang trên bầu trời, làm cho lỗ tai của người đau nhức, thân thể run rẩy.

Nếu không phải Lục Hành Không cùng Lục Thanh Minh đều có tuyệt học gia truyền hộ thể, sợ bị tiếng sét này hù dọa mà té ngã xuống đất.

Trong rừng rậm vạn thú yên tĩnh, trong vực sâu quần ma cúi đầu.

Mưa to đầy trời đột nhiên xuất hiện đầy sao.

Đây là thời không rối loạn, là sự nghịch thiên.

Trên bầu trời hai quảng sáng đen trắng hạ xuống, mái nhà của bệnh viện nổ tung, ánh sáng màu vàng óng chiếu rọi thiên địa, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

| Oa”

Một tiếng khóc trẻ con truyền ra từ phòng sinh, sau đó nghe được tiếng hô ngạc nhiên của bác sĩ Tàn Tiểu Lạc:

- Sinh rồi...a....

Lục Hành Không vẻ mặt mừng rỡ, nụ cười cũng chưa nở rộ đã nghe được tiếng quát tháo:

- Có chuyện gì?

- Con đi xem.

Lục Thanh Minh nói rồi chạy nhanh vào khu vực phòng sinh.

...

- Tình huống như thế nào?

Lục Hành Không trầm giọng hỏi.

- Làn da đen như than, ánh mắt mù cho tới bây giờ còn không có biện pháp mở, thất khiếu chảy máu, tim đập rất yếu, sợ là...

Cùng tiếp tục đọc truyện hay mang tên Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy để khám phá nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiếu Niên Mục Dương

Chương 0: Tân sinh mới.

Mưa như là thác nước, sấm sét trên không trung nổ vang như muốn xé rách cả bầu trời.

Mây đen quay cuồng, cuồng phong gào thét, mưa như trút nước.

Bệnh viện Từ Thần, Lục Hành Không gia chủ Lục gia đứng ở trước cửa sổ của phòng khách xa hoa, nhìn thấy thời tiết quỷ dị bên ngoài, vẻ mặt ngưng trọng:

- Quý nhân sinh ra nhiều mưa gió, cũng không biết bên tiểu Du như thế nào rồi?

- Phụ thân, không có việc gì.

Lục Thanh Minh an ủi nói:

- Bệnh viện Từ Thần là bệnh viện tốt nhất Thiên Đò, Tàn Tiểu Lạc là bác sĩ tốt nhất của khoa sản ở quốc nội.

Lục Hành Không chỉ vào hai vầng sáng trắng đen đang giao vào nhau trên bầu trời, cười nói:

- Song Long Hí Châu, trời sinh dị chủng, tiểu tử này vừa mới ra đời liền mang đến động tĩnh lớn như vậy, sau này sẽ được như vậy hay không? Cháu của Lục Hành Không ta sẽ có tiền đồ rộng mở.

- Đùng là một tên bại hoại là tốt lắm rồi.

Lục Thanh Minh trêu chọc nói.

- Hấn dám.

Lục Hành Không ánh mắt lạnh thấu xương, trong mắt bắn ra hai luồng ánh sáng lạnh khiếp người:

- Lục gia ta không cần phế vật.

“Ầm”

Lại một tiếng sét nữa nổ vang trên bầu trời, làm cho lỗ tai của người đau nhức, thân thể run rẩy.

Nếu không phải Lục Hành Không cùng Lục Thanh Minh đều có tuyệt học gia truyền hộ thể, sợ bị tiếng sét này hù dọa mà té ngã xuống đất.

Trong rừng rậm vạn thú yên tĩnh, trong vực sâu quần ma cúi đầu.

Mưa to đầy trời đột nhiên xuất hiện đầy sao.

Đây là thời không rối loạn, là sự nghịch thiên.

Trên bầu trời hai quang sáng đen trắng hạ xuống, mái nhà của bệnh viện nổ tung, ánh sáng màu vàng óng chiếu rọi thiên địa, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

| Oa”

Một tiếng khóc trẻ con truyền ra từ phòng sinh, sau đó nghe được tiếng hô ngạc nhiên của bác sĩ Tàn Tiểu Lạc:

- Sinh rồi....a....

Lục Hành Không vẻ mặt mừng rỡ, nụ cười cũng chưa nở rộ đã nghe được tiếng quát tháo:

- Có chuyện gì?

- Con đi xem.

Lục Thanh Minh nói rồi chạy nhanh vào khu vực phòng sinh.

...

- Tình huống như thế nào?

Lục Hành Không trầm giọng hỏi.

- Làn da đen như than, ánh mắt mù cho tới bây giờ còn không có biện pháp mở, thất khiếu chảy máu, tim đập rất yếu, sợ là...

Lục Thanh Minh hốc mắt ướt át, khó có thể nói ra lời.

“Rầm”

Lục Hành Không vỗ một cái xuống bàn trà, nháy mắt bàn trà hóa thành tro tàn.

- Lão tặc thiên lân Lục gia ta.

- Phụ thân...

Lục Hành Không nhắm mắt không nói, thật lâu sau, trầm giọng hỏi:

- Nghe nói hôm nay có một tên nha hoàn sinh nữ nhỉ?

- Vâng, là thị nữ của tiểu Du.

Lục Thanh Minh chợt trừng to mắt, bộ dáng kinh ngạc, nói:

- Phụ thân, người...

- Đồi.

- Phụ thân, đây chính là cốt nhục của Lục gia chúng ta, là cháu ruột của người...

- Ta nói rồi, Lục gia chúng ta không cần phế vật.

Lục Hành Không lạnh lùng quát:

- Chẳng lẽ ngươi muốn để bên ngoài biết Lục gia chúng ta sinh ra dị dạng sao? Ngươi muốn để cho bọn hán biết cháu của Lục Hành Không ta, con của Lục Thanh Minh ngươi bị sét đánh sao?

- Nhưng mà tiểu Du bên kia thì...

- Nó mệt rồi, hán là đang nghỉ ngơi.

Lục Hành Không thanh âm trầm thấp rất nhiều:

- Con hãy đi chăm sóc nó đi.

Lục Thanh Minh cúi đầu đi ra bên ngoài, thân hình vốn cao lớn hiện giờ có chút đơn bạc.

- Đứa nhỏ đó tên là Lục Khế Cơ.

Lục Hành Không nói.

- Là sao?

- Tên của đứa nhỏ ấy là Lục Khế Cơ, là tên ta chuẩn bị cho nó.

Lục Hành Không nói:

- Sáng sớm ngày mai, để nó đi ra tiếp nhận ca ngợi cùng vinh quang đi.

- Vâng phụ thân.

Lục Thanh Minh thanh âm khàn khàn nói.

Hán biết chuyện mà phụ thân đã quyết định cũng chính là sự thật.

Con hán...

Không, hán chưa từng có con trai.

Con gái của hán gọi là Lục Khế Cơ.

Chương 1: Thiếu niên Mục Dương

Có người nói Lý Mục Dương là một kẻ phế vật.

Điều này làm cho Lý Mục Dương vô cùng tức giận, vốn là chuyện bí mật trong gia tộc, tại sao lại bị tiết lộ để người bên ngoài biết được?

Gió thổi vào mặt, hoa hồng màu xanh.

Mấy cặp đôi trẻ tuổi chạy ra từ trong bụi cỏ, hoặc là hừ hừ ca khúc, hoặc là chơi trò chơi.

Kỳ thi tốt nghiệp trung học đến gần, thần kinh của mỗi một học sinh đều căng như dây đàn, cố gắng vì giấc mơ của mình.

Cách ngày thi tốt nghiệp chừng 38 ngày, trước học tổ chức hoạt động bơi lội để các học sinh thả lỏng tâm tình một chút, sau đó bằng vào trạng thái sung mãn mà xông pha chiến đấu cuối cùng tên đề bằng vàng.

Ở bên cạnh Lạc Nhật hồ, một thiếu niên có làn da đen đang nằm ngủ say sưa trên bờ cỏ.

Cho dù là lúc ngủ, trên mặt của hắn cũng lộ ra biểu tình biến hóa muôn màu muôn vẻ, vốn là vui sướng, rồi thẹn thùng, sau đó là một cảm giác do dự rồi rầu rĩ cùng xấu hổ...

Một tháng trước, hán nữ chân dài của lớp 12/9 là Từ Sĩ Nhị đã ăn tiệc hải sản rồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ trong khách sạn 5 sao.

Nửa tháng trước Trương Tân Kỳ nữ thần của lớp 12/3 mời hắn sau khi tan học sẽ đến một quán cà phê để ôn tập bài học chuẩn bị để thi tốt nghiệp, hắn cũng đã đáp ứng.

Lúc này, Thôi Tiểu Tâm, một học sinh toàn năng của trường cũng đã mở miệng hẹn hắn tối nay cùng nhau đi xem phim “Titanic”, miệng hắn thì nói sẽ suy nghĩ lại nhưng kỳ thật trong lòng cũng không muốn từ chối.

Lý Mục Dương thầm nghĩ chỉ tha một con dê, cũng không muốn tha một đàn dê.

Cho nên rất khoản nợ đào hoa đã quá nhiều, hắn không muốn trở thành một hoa hoa công tử.

“Leng keng”

Tiếng kim loại va vào nhau.

Một thùng sắt hơi cũ bị ai đó ném vào trong hồ.

Lý Mục Dương mở mắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn mấy người bạn học của mình đứng ở trước mặt.

- Lý Mục Dương, tao cảm thấy không nên gọi mày là Lý Mục Dương, phải gọi là Lý Tử Trư (Con lợn ché họ Lý) mới đúng. Mày lên lớp cũng ngủ, đi chơi cũng ngủ, có phải mày ngủ như lợn hay không?

Một tên nam sinh trào phúng nói, hắn cố ý đề cao âm lượng, hấp dẫn sự chú ý của các bạn học xung quanh.

- Trương Thần, mày cũng không nên vũ nhục heo có được không? Tuy rằng con heo cả ngày hết ăn rồi lại nằm ngủ, nhưng mà ít nhất chúng nó cũng có làn da trắng trắng hồng hồng, thoát nhìn rất đáng yêu. Mày xem lại Lý Mục Dương đi, đen như cục than, tại sao có thể đem ra so sánh với heo được?

Dương Quân có dáng người to con âm dương quái khí nói, dẫn đến một trận cười của mọi người.

- Lý Mục Dương, mày đến đây câu cá à?

Tên mập ở bên cạnh chỉ vào một cần câu cá đơn giản được làm bằng cây trúc ở bên hồ, cười ha hả:

- Xem ra không có thu hoạch gì a, trong thùng trống rỗng, cũng không có con cá nào sao? Thật sự là rất tiếc a, vừa rồi đại gia hỏa còn nói trưa nay Lý Mục Dương sẽ câu rất nhiều cá, tối nay chúng ta có thể mở tiệc cá nướng. Người cũng làm cho chúng ta thất vọng rồi a.

Lý Mục Dương xoa xoa cặp mắt, len lén dùng ống tay áo chà nước miếng còn dính ở bên miệng.

Động tác này của hắn đã làm các học sinh đến đứng xem phát ra tiếng cười.

- Sao thế?

Bộ dạng Lý Mục Dương tỏ ra mê hoặc:

- Các cậu muốn làm gì?

- Lý Mục Dương, bọn tao chỉ muốn đến thăm mày một chút, xem thử mày ngủ như thế nào?

Trương Thần khẽ hất mái tóc của mình lên, từ trên cao nhìn xuống Lý Mục Dương đang ngồi dưới bụi cỏ:

- Hôm nay mày ngủ có ngon không?

- Rất tốt.

Lý Mục Dương vô cùng thẳng thắn gật đầu. Ngủ một giấc rất thoải mái, chỉ là còn chưa nghĩ ra đáp án của vấn đề kia rốt cuộc có nên đồng ý đi xem phim với Thôi Tâm Hoa hay không?

- Mơ thấy gì?

Khuôn mặt đen của Lý Mục Dương ửng đỏ, đầu hơi cúi xuống, ngượng ngùng nói:

- Tôi không thể nói.

- Nói đi.

Trương Thần giống như là một con mèo đang đùa giỡn một con chuột, đây là trò chơi mà bọn hắn rất thích chơi, bọn hắn là mèo mà Lý Mục Dương ở trước mặt là một con thỏ:

- Yên tâm đi, bọn tao sẽ không cười đâu.

- Tôi không thể nói.

Lý Mục Dương lại lắc đầu .

- Có phải nằm mơ thấy Thôi đại mỹ nữ lớp chúng ta hay không?

Phía sau đám người, một cô gái tóc dài mặc váy dài màu trắng, tóc xõa xuống ngang vai khẽ nhủ thầm, hiển nhiên là nàng không thích những người này đưa chiến tranh đến trên người mình.

Lý Mục Dương như có điều suy nghĩ nhìn Trương Thần:

- Cậu không thành thực.

- Cái gì?

Trương Thần lập tức mở to hai mắt nhìn , khó mà tin được:

- Mày nói cái gì?

Tên này uống nhầm thuốc cm nr hay sao?

Lý Mục Dương là một kẻ quái thai trong lớp, bởi vì làn da đen như than, cho nên mọi người thường hay gọi Lý Mục Dương là “Cục than đen” hoặc là “Nốt ruồi đen”.

Bởi vì Lý Mục Dương thích ngủ như mạng, vào học cũng ngủ, tan học cũng ngủ cho nên tất cả mọi người đều đặt cho Lý Mục Dương một biệt hiệu là “Thần ngủ”.

Bởi vì cô làn da đen lại rất thích ngủ cho nên Lý Mục Dương trở thành Hết Boy trong trường. Mọi người nhìn thấy hắn thì đều nói là “Đen”, đó là Cục than đen của trường chúng ta. Hắn có thể ngủ từ tiết 1 đến tiết 5, giáo viên gõ vỡ cả bảng đen cũng không thể đánh thức hắn.

Lý Mục Dương là của quý ở trong lớp, là một biểu tượng a.

Lúc mọi người có tâm tình tốt thì sẽ trêu chọc hắn, tâm tình không tốt thì sẽ khi dễ hắn.

Hôm nay tâm tình Trương Thần không tốt, bởi vì hắn vừa mới thổ lộ với Thôi Tiểu Tâm, nhưng lại bị Thôi Tiểu Tâm từ chối.

Còn 1 tháng nữa là sẽ đến kỳ thi tốt nghiệp, khi đó mọi người trong lớp sẽ chia tay, nếu bây giờ không tạo được mối quan hệ trai gái với Trương Thần, chỉ có sau này sẽ trở mặt nhìn đóa hoa xinh đẹp này biến mất ở trong cuộc sống của hắn.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, Trương Thần muốn tìm chuyện gì đó để giải tỏa cục tức này, thì liền nhìn thấy Lý Mục Dương nằm ngủ say sưa ở đây.

Chỉ là, con chuột nhỏ này lại dám phản kháng nhạo báng mình? Đây là chuyện từ trước đến giờ chưa từng xảy ra.

- Cậu không thành thực.

Lý Mục Dương nói lại, tuy rằng chỉ có 4 chữ rất đơn giản nhưng mà lực sát thương kinh người.

Sắc mặt Trương Thần trở nên âm trầm, ánh mắt hung ác mà nhìn Lý Mục Dương , gần từng chữ nói::

- Mày muốn chết.

Lý Mục Dương khẽ vuốt lại đầu tóc lộn xộn của mình, nói:

- Tùy tiện nói ra những lời uy hiếp này, tôi lại có một vấn đề muốn hỏi rồi. Mỗi ngày đều có người qua lại ở trên cầu Nại Hà, có mấy người sẽ cần người tự mình đưa qua hay sao?

- Đánh hắn.

Trương Thần rống giận một tiếng rồi vọt về phía Trương Thần.

Cao 1m78, lại thường xuyên chơi bóng rổ nên có thân hình rắn chắc, lúc chạy đi thì có bộ dạng uy phong, thoạt nhìn chỉ một nắm đấm là có thể quất bay Lý Mục Dương.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Vào lúc này, Lý Mục Dương giống như là một con thuyền nhỏ lắc lư trong biển lớn, một đầu cừu nhỏ run rẩy trước một con hổ lớn, chỉ cần một cú đấm hay một cái tông là có thể làm cho hồn phách của hắn tan biến ngay tại chỗ.

Lý Mục Dương đứng tại chỗ bất động, thoạt nhìn giống như là sợ cháng váng.

Đứng như một pho tượng đá, nhưng trông trắng trong mắt lại bắt đầu hiện lên tơ máu.

Mới bắt đầu rất nhỏ, mắt thường sẽ khó thấy, nhưng rất nhanh liền hiện thành một đường, càng phát ra sự khủng bố.

Nhìn vào giống như là tròng mắt bị nhuộm đỏ vậy.

Trên bàn tay của Lý Mục Dương hình thành một lớp vảy rất mỏng, giống như là vảy cá trong suốt, mặt trên của vảy cá lại lóe ra từ mang, một chấm đen trên lưng của hắn làm cho làn da đen thui biến thành màu đỏ tím.

Trong lòng Lý Mục Dương tràn ngập dã tính thô bạo, giống như là có điều gì bất mãn cần phát tiết.

Trương Thần chạy tới gần, sau đó vung tay đấm một quyền về phía mặt của Lý Mục Dương.

“Vũ”

Lý Mục Dương đưa tay lên đỡ.

- A...

Có người lên tiếng kinh hô, còn có người sợ tới mức nhắm hai mắt lại.

Bàn tay khéo léo của Lý Mục Dương làm sao có thể đỡ được cánh tay sắt của Trương Thần?

Trên mặt Trương Thần nở ra nụ cười đắc ý, nhìn vào khuôn mặt đen làm cho người ta chán ghét, xem thường ở trước mặt.

- Con chuột nhỏ này lại can đảm dám chọc đến lão miêu?

Khi nắm đấm tiếp tục, nụ cười trên mặt Trương Thần động lại, sau đó cảm thấy có một cỗ lực lượng rất mạnh đánh ngược vào hắn.

Khó có thể đỡ, không hề có sức chống cự.

“Bốp”

“Bịch”

Thân thể Trương Thần bay cao lên, sau đó văng thẳng đến bụi cỏ ở phía xa.

Toàn trường yên tĩnh, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Một đấm của Lý Mục Dương lại có thể đấm Trương Thần văng ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vạn Lý Triều Long !

Một màn này phát sinh quá nhanh quá đột ngột, làm cho người ta căn bản phản ứng không kịp.

Lúc Trương Thần xông lên, cũng có hai tên bên cạnh cũng xông theo.

Bọn hắn từ 3 hướng tạo thành một vòng hình bầu dục vây công Lý Mục Dương, tuy rằng trong lòng bọn họ cảm thấy Trương Thần có thể dễ dàng đánh bại Lý Mục Dương nhưng mà để một mình Trương Thần động thủ đánh người, đây không phải là nói Trương Thần lỗ mãng bạo lực hay sao Điều này sẽ

làm mất đi hình tượng của Trương Thần ở trường Nam Thần này.

Phải 3 người tiến lên, thoát nhìn sẽ uy phong bá đạo, lại làm cho người thấy nói bọn họ có nghĩa khí.

Bọn hắn vừa chạy được một nửa mà Trương Thần đã vắng ra, thế cục biến hóa làm cho bọn họ có chút luống cuống tay chân.

Bọn họ vọt qua khỏi Lý Mục Dương, sau đó nhìn thấy bóng lưng ngắn người của Lý Mục Dương.

Ánh mắt của Lý Mục Dương tỏ ra nghi hoặc nhìn vào bàn tay của mình.

Rốt cuộc lúc này đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn lại đột nhiên cuồng bạo tức giận như vậy?

Trước kia Lý Mục Dương xử sự theo nguyên tắc có thể nhịn được thì nhịn, cho dù đối phương khi dễ hắn thì hắn cũng vui cười để phôi hạp. Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể mang đến thương tổn nhẹ nhất cho bản thân, ai bảo mình đánh không lại bọn họ mà?

Còn nữa, bình thường tay của mình còn trói gà không chặt, tại sao lúc này lại có thể đánh bay Trương Thần?

Hơn nữa, hắn căn bản không có dùng sức, thật sự muốn để Trương Thần đứng lên để cho hắn đâm thử lại một cái để xem có chỗ nào không đúng a.

Trương Thần rên rỉ lên tiếng, khó khăn từ dưới đất bò dậy.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lý Mục Dương, ba phần kinh ngạc bảy phần hoảng sợ.

Trong nháy mắt Lý Mục Dương phát ra lực đạo làm hắn giật mình, tại sao Lý Mục Dương có thể có thực lực như vậy.

Ghét nhất là mấy tên giả tư ăn cạp.

- Sát..

- Sát..

- Sát...

Lý Mục Dương dẫm nát mặt cỏ, vọt đến trước mặt Lý Mục Dương.

- Có phải cậu muốn hấp dẫn sự chú ý của bạn Thôi Tiểu Tâm hay không?

Lý Mục Dương lên tiếng hỏi.

Lúc này đây đến phiên Lý Mục Dương nhìn từ trên cao xuống Trương Thần, loại cảm giác này quả nhiên rất tốt. Bởi vì khuôn mặt đen anh tuấn của hắn đã biến thân thành tượng của quốc nội là Cỗ Thiên Lạc.

Trương Thần miệng ngáp ngừng, lại lời gì cũng nói không được.

Hắn thích Thôi Tiểu Tâm, đây cũng không phải là bí mật gì, bởi vì hiện tại hắn đang chơi cho đội bóng rổ của trường, bản thân hắn cũng là nhân vật quan trọng trong trường học, chuyện này cũng đã lưu truyền rộng rãi trong trường.

Mặc dù không có quay đầu lại nhìn xung quanh, nhưng hắn biết Thôi Tiểu Tâm đã đứng ở phía sau, năng thích đứng ở phía sau cùng, thoát nhìn sẽ bảo trì khoảng cách nhất định với mọi người.

Hắn có thể phủ nhận vấn đề mà Lý Mục Dương đưa ra hay không? Chắc chắn là không thể.

- Đã dùng cách sai rồi.

Về mặt Lý Mục Dương tỏ ra tiếc nuối nhìn vào Trương Thần, nhẹ nhàng lắc đầu thở dài nói:

- Thôi Tiểu Tâm là một người thông minh, là một nữ sinh kiêu ngạo, bạn ấy thích kiểu người tao nhã trí tuệ nội liễn, lại có năng lực giỏi. Thường thường cậu chạy tới trào phúng tôi vài câu, khi dễ tôi một trận, nghĩ cái này sẽ lộ ra sự cường đại cùng chói mắt của cậu hay sao?

Nữ sinh an tĩnh giống như hoa bách hợp muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng chung quy vẫn không thể nói ra lời.

Ánh mắt của nàng sắc bén giống như một lưỡi dao đang cứa từng miếng trên da thịt của Lý Mục Dương, nhìn xem thử hắn đang suy nghĩ cái gì?

- Người này không chỉ có bộ dạng khó coi, hơn nữa cũng rất đáng ghét.

Trong lòng nữ sinh này nghĩ như vậy.

- Kỳ thật những thứ này ở trong mắt Thôi Tiểu Tâm không là gì cả, chỉ làm cho người ta xem thường cậu mà thôi. Cậu coi tôi là chú hề để cậu đùa giỡn,

mà lúc cậu đùa giỡn tôi thì ở trong mắt Thôi Tiểu Tâm thì cậu cũng chỉ là một tên hề đang diễn mà thôi.

Lý Mục Dương chỉ vào mặt của mình:

- Cậu nhìn mặt của tôi này, so với tôi thì cậu đẹp chai hơn, trắng hơn tôi.

- Cậu cao lớn hơn tôi, thông minh hơn tôi, đúng rồi, cậu còn có thể chơi bóng rổ. Lúc tôi nhìn thấy cậu chơi bóng rổ thì vô số tiếng nữ sinh điên cuồng mà gọi tên của cậu, nhiều khi tôi hy vọng người đang đứng trên sân là tôi.

- Có một triết nhân từng nói: Xem cánh giới của một người liền xem đối thủ của hắn là ai. Cậu đã chọn tôi làm đối thủ của cậu, hoặc là nói là đối tượng khi dễ của cậu. Cậu đã kéo mình vào cùng một tầng thứ với tôi, cậu cảm thấy làm như vậy sẽ được bạn học Thôi Tiểu Tâm ưa thích hay sao? Ngay thơ rồi đó cưng.

- Lý Mục Dương, này...

- Tôi rất bình thường.

Lý Mục Dương nhếch môi nở nụ cười, cùng là da tối đen, ánh mắt linh động có mị lực khó mà diễn ra bằng lời, đây là cả khuôn mặt của hắn, hoặc là nói đôi mắt sáng này là chỗ nổi bật duy nhất trên người của hắn:

- Nhưng mà cậu là một kẻ rất đáng thương.

Trương Thần hoàn toàn bị chọc giận, hắn vọt qua bóp chặt cổ của Lý Mục Dương, hét lên:

- Lý Mục Dương, này nói ai là kẻ đáng thương? Mày nói ai là kẻ đáng thương?

- Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi...

- Có ai không? Mau kéo bọn họ ra...

- Thầy ơi, có người đánh nhau rồi...

- Dừng thêm sức đi.

Hồng quang trong mắt Lý Mục Dương lại hiện lên, nhìn chăm chăm vào Trương Thần, gầm nhẹ:

- Dừng thêm sức đi, giống như trước kia cậu đã từng dẫm tôi ở dưới chân của mình.

“Phốc”

Trương Thần phun ra một ngụm máu, có thể là bởi vì nội thương nghiêm trọng, càng có thể là bởi vì buồn bực.

Trương Thần đang điên cuồng vẫn bị người ra kéo ra, Trương Thần đá văng cần câu của Lý Mục Dương, cười lạnh:

- Lý Mục Dương, này là tên phế vật có tư cách gì nói tao là kẻ đáng thương? Mày không có vấn đề gì, vỗ lại không, bộ dạng lại xấu xí, mỗi lần kiểm tra hay thi đều đứng đội sổ trong trường, ngay cả câu cá cũng không câu được con nào. Mày cho rằng mình sẽ có tiền đồ gì? Đời này mày chỉ là một con heo hết ăn rồi ngồi chờ chết mà thôi.

Lý Mục Dương xoa nhẹ cổ của mình, cười nói:

- Vừa rồi cậu đã bị tôi đánh bay đấy.

“...”

Trương Thần chỉ vào mặt Lý Mục Dương rồi xoay người rồi đi.

Đám đàn em phía sau cũng sững sốt một chút, nhìn kỹ Lý Mục Dương một chút rồi cũng chạy đi theo.

Cảnh tượng náo nhiệt đã kết thúc, đám người rời đi, một mình Lý Mục Dương ngồi ở trong bụi cỏ bên bờ hồ ngăn người.

Chung quy vẫn chỉ có mỗi mình hắn.

Giống như trước đây.

- Lý Mục Dương.

Giọng nói của một cô gái vang lên.

Lý Mục Dương xoay người nhìn lại , phát hiện Thôi Tiểu Tâm vẫn đang đứng tại chỗ.

Lần này cũng không giống như ngày thường.

- Bạn phê phán tôi là không đúng nhưng chuyện này cũng không quan trọng. Kỳ thật, bạn có biết không? Bạn chính là người ở lại nói chuyện với tôi, người khác sẽ dùng ánh mắt xem thường để nhìn tôi, hoặc ngạc nhiên , hoặc đổ kỵ , cũng có hâm mộ . Phía trên của một cục bùn đột nhiên xuất hiện một đóa hoa xinh đẹp, đúng là một chuyện rất đẹp, Với tôi mà nói, cuối cùng vẫn là chuyện tôi chiếm tiện nghi. Tôi muốn nói với bạn rằng tôi sẽ giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Không cần quay đầu lại , Lý Mục Dương cũng biết hoa khô của lớp lưu lại nói chuyện với mình sẽ mang đến rung động cho những bạn học khác.

Thôi Tiểu Tâm không nghĩ tới Lý Mục Dương sẽ nói ra mấy câu nói như vậy, trong mắt của nàng hiện lên một tầng sương mù, nháy mắt lại trong vắt, trầm ngâm một lát , nói:

- Bạn nói đúng hai chuyện nhưng cũng nói sai hai chuyện.
- Xem ra là bạn nguyện ý ở lại nói chuyện với tôi. Đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức nói chuyện với nhau phải không?

Lý Mục Dương cười nói.

- Thứ nhất tôi không thích Trương Thần, ở trong mắt của tôi, hành vi của hắn quả thật giống như là một tên hề lấy lòng mọi người.
- Thứ hai tôi quả thật giống như cậu nói, tôi thích người tao nhã trí tuệ, nội liễm nhưng người ấy có năng lực nhưng cũng không thích khoe khoang ra năng lực của mình, đây là mẫu người mà tôi thích.

Lý Mục Dương gật gật đầu , nói:

- Vậy tôi nói sai hai chuyện gì?
- Thứ nhất là tôi không cảm thấy bạn là kẻ hề, bạn chỉ là một người bình thường giống như bao nhiêu người bình thường khác. Bạn không làm gì sai cả, chỉ là...
- Chỉ là vận mệnh không công bằng với tôi một chút.

Lý Mục Dương nở nụ cười tự giễu, nói:

- Người xấu nhà lại nghèo, đầu như bột nhào, văn võ đều kém, chỉ có thể nhận sự an bài của vận mệnh , trở thành một tên phế vật ngồi ăn rồi chờ chết, đúng hay không?

Đồng tử Thôi Tiểu Tâm phát ra tia sáng kỳ dị, người này luôn bị mọi người gọi là Cục than đen, bị khi dễ liên tục, thanh danh lan xa tại sao lúc này lại có lỗi suy nghĩ cùng những lời lẽ sắc bén như vậy?

- Tôi chỉ tùy tiện nói mà thôi.

Lý Mục Dương ngậm một cọng cỏ ở trong miệng của mình.

- Bạn cứ tiếp tục nói đi.
- Mặc dù bên trên cục bùn không thể nào làm cho hoa nở ra, đây là chuyện tất nhiên. Bởi vì biểu hiện ra hơi tầm thường, kỳ thật bên trong cục bùn ấy lại có đủ chất dinh dưỡng để làm cho đóa hoa ấy nở rộ, nó dùng hết toàn lực, dùng đóa hoa trên đỉnh đầu của mình để chứng minh giá trị tồn tại của nó.
- Bạn cảm thấy tôi giống như cục bùn kia, còn có thể cứu vớt được sao?

Lý Mục Dương nhếch môi nở nụ cười , nói:

- Vậy bạn nguyện ý...?
- Tôi không muốn.

Thôi Tiểu Tâm rõ ràng trực tiếp cự tuyệt:

- Tôi muốn đi ĐH Tây Phong, bạn sẽ đi đâu? người của một thế giới , tương lai của chúng ta sẽ không xuất hiện cùng với nhau.

ĐH Tây Phong là một trong những ĐH có tiếng ở quốc nội, lấy thành tích bây giờ của Lý Mục Dương thì chỉ có thể đến ĐH Tây Bắc Phong, một chỗ có tiền là có thể đến đó học.

- Nói cũng đúng.

Lý Mục Dương nở nụ cười chua xót, nói:

- Đây cũng là nguyên nhân mà tôi thích bạn nhưng chưa bao giờ thổ lộ với bạn cả.

- Cái gì?

- Đây không phải chuyện rất bình thường sao? Tôi là một nam sinh đang ở trong thời kỳ trưởng thành, luôn tràn ngập hứng thú đối với những cô gái xinh đẹp. Chúng tôi ưa thích Từ Gia Nhị, ưa thích Trương Tân Kỳ, cũng thích cả bạn. Chúng tôi hy vọng có thể chói mắt giống như các bạn, chúng tôi hy vọng có thể đi bên cạnh các bạn, cũng đã từng mơ mộng rằng chúng tôi sẽ chở các bạn trên chiếc xe đạp, bạn ở phía sau tôi cười nở nhưng một đóa hoa trong ánh nắng mai vậy.

- Nhưng mà những cô gái xinh đẹp luôn đặt tầm mắt của mình ở trên những Hết Boy, chúng tôi chỉ có thể xa xa nhìn mà thôi, nếu đột nhiên có một cô gái xinh đẹp như vậy tôi gần nói chuyện với chúng tôi vài câu, đó chính là một sự may mắn thật lớn mà ông trời đã giành cho chúng tôi rồi.

Lý Mục Dương ngửa mặt nhìn những đám mây trên bầu trời, nói:

- Còn có thể trông mong gì hơn thế nữa?

Thôi Tiểu Tâm trầm tĩnh một lúc lâu, rồi cuộc giọng nói có chút phức tạp một chút:

- Chúc bạn may mắn.

Nói xong xoay người rời đi.

Hoạt động bơi lội đã xong, thứ đợi bọn họ sau đó là một kỳ thi ác liệt.

- Thôi Tiểu Tâm.

Đột nhiên Lý Mục Dương hô lên.

Thôi Tiểu Tâm xoay người nhìn qua, nàng không rõ người này muốn nói với mình cái gì.

Kỳ thật nói cái gì cũng vô dụng, nàng không có khả năng bởi vì đồng tình mà nhận một phần tình yêu,

- Tôi từ chối.

Lý Mục Dương lên tiếng.

- Cái gì?

- Bạn mời tôi đi xem phim chung với bạn, tôi từ chối.

Lý Mục Dương cao giọng.

Thôi Tiểu Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Mục Dương, nói:

- Ngủ ngốc.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng màu đỏ bao lấy Lạc Nhật hồ giống như một cảnh đẹp trong mơ.

Lý Mục Dương cắt càn câu, chuẩn bị cùng mọi người trở về nhà,

“Vù”

Gợn sóng lấp lánh trên mặt hồ, đột nhiên nhảy lên vô số ca chép đủ màu sắc rực rỡ.

Giống như là nhận được ám chỉ nào đó, sau đó vô số đầu cá chép từ trong Lạc Nhạc hồ nhảy lên,

Chúng nó ngàn vạn, chúng nó liên miên bất tuyệt. Chúng nó phô thiên cái địa, màu sắc rực rỡ che kín gần cả nửa mặt hồ.

Ở những chỗ mắt thường không thấy được, còn có rất nhiều cá chép đang bơi đến nơi này, phảng phất như đi hành hương.

Chúng nó phóng đi theo phương hướng của Lý Mục Dương, giống như là đi theo tín ngưỡng trung thành nhất của mình.

Nếu có lão nhân nào có kinh nghiệm nhìn thấy một màn này nhất định sẽ lên tiếng kinh hô:

- Vạn Lý Triều Long, đây là Vạn Lý Triều Long ngàn năm khó gặp a...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tư Niệm Quá Ngọt !

Có người nói bề gãy cánh của thiên sứ cũng có người nói ông trời bề gãy cánh của người để người chết.

Nghe mẹ kể, lúc Lý Mục Dương ra đời thì đã bị sét đánh, thiếu chút nữa đã đi gặp ông bà rồi.

Điều này làm cho Lý Mục Dương cảm thấy nghi hoặc, tổ tiên hắn đã làm chuyện thương thiên hại lý gì mà mới vừa ra đời đã bị thiên phạt rồi?

Lúc 3 tuổi Lý Mục Dương mới có thể mở to mắt để nhìn thấy, lúc 7 tuổi mới có thể chấp chững biết đi, 10 tuổi mới mở miệng tập nói, thẳng đến 14 tuổi còn trói gà không chặt, cũng không có biện pháp để tập kiểm luyện khí như những người bạn cùng trang lứa.

Có người nói ông trời đóng một cửa sổ của người thì đồng thời cũng lưu lại cho người một cánh cửa sổ khác.

Nếu vô đã không được thì liền qua văn, nói không chừng sau này có thể giống như mấy vị lão đại thời xưa hạ bút thành thơ, lưu lại mấy bài thơ danh tác cho hậu thế. Nhưng mà mỗi lần Lý Mục Dương cầm lấy sách vở thì đầu của hắn liền trở nên hỗn loạn, rất nhanh liền tiến vào giấc mộng đẹp.

Bạn cùng bàn nhắc nhở nhưng vẫn không dậy.

Giáo viên tới mắng nhưng cũng vô dụng.

Một giáo viên mới tới thấy Lý Mục Dương ngủ nên đã tức giận mà bề gãy cả một cái miếng lau bảng, đây chính là miếng lau bảng được làm bằng kim loại a.

Nhưng mà Lý Mục Dương vẫn u như kỷ.

Thích ngủ như mạng !

Chỉ cần để cho hắn ngủ, chuyện gì cũng có thể thương lượng.

Nếu như không có ngủ tốt, tính tình của hắn liền đặc biệt nóng nảy.

Giống như ngày hôm nay, sở dĩ hắn cùng Trương Thần phát sinh xung đột chính là bởi vì hắn đang nằm mơ mà bị người khác đánh thức, ngủ còn chưa đủ a.

Ít nhất là trong lòng Lý Mục Dương nghĩ như vậy.

“Xoạt”

Đầu Lý Mục Dương chui ra từ dưới bồn tắm, sau đó mở to mắt thở hồng hộc.

Thời gian nín thở của hắn rất dài, nhưng mà vẫn có cảm giác làm cho trái tim kích thích.

- Không phải mình là một kẻ phé vậy hay sao?

Trong lòng Lý Mục Dương thầm nghĩ:

- Một quyền ban nãy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hắn nghiêm túc ngắm lấy cánh tay của mình, da thịt nhẵn nhụi nhưng mà bị nước ấm ngâm thành màu hồng hồng.

“Két”

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, một Loli đáng yêu đi vào, vẻ mặt vội vàng hỏi:

- Anh, có tên hỗn đản nào khi dễ anh nữa hay sao?

Lý Mục Dương nhỏ hơn Lý Mục Dương 3 tuổi, hai người cùng học ở trường Phục Hưng, Lý Mục Dương học lớp 12 còn Lý Tư Niệm thì học lớp 11.

Đương nhiên khác với người anh phé vật là Lý Mục Dương này, từ nhỏ Lý Tư Niệm đã thông minh lanh lợi, hằng năm đều có thành tích đứng đầu toàn khối.

Nàng học muộn hơn Lý Mục Dương 3 năm nhưng lại học kém Lý Mục Dương có một lớp bởi vì khi còn học tiểu học và trung học cơ sở thì nàng đã liên tục vượt lớp 2 lần.

Lúc trung học phổ thông này cũng đề nghị học vượt lớp nhưng mà bị cha mẹ cự tuyệt. Bọn họ cho rằng 3 năm trung học này là 3 năm rất quan trọng, trong 3 năm này phải chuẩn bị đầy đủ, sau đó thi vào một trường ĐH tốt nhất quốc nội.

Lý Tư Niệm là một tiểu mỹ nữ trong trường, là một hot girl. Nàng có thể biết Lý Mục Dương bị khi dễ cũng không phải là chuyện lạ gì.

Hai tay Lý Mục Dương ôm lấy bộ ngực của mình, cười khổ:

- Lý Tư Niệm, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, lúc đi vào thì phải gõ cửa.

Cho tới bây giờ Lý Tư Niệm vẫn không có thói quen gõ cửa, mỗi lần vào phòng của mình đều là đầu đá lung tung. Vì thế Lý Mục Dương cũng không biết hy sinh biết bao nhiêu tập chí “Play Boy” rồi.

Mỗi lần Lý Tư Niệm thấy Lý Mục Dương đang nhìn những tờ tạp chí này thì nàng liền hiên ngang lăm liết cướp đi bảo là muốn nộp lên cha mẹ.

Kỳ quái là cha mẹ của Lý Mục Dương cũng từng nói vấn đề này với hắn.

- Vâng.

Khuôn mặt Lý Tư Niệm khẽ ửng đỏ, liếc mắt nhìn Lý Mục Dương một cái rồi đi ra ngoài.

Lúc rời đi, vẫn không quên mà đóng cửa phòng tắm lại.

“Cốc Cốc Cốc”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Anh, em có thể vào không?

Lý Tư Niệm ở trước cửa hô lên.

Về mặt Lý Mục Dương bất đắc dĩ, nói:

- Vào đi.

Lý Tư Niệm lại đẩy cửa đi vào, sốt ruột hỏi:

- Anh, tên hỗn đản nào khi dễ anh.

- Là anh khi dễ người khác.

Lý Mục Dương nói, lần này cũng không phải khoác lác với muối muối của mình, quả thật hắn đã đánh bay Trương Thần, có rất nhiều người có thể làm chứng cho mình.

- Anh, anh khi dễ tên bại hoại nào?

Sắc mặt Lý Tư Niệm hơi hòa hoãn một chút, hỏi.

Về mặt Lý Mục Dương cảm động, nghĩ thầm quả nhiên là em của mình a.

Hắn cười ha ha nhìn Lý Tư Niệm, nói:

- Trương Thần muốn khi dễ anh, bất quá đã bị anh khi dễ lại... Bất quá mọi chuyện đã trôi qua rồi.

“Hừ”

Lý Tư Niệm hừ lạnh:

- Lại là tên hỗn đản Trương Thần đó, em nhất định sẽ không tha cho hắn.

Lý Mục Dương vội vàng khuyên bảo:

- Tư Niệm, mọi chuyện đã qua, lần này anh của em cũng không bị hại, em cũng đừng có tìm hắn gây sự, em là một nữ hài tử đó.

Lý Mục Dương lo lắng an toàn của Lý Tư Niệm, dù sao Lý Tư Niệm chỉ là một nữ hài tử nhu nhược, nếu Trương Thần phát tiết cơn giận của mình lên

trên người của Lý Tư Niệm, đây là điều mà Lý Mục Dương không muốn nhìn thấy nhất.

Hắn tình nguyện để bản thân bị ủy khuất một chút.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không muốn kể cho người nhà nghe chuyện hắn bị người trong trường học khi dễ.

- Không được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tư Niệm kiên nghị, nói:

- Ai cũng không được khi dễ anh của em cả.

- Tư Niệm.

- Anh, em mua cho anh khoai lang nướng nè.

Lý Tư Niệm lấy ra một cái bọc nhỏ trong cặp sách của mình.

- Nhân lúc còn nóng thì ăn đi.

Lý Mục Dương cảm động, bẻ một nửa cho Lý Tư Niệm, nói:

- Chúng ta mỗi người một nửa.

- Anh ăn đi, em ăn kiêng.

Lý Tư Niệm lắc đầu:

- Ăn khoai lang sẽ đánh rắm a.

"----- "

.....

Sân bóng rổ, hiện tại đang tiến hành một trận đấu giữa các thành viên trong đội bóng rổ của trường.

Là đội trưởng của CLB bóng rổ của trường, chơi bóng là một môn bắt buộc trong thời khóa biểu hằng ngày của Trương Thần.

Hơn nữa, hắn lại thích khi bản thân mình ra mồ hôi thì lại nghe được những tiếng reo hò cổ lên của các em gái nhỏ.

- Trương Thần cổ lên.

- Trương Thần, anh là người giỏi nhất.

- Trương Thần, em yêu anh.

...

Trương Thần nhìn không được mà nhìn sang chỗ khán đài, trên đấy có một đám cô em xinh xinh đang hô cổ lên. Nhưng mà trong những người ấy, có một khuôn mặt mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

- Nhiều học muội xinh đẹp a.

- Nhiều giọng nói dễ nghe a.

- Bộ dạng sôi nổi thật đáng yêu, giống như một tiểu thiên sứ.

Bởi vì thường xuyên nhìn chỗ khán đài nên nhiều lần đồng đội chuyển bóng đến đều bị Trương Thần làm mất bóng.

Trận đấu tạm dừng, một đám đội viên xúm lại nháy mắt ra hiệu với hắn.

- Đội trưởng, lại có hàng mới a.

- Ngon ngọt như rau xanh, o cho 90 điểm.

- Tao cho 98 điểm, mày có muốn để cho tao không?

- Chán ăn bữa tiệc lớn, ngẫu nhiên cũng muốn đổi một bữa ăn nhẹ một chút có đúng không?

Trương Thần cùng đồng đội nói vài câu rồi đi đến khán đài.

Trên khán đài đám MM xinh đẹp liên hết ầm lên, có người đưa đồ uống, có người đưa khăn mặt, còn có người chuẩn bị thổ lộ tình cảm của mình,

- Cảm ơn, cảm ơn mọi người.

Trương Thần là người được chú ý nhiều nhất, ý cười đầy mặt nói cảm ơn.

Hắn nhìn thấy tiểu cô nương sôi nổi nhất, hét lớn tiếng nhất đứng ở phía sau đám người, ánh mắt nũng nịu mà nhìn hắn, lại ngượng ngùng.

Người mới mà, có thể hiểu được.

Trương Thần tách đám người ra, đi đến chỗ cô gái ấy,.

- Em tên là gì?

Giọng nói của Trương Thần rất thành thật, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

- Em gọi là Tư Niệm.

Cô gái Thần liếc mắt một cái, như là một con chó hoảng sợ mà cúi đầu xuống.

- Tư Niệm, cái tên này rất hay.

Trương Thần nở ra nụ cười rất mê người.

Thật là một cô gái tốt, vừa rồi khi nàng ngẩng đầu rồi cúi đầu làm cho trái tim của hắn đập nhanh lên.

Nàng làm cho Trương Thần nhớ lại một bài thơ: Ôn nhu khi cúi đầu, giống như một đóa thủy liên hoa thẹn thùng khi gặp phải một cơn gió.

- Cảm ơn.

Gương mặt cô gái khẽ ửng hồng.

- Em đang ôm cái gì thế?

- Là một bình nước canh do em nấu.

- Có thật không? Hiện tại rất ít nữ hài tử biết nấu ăn, người nam nhân uống canh của em sẽ làm cho người khác đổ kị a.

- Đây là canh em nấu cho anh.

Nữ hài tử ngẩng đầu lên, con ngươi kiên định như vì sao nhìn vào Trương Thần.

- Có thật không?

Trương Thần hé miệng nở nụ cười:

- Thì ra anh chính là người may mắn kia sao?

- Tay nghề của em không tốt cho lắm.

- Đã là một chuyện hiếm thấy rồi.

- Có thể sẽ không dễ uống.

- Quý ở tâm ý.

- Anh thật sự sẽ uống hết sao?

Trương Thần cười vui vẻ, nói:

- Đương nhiên, tại sao có thể lãng phí tấm lòng thành của giai nhân được.

Cô gái đưa bình canh tới, ôn nhu mà dặn dò:

- Cẩn thận kéo nóng đấy.

- Sẽ không đâu.

Trương Thần cảm giác được trái tim của mình đều phải hoa tan rồi, hần mở bát canh ra:

- Đây là món quà quý nhất mà anh đã từng nhận được.

Hần ngẩng đầu lên, bắt đầu uống.

Uống uống, lòng mảy của hần nhúu lại.

Nhớ tới cô gái kia nói:

- Tay nghề của em không tốt lắm.

Hần lại tiếp tục uống.

Uống uống, dạ dày của hần co quắp.

Nhớ tới cô gái nói:

- Có thể sẽ không dễ uống.

Hần lại liều mạng kiên trì.

Uống uống, trái tim của hần cũng đau.

Nhớ lại bản thân đã nói:

- Tại sao có thể lãng phí tâm lòng thành của giai nhân?

Hần còn muốn kiên trì tới cùng.

“Oe”

Hần đột nhiên xoay người rồi ới như điên xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liều Hạ Huy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nước Mắt Rất Mặn.

Trương Thần ới đến tâm liệt phế, Trương Thần ới vô cùng đau khổ, Trương Thần phun ra cả bữa ăn sáng hôm trước.

Hần vốn là khom người, sau đó là quỳ một chân xuống đất, đợi cho không thể phun hết nữa thì thân thể hần xụi lơ, cả người đều nằm trên đất.

Khí lực toàn thân đều bị lấy hết rồi, hần hiện tại giống như một tên phế nhân.

Trương Thần nước mũi giàn giụa, khóe miệng còn có nước lưu lại, bộ dáng vô cùng thê thảm.

- Anh...Anh không sao chứ?

Lý Tư Niệm tỏ ra lo lắng, hốc mắt phỉếm hồng, như muốn khóc:

- Tại sao có thể như vậy à? Em rất chú tâm nấu món canh này mà, chẳng lẽ khó uống như vậy sao?

Trương Thần ngẩng đầu nhìn vào cô gái ở trước mặt, muốn nở nụ cười để an ủi nàng nhưng mà bây giờ hần cười lên còn khó coi hơn cả khóc, thanh âm khàn khàn vô lực nói:

- Em...Em đã bỏ cái gì vào đó?

- Bỏ cái gì sao?

Về mặt Lý Tư Niệm tỏ ra vô số tội, nghiêm túc nghĩ đi nghĩ lại , nói:

- Bỏ vào đó sườn lợn, đương quy, củ mài, khổ sâm, ngư linh thảo, dạ minh sa, ngũ linh chi. . .

- Ngũ linh chi?

Dạ dày Trương Thần lại run lên, yết hầu giật giật như muốn ói tiếp, tức giận nói:

- Đó là phân khô của sóc bay, em lại bỏ nó vào trong bát canh sao?

- Ngũ Linh Chi cũng là một loại thuốc Đông y a, nó được dùng để bổ máu, ví dụ như con gái đến tháng mất nhiều máu, dùng thứ đó sẽ rất tốt. Anh thích chơi bóng rổ, thân thể sẽ thường xuyên va chạm, em dùng Ngũ linh chi để giúp anh lưu thông máu, cái này có gì không đúng sao?

- Em. . .Em. . .

Trương Thần ngón tay run rẩy chỉ vào Lý Tư Niệm , một câu

Chứng kiến thần tượng nôn thành như vậy , những fan hâm mộ khác xúm lại.

- Tiểu Thần Thần, người không sao chứ? Em rất đau lòng a.

- Trương Thần, anh làm sao vậy? Có phải là bị bệnh hay không?

- Đây, cô là ai? Cho Thôi Tiểu Tâm của chúng ta uống cái gì?

...

Đám fan cuồng này vốn đã đổ kị về đẹp của Lý Tư Niệm, người mới tới này có một khí chất rất mê người.

Thấy Trương Thần rất chiều cô Lý Tư Niệm , từ chối đồ uống đã làm cho các nàng khó chịu rồi, không nghĩ tới sau khi dùng canh của Lý Tư Niệm thì lại không ngừng ói ra, các nàng tự nhiên muốn đứng ra chỉ trích.

- Tôi chỉ là. . .

Lý Tư Niệm tỏ ra hoảng sợ, đột nhiên đề cao âm thanh:

- Chỉ là cho anh ấy uống một chén canh phân mà thôi.

- Cô nói cái gì?

Đám fan cuồng tức giận cm nr, chuẩn bị muốn lên động thủ .

Chân Lý Tư Niệm đạp một cái, cái ấm giữ nước canh từ dưới đất bay lại trên tay của nàng.

Nàng có chút tiếc rẻ nhìn vào ấm canh này, thờ dãi nói:

- Đây là ấm đựng canh mà tôi quý nhất, nhưng đáng tiếc bị một con heo lãng phí hết rồi."

Tay nàng dùng lực, chỉ nghe một tiếng “ Rắc”, ấm canh được làm bằng vật liệu đặc thù kia đã vỡ thành những mảnh nhỏ.

“ Xôn xao”

Đám fan cuồng vừa mới chạy lên liền thối lui lại.

Lý Tư Niệm bỏ những mảnh vỡ kia lên trên người Trương Thần, dùng khăn tay lau đi những giọt canh còn dính ở trên tay của mình.

Khăn tay rất trắng , tay nàng còn trắng hơn cả khăn tay.

Sau đó, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Lý Tư Niệm ngẩng đầu lên rồi đi ra ngoài.

Lúc gần đi đến bảng rỗ trên sân, đột nhiên Lý Tư Niệm xoay người lại, giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Phải ngoan ngoãn, không nên tiếp tục khi dễ anh của em nha.

- Anh của cô là ai?

Có người hỏi.

- Lý Mục Dương.

"----- "

...

“Àm”

Trương Thần đập bàn một cái , tức giận quát:

- Lý Mục Dương, mày đứng lên cho tao.

Lý Mục Dương vẫn đang ngủ say , hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng .

Trương Thần biết thói quen của Lý Mục Dương , sau đó càng thêm dùng sức vỗ cái bàn .

“Àm Àm . .”

Giờ là lúc giải lao giữa tiết, thấy Trương Thần mang một đám người vọt tới bên người Lý Mục Dương, ánh mắt của tất cả mọi người trong lớp đều nhìn lại đây.

Thôi Tiểu Tâm đang chăm chú đọc sách, nghe được tiếng đập bàn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày.

Cũng không phải là có ý muốn bênh vực kẻ yếu mà là nàng không thích bị tap âm làm quấy nhiễu.

Trong sự chờ mong của mọi người, rốt cuộc Lý Mục Dương cũng tỉnh ngủ, khẽ ngẩng đầu lên thì đã thấy Trương Thần đang đứng ở trước mặt:

- Cậu lại muốn khi dễ tôi sao?

"-----"

Trương Thần hốc mắt đỏ lên , chỉ kém không có khóc thành tiếng.

Rốt cuộc là ai khi dễ ai?

Hắn cố gắng dằn cơn tức trong lòng, khí thế hung hăng nhìn chăm chăm Lý Mục Dương , chất vấn nói:

- Lý Mục Dương , tại sao mày lại hèn hạ như vậy?

- Hèn hạ?

Lý Mục Dương gỡ đầu tóc còn bù xù của mình.

- Mỗi ngày tôi không ngủ thì cũng chuẩn bị để ngủ, trừ lúc bị các cậu khi dễ ra thì những lúc khác cũng không có bất cứ cảm giác tồn tại nào, tại sao cậu không biết xấu hổ mà dùng từ như vậy để hình dung tôi?

- Lý Mục Dương, mày là một tên tiểu nhân hèn hạ , mày hai mặt , mày giả trư ăn cợn.

Trương Thần càng nghĩ càng giận , hơn nữa dạ dày còn đang quay cuồng hắn cảm giác mình sắp điên mất rồi:

- Rõ ràng là mày mang tuyệt kỹ lại giả vờ như yếu kém lắm. Lúc ở Lạc Nhật hồ tại sao mày lại đâm ra một quyền như vậy, đáng hận hơn chính là mày để em gái của mày hãm hại tao ăn canh. ...

- Lý Tư Niệm?

Lý Mục Dương chau mày , ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Trương Thần , hỏi:

- Nó ra sao rồi?

Mặc dù nhỏ lúc còn rất nhỏ nha đầu kia liền là hết cần bảo vệ mình , hơn nữa mỗi một thứ thì nó lại mạnh hơn mình cả trăm lần, nhưng dù sao nó vẫn là một đứa con gái, là em của mình. Nếu Trương Thần dám làm gì nó thì nhất định Lý Mục Dương sẽ xông lên cùng liều mạng với hắn.

- Nó ra sao ư? Tại sao mày không hỏi rằng tao ra sao rồi?

Trương Thần nổi trận lôi đình , thân thể còn không có nhảy dựng lên , lại nhanh chóng ôm bụng ngồi xổm xuống .

“Bùm”

Thằng khi hấn đâm rầm một cái thì bụng của hấn mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng mà bụng hấn dễ chịu nhưng mà người khác cũng không thoải mái a.

Nhìn mọi người trong lớp từng mắt nhìn mình, còn có người che mũi quạt gió, Trương Thần có loại xúc động tìm một cái lỗ để chui vào.

Từ nhỏ đến lớn, hấn đều nhận được hoa tươi cùng tiếng khen ngợi, lúc nào từng chịu sỉ nhục như vậy?

- Các anh em, đánh hấn cho ta.

Trương Thần tức giận quát.

Mấy tên đội viên đi ở phía sau Trương Thần lập tức xúm lại, chuẩn bị giáo huấn Lý Mục Dương, trút giận thay đội trưởng của mình.

Lý Mục Dương vươn một bàn tay ra rồi quơ quơ, nhìn Trương Thần nói:

- Cậu bị tôi đâm bay đấy.

"-----"

Những người nhìn thấy cảnh Trương Thần bị Lý Mục Dương đâm bay liền ngừng lại lui về phía sau, những người chưa thấy cũng bắt chước lui theo.

Người khác đều lui, nhất định là người kia rất lợi hại rồi.

Vì thế, trừ Trương Thần còn đứng ở bên người Lý Mục Dương, những người khác đều tránh ra rất xa.

Một tay Lý Mục Dương bịt mũi, tay khác thì rút quyển sách quạt quạt, rất là tức giận nói với Trương Thần:

- Tôi nghĩ được mùi ngư tinh thảo, dạ mình sa, ngũ linh chi... cái rắm này của cậu rất tốt, cậu để mọi người phân xử đi, rốt cuộc trong hai chúng ta ai mới là kẻ hèn hạ?

Lỗ mũi Trương Thần chưa sót, nước mắt rơi xuống.

Khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vật Đồi Sao Dồi !

Lý Mục Dương là một người thiện lương, từ nhỏ đến lớn hấn không có khi dễ người khác.

Ở trong ký ức của hấn, chuyện như vậy cho dù là một lần cũng không có.

Hơn nữa hấn còn luôn luôn bị người khác khi dễ, cái này sẽ nhận được bao nhiêu huân chương của tổ quốc vì đã làm giảm bớt đi những thanh thiếu niên phạm tội a?

Nếu những thiếu niên kia mỗi ngày không có việc gì làm đều khi dễ vào hấn một phen, chỉ sợ sẽ làm ra những chuyện cực kỳ đáng sợ khác cho những người khác.

Cho nên, Lý Mục Dương lại không thể không nhớ tới một vấn đề: Một nam nhân giống như Thiên sứ như vậy thì làm sao lại bị sét đánh đây?

Chuyện bị sét đánh trúng làm cho Lý Mục Dương luôn canh cánh ở trong lòng, từ sâu trong lòng hấn thì hấn luôn cảm thấy vô cùng tự ti.

Mọi người hãy suy nghĩ một chút, ông trời vừa mới đưa một người đến thế giới này thế như lại hỏi hấn không kịp mà nghĩ cách muốn lấy người trở lại, nếu là ai đó gặp phải chuyện này thì chắc chắn là sẽ cảm thấy bản thân bị vũ nhục, có đúng không?

Cũng chính bị sét đánh cho nên vừa mới ra đời thân thể của Lý Mục Dương đã không được tốt rồi.

Con của người khác thì được ngâm trong bình mật mà lớn lên thì Lý Mục Dương thì được ngâm trong âm thuốc.

Từ khi hấn biết được chuyện thì trong nhà thường xuyên xuất hiện một lão đạo sĩ.

Quanh năm suốt tháng lão đạo này chỉ mặc một bộ áo bào bản thiu, chỗ tay áo dính đầy dầu mỡ giống như trong đó có một con gà quay vậy. Mỗi lần đến đều mang theo một bao dược liệu lớn, sau đó lao vào trong bếp nấu thuốc rồi bung ra một chén thuốc Đông y còn kinh hơn ông tay áo của lão, bắt Lý Mục Dương phải uống hết.

Ngay từ đầu Lý Mục Dương sẽ cự tuyệt, lão đạo sĩ cũng không miễn cưỡng, sau khi vỗ tay một tiếng thì Lý Mục Dương liền cảm thấy ngu ngơ mà uống chén thuốc đấy.

Lý Mục Dương vẫn cảm thấy mình làm chuyện như vậy thì trong lòng sẽ cảm giác khó chịu, khi còn trẻ không biết có tìm được từ thích hợp để hình dung cảm giác ngay lúc đó.

Sau đó trong lúc vô tình hắn lại phát hiện được một từ làm cho toàn thân của hắn có cảm giác tê liệt đó là bị coi thường.

Chờ đến lúc Lý Mục Dương 11 thì thì lão đạo sĩ đẩy lại sờ loạn trên người của hắn sau đó vui mừng nói với cha mẹ của Lý Mục Dương rằng:

- May mắn là lão đạo đã không làm nhục mệnh, cuối cùng đã bảo vệ tánh mạng của tiểu thiếu gia, thiên lôi nhập vào cơ thể, thân thể con người có thể thừa nhận được cũng đã là một kỳ tích rồi. Tiểu thiếu gia phúc lớn mạng lớn, ngày sau sẽ có phú quý, tuy rằng bảo vệ tính mạng của hắn nhưng mà thân thể của hắn vẫn rất khác người thường, không thể tập võ luyện kiếm, hơn nữa đầu...

- Đầu bị hồng sao?

Cha của Lý Mục Dương là Lý Nham gấp giọng hỏi.

- Vậy thì không có.

Lão đạo lắc đầu nói, ý bảo Lý Nham không cần kinh hoàng, nói:

- Chẳng qua là bởi vì sấm đánh ảnh hưởng, não vực của hắn nhận lấy trùng kích cực lớn, có thể sẽ trở nên sự ngu dại một ít. Có lẽ lúc trưởng thành, tiểu thiếu gia hồng phúc tề thiên, một ngày nào đó có thể sẽ bình phục lại.

- Vậy là đầu nó có bị hư hay không?

Lý Nham mặt xám như tro tàn:

- Đại sư, ngài hãy nghĩ biện pháp đi. Đứa nhỏ này mạng khổ, vừa ra đời liền gặp nhiều kiếp nạn như vậy, ngài có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Ngài ở Giang Nam mấy năm nữa, tôi cam đoan mỗi ngày đều có rượu thơm thịt ngon, không không không chúng tôi cam đoan ngài sẽ có được sự chiêu đãi tốt nhất, có được không?

- Làm hết khả năng, nghe thiên mệnh.

Lão đạo cười cự tuyệt, nói:

- Gần đây lão đạo cũng có một kiểu, cũng cần đi chuẩn bị. Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Lão đạo đi rồi, Lý Mục Dương rất nhớ lão ấy.

Bởi vì chỉ có lão ấy mới gọi con của một tài xế taxi là “Tiểu thiếu gia”, Lý Mục Dương rất thích kiểu xưng hô này nhưng đáng tiếc là từ đó về sau không có người gọi hắn như vậy.

Phần lớn mọi người đều gọi hắn là cục than đen.

Chuyện gì mà người ta làm dăm ba năm cũng đều biết rõ, huống chi là Lý Mục Dương đã uống thuốc Đông y mười mấy năm cho nên từ mùi rấm của Trương Thần có thể nghe được các vị thuốc Đông y. (Thằng nì thích ngửi rấm cmnr ☐))))

- Thời thế thay đổi, vật đổi sao dời, Trương Thần, tôi không biết tại sao cậu lại dùng thủ đoạn ác độc như vậy để báo thù tôi, mỗi lần đều là do cậu khi dễ tôi, chuyện ở Lạc Nhật hồ có thể trách tôi sao? Cậu chạy đến đánh tôi, tôi đỡ một chút, cậu liền bay ra ngoài, có thể trách tôi sao?

Lý Mục Dương nói không được nữa, bởi vì hắn phát hiện Trương Thần khóc.

Là khóc thật a, nước mắt rơi như mưa, giống như là có ai đó đã thông ass hắn vô số lần rồi.

Lý Mục Dương ngẩn người, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu làm sao vậy?

- Đừng nói nữa.

Trương Thần lau nước mắt nói:

- Xin người đừng nói nữa.

Về mặt Lý Mục Dương tỏ ra cảnh giác nói:

- Không phải là đang hát bài ca đau thương đó chứ?

- Lý Mục Dương...

Trương Thần ôm bụng, thân thể đều không thể đứng thẳng lên được rồi.

- Người có thể đừng khi dễ, dồn người ta vào chỗ chết hay không?

Lý Mục Dương nhìn quét bốn phía, chứng kiến ánh mắt mọi người đang nhìn về phía 2 người.

Lý Mục Dương có chút kinh hoàng, nhanh chóng giải thích nói:

- Các bạn đều thấy rồi, là người này đến khi dễ tôi, tôi cũng không làm gì cả...

- Cậu nói trong rầm Trương Thần có độc sao?

Có người bên vực kẻ yếu nói

Giờ khắc này, có không ít người bắt đầu đồng tình với Trương Thần rồi.

Tuy rằng bình thường bọn hắn không thích Trương Thần, cảm thấy được Trương Thần rất thích khoe khoang, còn thường xuyên khi dễ bạn học trong lớp.

Nhưng mà gặp qua vũ nhục người, chưa thấy qua cảnh vũ nhục người thành cái dạng này.

- Trong rầm của hắn quả thật có mùi ngũ linh chi, không tin thì mọi người ngửi đi.

Về mặt Lý Mục Dương thành thật nói, hắn vốn là một người nghiêm túc, lúc ngủ còn thật sự, lúc giải thích cũng rất thật:

- Hắn tìm ai không tìm, lại cố ý đứng bên cạnh tôi, không phải là vì muốn trả thù chuyện trước kia thì là gì đây?

"----- "

Trương Thần cảm giác mình lại bị người chọc phải một đao.

“Reng Reng”

Tiếng chuông vào học vang lên.

Giáo viên môn Sử là Triệu Minh Châu đi vào lớp, đang chuẩn bị giảng bài thì phát hiện học trò cung của mình là Trương Thần đang lệt lết mặt đứng ở bên cạnh Lý Mục Dương, trong lòng tức giận không khỏi, rống to:

- Lý Mục Dương, trò lại làm chuyện xấu gì?

Lý Mục Dương thấy ánh mắt Triệu Minh Châu phát hỏa nhìn vào mình, chắc chắn suy đoán của mình, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Trương Thần, nói:

- Tôi biết ngay là cậu cố tình an bài mà.

"----- "

Lý Mục Dương ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Triệu Minh Châu, nói:

- Cô Triệu, em không làm gì cả.

Triệu Minh Châu càng thêm tức giận, dạy học mười năm, từ trước tới nay chưa từng gặp qua Lý Mục Dương loại học sinh ngu ngốc không chịu nổi lại không muốn phát triển.

Nàng đằng đằng đi đến trước mặt Lý Mục Dương, vỗ mạnh xuống bàn rồi quát:

- Lý Mục Dương, trò cho tôi là kẻ ngu sao? Trò không làm gì thì Trương Thần sẽ biến thành như vậy sao? Trương Thần sẽ đứng trước mặt trò mà khóc như vậy sao? Trò có thể thông minh hơn một chút được không? Trò cho rằng chúng ta cũng có IQ như trò sao?

- Cô Triệu, em không làm gì cả mà.

Lý Mục Dương cười khổ nói:

- Trương Thần vọt tới trước mặt của em rồi vỗ xuống bàn, còn mắng em là kẻ hèn hạ...
- Vậy nói rõ trò là một người hèn hạ rồi.

Triều Minh Châu cắt ngang lời giải thích của Lý Mục Dương:

- Trò là hạng người gì, chẳng lẽ ta còn không rõ ràng lắm sao? Ngay từ đầu nhìn thấy trò ta đã biết trò là loại người trâu bò rồi.

Triều Minh Châu là danh sư ở Giang Nam, chuyên tới trường Phục Hưng để dạy Sử, vì muốn giúp các học sinh có được thành tích thi tốt nghiệp tốt.

Không nghĩ tới chính là, ngày đầu tiên nàng chuyển tới đây thì đã gặp một chuyện không vui, có người dám ngủ ở tiết của nàng.

Đây là thái độ không tôn trọng, coi rẻ cũng như khiêu khích nàng.

Triều Minh Châu giận tím mặt, hô vài tiếng nhưng không có câu trả lời sau đó nàng liền cầm lấy miếng chùi bảng gỗ xuống bàn thẳng cho đến khi miếng chùi bản bể tanh bành.

Triều Minh Châu hỏi Lý Mục Dương có thể đừng ngủ ở trên tiết của nàng không, thế nhưng Lý Mục Dương lại lắc đầu trả lời là “Không thể”

Từ nay về sau, nàng liền xem càngh thấy ngứa mắt với người học sinh này, chỉ cần có cơ hội liền trào phúng hần vài câu, coi hần trở thành học sinh xấu điển hình ngay cả từ “Heo” cũng là bắt đầu từ miệng của nàng.

Bất quá vô luận nàng đã kích hạ nhục Lý Mục Dương như thế nào, Lý Mục Dương đều ngây ngô cười vài tiếng, sau đó lại một lần tiến vào mộng đẹp.

- Cô Triệu, em nghĩ cô đã hiểu lầm em rồi, cô không biết tình huống lúc đó...
- Hiểu lầm?

Triều Minh Châu cười lạnh, nàng xoay người nhìn những học sinh phía sau, hỏi:

- Tôi có hiểu lầm Lý Mục Dương hay không?

Không người nào dám lên tiếng.

Ai cũng nhìn ra Triệu Minh Châu muốn níu lấy không buông Lý Mục Dương, ai nguyện ý ra mặt nói giúp Lý Mục Dương vài câu đây?

- Lý Mục Dương, biết hoàng đế khai quốc của đế quốc Tây Phong chúng ta là ai không? Biết rõ “Tân Nguyệt chi trị” bắt đầu vào năm nào không? Biết rõ “Văn Thành Vũ Đức” là chỉ hai vị thánh nhân nào hay không?
- Lý Mục Dương, trò cái gì cũng không biết, cả ngày trò hết ăn rồi lại ngủ. Tôi rất kỳ quái, cha mẹ trò cho tiền để trò đến trường chỉ để ngủ thôi hay sao? Nếu trò thích ngủ như vậy thì về nhà mà ngủ đi, sẽ không có người nào trách móc trò, lại không lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ trò.
- Cô Triệu...
- Đi ra ngoài cho tôi...
- Thừa cô...
- Đi ra ngoài.
- Cô Triệu, cô sai rồi.

Một giọng nói đột ngột vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

- Cô sai rồi.

Giọng nói kiên định kia lại vang lên.

Triệu Minh Châu đột nhiên xoay người , tức giận quát:

- Là ai nói tôi sai. . .

Thấy người nói chuyện, thái độ của Triệu Minh Châu trở nên hòa ái hơn nhiều, cười nói:

- Thôi Tiểu Tâm, trò vừa nói gì đó? Chỗ này không lên quan đến trò, mau ngồi xuống.

Thôi Tiểu Tâm là học sinh tốt, là người No.1 trong lớp cũng là No.1 của khối, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì nàng nhất định sẽ thi đậu vào ĐH Tây Phong.

Triệu Minh Châu thích nàng , thích cô gái trẻ tuổi cố gắng học tập lại có thiên phú này.

Quan trọng nhất là Thôi Tiểu Tâm rất xinh đẹp làm cho Triệu Minh Châu nhớ tới mình lúc còn trẻ .

- Cô Triệu, em nói cô đã sai rồi.

Thôi Tiểu Tâm đứng thẳng tắp, nói.

Triệu Minh Châu sắc mặt trở nên khó chịu , lãnh khốc nghiêm túc nói:

- Thôi Tiểu Tâm , ngồi xuống.

- Cô Triệu, cô phải xin lỗi Lý Mục Dương.

Thôi Tiểu Tâm cũng không có ý lui bước, nói:

- Xung đột này không có liên quan gì đến Lý Mục Dương, cậu ấy là người bị hại.

Ánh mắt Thôi Tiểu Tâm nghi ngờ nhìn Thôi Tiểu Tâm, nhìn Lý Mục Dương, bộ dạng tỏ ra vô cùng đau đớn:

- Thôi Tiểu Tâm, tại sao trò lại có thể giúp người như Lý Mục Dương được?

- Cô Triệu, em cũng không giúp ai cả, em chỉ nói những gì mà mình nên nói, nhưng mà gì mà tận mắt thấy mà thôi.

Về mặt Thôi Tiểu Tâm trở nên lạnh lùng cũng không bị khí thế của Triệu Minh Châu áp đảo.

Thôi Tiểu Tâm nhìn quét toàn trường , toàn bộ những người đối diện với ánh mắt của nàng xấu hổ mà cúi thấp đầu

- Bọn họ không dám nói, phải có người đứng ra nói, nói cách sai, là đúng sai hắc bạch thì vĩnh viễn tìm không thấy đáp án. Chuyện này là do Trương Thần tới vỗ vào bàn của Lý Mục Dương, khuấy rầy sự nghỉ ngơi của các bạn học trong lớp, Lý Mục Dương cũng không làm gì Trương Thần, còn vì sao Trương Thần khóc thì cô hãy tự mình hỏi Trương Thần đi.

Ánh mắt Thôi Tiểu Tâm sáng quắc nhìn chăm chăm vào Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Thôi Tiểu Tâm, em và Lý Mục Dương có quan hệ gì?

- Chúng em chỉ có quan hệ là bạn học với nhau.

- Thôi Tiểu Tâm, em phải chú ý ảnh hưởng a.

Ánh mắt Triệu Minh Châu ngoan vị nói:

- Sau chuyện ở Lạc Nhật hồ thì có người nói với tôi rằng quan hệ giữa trò và Lý Mục Dương đã càng trở nên chặt chẽ. Cần thận, Lý Mục Dương đã cam chịu, dựa theo thái độ học tập của trò ấy bây giờ thì không thể thi đậu vào trường ĐH gì cả, em và trò ấy bất đồng, em sẽ thi vào ĐH Tây Phong là trường ĐH tốt nhất quốc nội. Càng là thời khắc quan trọng thì càng không thể lơ lỏng, các trò khác cũng phải như vậy.

Triệu Minh Châu khoát tay áo , nói:

- Chú ý, em ngồi xuống đi, Trương Thần trở lại vị trí của mình, Lý Mục Dương trò bị phạt đứng trước cửa.

- Cô Triệu. . .

Thôi Tiểu Tâm còn muốn giải thích.

- Thôi Tiểu Tâm bạn học.

Lý Mục Dương lên tiếng ngăn cản . Hắn nhếch môi cười cười , dường như cũng không chú ý lắm.

- Không sao, tôi ở bên ngoài cũng có thể ngủ, tôi sẽ không quấy rầy thời gian quý giá của các bạn, chúc các bạn có thể thi được thành tích tốt.

Nói xong, Lý Mục Dương liền đi ra ngoài phòng học.

Lý Mục Dương là một người như vậy , hắn không hy vọng cha mẹ thương tâm không hy vọng Tư Niệm mạo hiểm, cho nên tới bây giờ đều không nói với bọn họ rằng mình bị người khác khi dễ.

Hắn không muốn làm cho Thôi Tiểu Tâm bối rối vì chuyện của mình mà cùng Triệu Minh Châu phát sinh xung đột , cho nên hắn cũng có thể giả vờ đối không để ý tất cả những chuyện này.

Mình là một cục bần, tại sao có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của những người khác?

Thấy Lý Mục Dương nở nụ cười rưng rưng của mình, nhìn thấy các bạn học trong phòng nhìn bóng dáng Lý Mục Dương rời đi, trong lòng Thôi Tiểu Tâm cảm thấy rất khó chịu.

Dường như chuyện này cũng không có quan hệ gì với mình nhưng tại sao mình lại cảm thấy bị ức chế đây?

Cẩn cẩn môi , Thôi Tiểu Tâm đẩy ghế ra rồi chạy ra khỏi phòng học.

- Thôi Tiểu Tâm, trò làm gì đó?

Triệu Minh Châu hỏi.

- Em đi giúp Lý Mục Dương học bổ sung bài.

Tiếng nói của Thôi Tiểu Tâm truyền lại.

.....

Trong quán cà phê , Thôi Tiểu Tâm gọi một ly Latte, mà Lý Mục Dương cũng không có xem menu, nói với phục vụ:

- Cho tôi một ly Latte.

Sau đó , hai tay của hắn khoanh cùng một chỗ để lên bàn , ánh mắt sáng ngời mà nhìn Thôi Tiểu Tâm ngồi ở đối diện.

Cho tới bây giờ , Lý Mục Dương đều không có biện pháp tin tưởng sự thật trước mắt .

Một người được cho là “Heo” của trường Phục Hưng lại ngồi uống CF cùng với nữ thần của trường, đây là chuyện mà trước kia cho dù là mộng xuân thì Lý Mục Dương cũng không dám nghĩ tới.

Lý Mục Dương nhìn Thôi Tiểu Tâm , lên tiếng hỏi:

- Cậu sẽ giúp tôi học sao?

Thôi Tiểu Tâm nhún mày , nhìn Lý Mục Dương nói:

- Nếu cậu không tự trọng thì làm sao có thể hy vọng người khác thích cậu, chuyện xa vời như vậy? Nếu cậu không biết tự trọng thì làm sao có người tôn trọng cậu? Tôi biết cậu không ngốc, ngay từ lần chúng ta nói chuyện thì tôi đã biết cậu là một người thông minh. Cậu chỉ cần cố gắng một chút, khi đi học không nên ngủ, thành tích của cậu sẽ không kém như vậy, các giáo viên sẽ không có thành kiến lớn như vậy với cậu, các bạn học khác cũng không cảm thấy cậu kéo chân mọi người lại... .

Lý Mục Dương nhìn Thôi Tiểu Tâm , hỏi:

- Cậu có trách tôi kéo chân của mọi người lại không?

- Trách.

Thôi Tiểu Tâm không chút do dự nói:

- Có vài lần chúng ta đều có thể đứng đầu khối nhưng mà đều do cậu kéo mọi người lại, nói cách khác, cô Triệu sẽ không tức giận như vậy.

"----- "

- Cậu không biết là , làm một nam sinh, không gây tây không mất chân nhưng tại sao tuổi trẻ như vậy mà cả ngày cứ mơ mơ màng màng, không bao giờ

chịu trách nhiệm về việc gì cả sao?

Tuy rằng Thôi Tiểu Tâm đang trách Lý Mục Dương, lên án hẳn không có chí tiến bộ nhưng giờ phút này Lý Mục Dương lại cảm thấy rất vui vẻ, từ ánh mắt của Thôi Tiểu Tâm hẳn có thể thấy được sự quan tâm, thấy được lo lắng, thấy được sự kỳ vọng.

Hắn đã từng nhìn thấy ánh mắt như vậy ở cha mẹ, ở em gái của mình.

Giờ phút này, hẳn cũng đã nhìn thấy ánh mắt như vậy ở một cô gái không hề có quan hệ gì với hắn.

- Tôi bị sét đánh.

Lý Mục Dương nói.

Hắn quyết định nói thẳng với Thôi Tiểu Tâm, mặc dù nói ra sẽ làm cho người nào đó cảm thấy xấu hổ, thậm chí sẽ làm cho đối phương buồn cười.

Về mặt Thôi Tiểu Tâm tỏ ra kinh ngạc, khuôn mặt tuyết trắng biến thành đỏ rồi tím, trong mắt của nàng tràn đầy vẻ thất vọng, tức giận nói:

- Lý Mục Dương, cậu thật sự là không có thuốc chữa nữa rồi.

Nói xong, liền chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Nàng đã tức giận hơn nữa là thất vọng, lúc đi ra ngoài này thì có chút do dự nhưng giờ phút này thì nàng lại cảm thấy hối hận.

Hắn bị oan uổng, bị đuổi ra khỏi lớp thì có quan hệ gì với mình? Tại sao mình lại mất mặt mà tiến vào chuyện này.

- Thôi Tiểu Tâm, Thôi Tiểu Tâm, mày phải cẩn thận hơn một chút mới được.

Lý Mục Dương kinh hoàng thất thố, hẳn không biết mình nói sai hoặc làm sai cái gì.

Hắn chỉ muốn nói cho Thôi Tiểu Tâm rằng mình không phải là không muốn cầu tiến mà là mình không cầu tiens được, chính mình cũng không muốn mơ màng màng, ngược lại hẳn lại càng rất muốn học tập hơn bất kỳ người nào.

Chỉ là hắn bị sét đánh.

Trừ em gái của mình là Lý Tư Niệm ra thì Lý Mục Dương hoàn toàn không có kinh nghiệm nói chuyện với những cô gái cùng trang lứa huống chi lại là nữ thần mà mình vẫn thầm ái mộ.

Lý Mục Dương cũng đứng dậy theo, hẳn vụng về giải thích, nói:

- Bạn học Thôi Tiểu Tâm, bạn không nên hiểu lầm, tôi cũng không nói là bạn bị sét...

"-----"

- Không phải, ý của tôi cũng không phải nói là bị sét...

"-----"

Lý Mục Dương càng giải thích thì càng làm Thôi Tiểu Tâm tức giận.

Thôi Tiểu Tâm càng tức giận thì Lý Mục Dương càng sốt ruột.

Thôi Tiểu Tâm chạy tới cửa, bàn tay của nàng đã cầm lấy cửa thủy tinh.

Chỉ cần nàng đẩy cửa đi ra thì Lý Mục Dương và nàng sẽ không còn mối quan hệ quen biết gì cả.

Đúng như nàng đã nói trước kia.

Lý Mục Dương luyến tiếc bởi vì đây là người thứ nhất cũng là một cô gái duy nhất không phải là em gái của mình quan tâm đến hắn.

Sự quan tâm của nàng không giống với Lý Tư Niệm.

Em gái là thân tình mà Thôi Tiểu Tâm chính là bạn bè.

Lý Mục Dương rất khát vọng có được tình bạn này, bởi vì từ nhỏ đến lớn hẳn chưa bao giờ có bạn cả.

- Thôi Tiểu Tâm.

Lý Mục Dương hô.

Thôi Tiểu Tâm cước bộ do dự , vẫn xoay người nhìn lại .

Lý Mục Dương yết hầu mấp máy , thờ hồng học . Cho dù chỉ là nói mấy câu nhưng bởi vì cảm xúc quá kịch liệt cũng làm cho hắn cảm thấy mệt không chịu nổi.

Nhìn ánh mắt của Thôi Tiểu Tâm, giọng nói khàn khàn mang theo một chút ngại ngùng , lắp bắp nói:

- Vừa rồi tôi đã quên nói, kiểu tóc đuôi ngựa của bạn thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hiện tại là thời gian lên lớp, hai học sinh mặc đồng phục của trường xuất hiện ở quán CF quả thật có một chút chói mắt .

Cho nên, những người khách ở các bàn bên cạnh đều nhìn vào Thôi Tiểu Tâm cùng Lý Mục Dương.

Lại nói, Thôi Tiểu Tâm xinh đẹp như vậy lại đi cùng một chỗ với Lý Mục Dương một thanh niên đen thui xấu xí như vậy, theo suy nghĩ của bọn họ thì phải có thứ gì đó đáng giá để theo đuổi.

Có một cặp tình nhân lại lấy vấn đề này để nói chuyện với nhau.

- Lại là kẻ diễn hình cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nam sinh có thể thổ lộ, loại nam nhược nữ cường này, nam sinh tuyệt đối không thể dễ dàng mà mở miệng a.

- Hừ, cô gái đó đang tức giận.

- Cô bé đi rồi lại bị chàng trai gọi lại, cô bé tên là gì nhỉ? Thôi Hiếu Tâm sao? Cái tên rất hay, bất quá xem bộ dạng chàng trai thì muốn giữ lại, thật sự là một kẻ quật cường không biết tự lượng sức mình.

- Cái gì? Hắn nói cái gì? Mái tóc đuôi ngựa rất đẹp sao? Thứ cho ánh mắt kém coi của tôi, không nghĩ tới chàng trai này lại là cao thủ a.

...

Thôi Tiểu Tâm trừng hai mắt cũng không có đẩy cửa ra.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt rối rắm, ánh mắt bối rối, muốn nói nhưng lại không nói được của Lý Mục Dương, Lý Mục Dương đang muốn thổ lộ với mình sao?

Bất quá , cho dù là nói vậy , mình cũng sẽ không tiếp nhận .

Tự tìm mất mặt !

- Vừa rồi tôi quên nói, mái tóc đuôi ngựa của bạn thật đẹp.

Lý Mục Dương nói, bởi vì quá mức khấn trương nên đều có chút cà lăm.

Điều này làm cho hắn có chút chán nản , lo mình sẽ làm mất đi hiệu quả của câu nói kia. Cái mà Lý Tư Niệm dặn chính là những thứ tự nhiên, đừng để cho người ta có cảm giác mình cố ý.

Biểu hiện của mình hôm nay có phải là làm cho người ta cảm thấy không tốt sao?

Thôi Tiểu Tâm ngừng lại một lát rồi xoay người đi tới chỗ của Lý Mục Dương.

Điều này làm cho các vị khách trong quán CF mở rộng tầm mắt, thật không nghĩ tới người trẻ tuổi kia lại có bản lĩnh như vậy, một câu nói thôi đã làm cho cô gái xinh đẹp như vậy đang tức giận liền tức vũ khí đầu hàng .

Nàng lại ngồi xuống trước mặt Lý Mục Dương, như là chuyện gì đều chưa từng xảy ra.giống

Phục vụ đưa CF đến, nàng gật đầu, đây là tiêu chuẩn lễ nghi của quốc nội, có lẽ là ngay cả Thôi Tiểu Tâm cũng không có phát hiện đến hành động nhỏ này của mình.

Ngược lại Lý Mục Dương vẫn không rõ mọi chuyện trước mắt, hần không biết nên làm cái gì nữa đây/

Thôi Tiểu Tâm bung ly CF lên rồi uống một ngụm, nói với Lý Mục Dương:

- Cậu cũng nếm thử đi, tuy rằng hơi ngọt, đi ngược lại hương vị hơi chua của dòng CF này nhưng đây là phong cách của Giang Nam, cũng coi như là một tách CF khá ngon.

Lý Mục Dương liền nghe lời ngồi xuống, bung ly CF lên uống một ngụm, gật đầu:

- Rất ngon.

Thứ mà hần uống nhiều nhất là thuốc bắc, CF là chất cấm bởi vì lão đạo sĩ kia nói thứ này sẽ kích thích đến trái tim.

Cho nên chỉ cần uống những thứ ngon hơn thuốc bắc thì hần vô cùng thỏa mãn.

Thôi Tiểu Tâm khẽ lấy tay cầm muống quẩy quẩy ly CF, nhẹ giọng nói:

- Đây là lần đầu tiên cậu nói những lời này với con gái sao?

Lý Mục Dương mặt đen ửng đỏ.

- Còn có đứa em gái của tôi.

Lý Mục Dương ngượng ngừng nói:

- Mỗi khi làm nó tức giận chỉ cần tôi khen nó xinh đẹp, khen nó có ánh mắt như viên minh châu, khen làn da của nó trắng như tuyết, khen nó ăn mặc rất hợp thời gian thì nó liền tiêu tan mọi hiểm khích với tôi, liền cầm lấy ống tay áo của tôi mà hỏi có thật như vậy không?

- Nó nói chiều này là đường cong cứu nước, khi con gái tức giận tuyệt đối không nên dây dưa hay giải thích, có thể tìm một cách khác để nói chuyện, đây là những thứ mà nó dạy cho tôi.

Thôi Tiểu Tâm ngẩng đầu lên chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Lý Mục Dương.

Khi Lý Mục Dương nhắc tới em gái của mình thì giọng nói liền tỏ ra có tình cảm hơn.

Có thể nhìn ra được tình cảm anh em của bọn họ rất tốt.

Thôi Tiểu Tâm bị xúc động, nàng nhớ lại ở Thiên Đô mỗi khi mình bị uy hiếp thì có một người ngăn mình ở phía sau, ôn nhu hỏi:

- Cậu có yêu em gái của em không?

- Có.

Lý Mục Dương gật đầu:

- Nhưng tôi có cảm giác nó càng yêu tôi hơn.

Khóe miệng Thôi Tiểu Tâm hiện lên một chút tiểu ý, hỏi:

- Vậy cậu nhất định sẽ rất cưng chiều nàng?

Lý Mục Dương lắc đầu, thờ dãi nói:

- Vốn sẽ phải như vậy, làm anh phải chiều cổ em gái của mình, “Khi em bé khóc Anh phải dỗ dành Nếu em bé ngã Anh nâng dịu dàng Mẹ cho quà bánh Chia em phần hơn Có đồ chơi đẹp Cũng nhường em luôn”, nhưng mà tôi là một người anh không xứng chức, đa số là nó chiều cổ quan tâm tôi.

- Nó thông minh hơn tôi, vĩ đại hơn tôi. Khi còn nhỏ nó liền la hét phải bảo vệ tôi, hơn nữa vì thế luôn cố gắng. Khi thành tích của tôi xếp đội sở ở toàn trường thì nó dễ dàng đoạt lấy vị trí đứng đầu. Nó rất kiêu ngạo nói cho người khác biết rằng anh của tôi không ngốc, chỉ là không muốn học mà thôi. Khi nàng nhìn thấy tôi bị người khác đẩy ngã thì nàng liền theo một lão đạo sĩ học một công phu tên là “Phá Khí thuật”, đồng luyện tam cử hạ luyện tam phục, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày cũng không gián đoạn.

Khi lão đạo sĩ đến chữa bệnh cho Lý Mục Dương thì Lý Tư Niệm liền kéo lão đạo sĩ ấy ra ngoài, thỉnh cầu dạy võ công cho mình.

Thái độ của lão đạo sĩ với Lý Tư Niệm còn thân mật hơn với Lý Mục Dương, mỗi lần đều mang những món ăn ngon cho nàng, thấy Lý Tư Niệm đi học về thì khuôn mặt già nua của lão liền tươi cười.

Lão không bao giờ từ chối bất kỳ yêu cầu gì của Lý Tư Niệm, sau khi cùng nói chuyện với cha mẹ của Lý Mục Dương, liền thu Lý Tư Niệm làm đệ tử

ký danh.

Sau đó, tận mắt Lý Mục Dương thấy một quyền của Lý Tư Niệm đánh gãy một gốc cây to cỡ miệng chén.

Lý Mục Dương cũng muốn học, cố nén ghê tởm lời kéo ống tay áo của lão đạo sĩ để muốn báỉ sư .

Còn học ngữ khí làm nũng của em gái mình:

- Đạo sĩ gia gia đạo sĩ gia gia, ngài hãy dạy cho cháu.
- Thật dễ nói chuyện .

Lão đạo sĩ vung ống tay áo , lạnh lùng quát .

Lý Tư Niệm cười đến đầu lăn xuống sàn nhà.

- “Phá Khí thuật”?

Thôi Tiểu Tâm nghĩ nghĩ , cười nói:

- Có chút quen tai.
- Là một giang hồ lang trung dạy nó, có thể tùy ý lấy cái tên.

Lý Mục Dương cười nói:

- Nếu có người trào phúng IQ của tôi, thì nó sẽ dùng thành tích của mình để đáp trả lại. Nếu có người khi dễ tôi gây yếu vô lực, nó sẽ dùng võ lực của mình để đáp trả lại. Là một người anh như tôi có phải là rất thất bại hay không?

Thôi Tiểu Tâm lắc đầu , nói:

- Hoàn toàn khác, cậu là một người anh rất thành công bởi vì cậu có một người em gái rất thương yêu mình.
- Cho nên ở trước mặt cậu, nó là một cô gái duy nhất mà tôi muốn nhắc đến.

Lý Mục Dương nhìn thẳng ánh mắt của Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Tuy rằng tôi không muốn thấy cảnh bởi vì một tên phế vật như tôi mà phát sinh xung đột với cô Triệu, nhưng mà cậu làm như vậy làm tôi rất cảm kích. Ở vô số lần khi một mình tôi bước ra khỏi phòng học thì nghe được phía sau có tiếng bước chân dồn dập âm truyền đến, tôi đã từng chờ mong vô số lần rằng những tiếng bước chân đấy sẽ đến vì tôi.

Thôi Tiểu Tâm Tiểu Tâm lại một lần nữa bị Lý Mục Dương cảm động , nàng cảm thấy người này nếu đi đóng phim làm thật là bá cháy con bọ chết, nhưng có điều là phải che mặt lại.

- Biết cái gì vì sao tôi quay trở lại không?
- Không biết.

Lý Mục Dương lắc đầu .

- Bởi vì cho tới bây giờ tôi chưa từng nhìn thấy nam sinh khen ngợi người khác mà lại lộ ra sự vụng về như vậy.

Thôi Tiểu Tâm nói thẳng.

Sắc mặt Lý Mục Dương ửng đỏ, một lần nữa trở nên lấp ba lấp bắp , vội vàng giải thích nói:

- Tôi quả thật không có nhiều kinh nghiệm, chuyện như vậy không phải là rất khó mới có thể làm được sao?
- Quả thật rất khó mới có thể làm được .

Thôi Tiểu Tâm nói:

- Chỉ là các nam sinh thích khiêu chiến những phần yếu của mình, khiêu chiến nhiều lần , tự nhiên cũng quen tay hay việc rồi.

"----- "

- Như vậy thì hãy kể lại câu chuyện của cậu đi.

Thôi Tiểu Tâm thấy bộ dạng á khẩu không trả lời được của Lý Mục Dương, híp mắt nở nụ cười, nói:

- Kể câu chuyện cậu bị sét đánh, tôi rất hiếu kỳ, dù sao không phải mỗi người ở trong nước đều sẽ phải gặp chuyện như vậy, nếu không cậu sẽ làm lãng phí thời gian của tôi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sát Thủ Ô Nha !

- Vừa ra đời đã bị sét đánh?

Thôi Tiểu Tâm trừng to mắt, lên tiếng kinh hô.

Bởi vì chuyện này chuyện quá mức không thể tưởng tượng, mặc dù là tính cách trầm tĩnh kiên thức rộng rãi như Thôi Tiểu Tâm cũng phát ra tiếng than sợ hãi.

Tầm mắt của tất cả mọi người trong quán CF đều nhìn về phía này, sau đó về mặt mọi người trở nên hài hước quý dị.

- Vì muốn để cho cô gái ấy cảm thấy vui vẻ, tiểu tử đó không từ một thủ đoạn nào a.
- Bị sét đánh còn có thể sống? Cho rằng chúng ta là kẻ ngốc sao?
- Cũng không phải là không thể được, bằng không anh giải thích vì sao hấn lại đen như vậy?

...

Thôi Tiểu Tâm cũng biết giọng nói của mình hơi lớn một ít, sẽ mang đến một ít phiền toái cho Lý Mục Dương, mặt mang vẻ áy náy nói:

- Lý Mục Dương, không phải tôi cố ý, tôi cảm thấy được loại chuyện này thật sự làm cho người ta rất khó mà tiếp nhận.
- Tôi hiểu được.

Lý Mục Dương gật đầu, lòng tràn đầy chua xót nói:

- Đừng nói là cậu không có biện pháp tiếp nhận, tôi đã trải qua mười mấy năm rồi mà cũng không có biện pháp tiếp nhận sự thật này nữa.
- Chuyện này là thật sao?
- Thiên chân vạn xác.

Lý Mục Dương vô cùng khẳng định gật đầu.

Thôi Tiểu Tâm tin, nàng có thể từ ánh mắt của Lý Mục Dương đọc được sự thẳng thắn thành khẩn cùng với vẻ thống khổ của hấn.

Có thể lý giải, mặc cho ai bị sét đánh đều sẽ không cảm thấy đây là một chuyện quái lạ gì.

- Cho nên thân thể của cậu luôn không tốt sao?
- Ủh, nghe nói tôi vừa mới sinh ra toàn thân đều là máu chỉ thiếu chút nữa là đi bán muối rồi. Sau đó cha mẹ của tôi mời bên ngoài một lão đạo sĩ giảng hồ về, chính là lão đạo đã dạy “Phá Thể thuật” cho em gái của tôi. Mỗi ngày lão ấy đều bắt tôi uống vô số thuốc, duy trì hơn mười mấy năm mới có được thân xác như ngày hôm nay. Bất quá cũng có rất nhiều di chứng, tôi không thể uống đồ uống có tính kích thích bởi vì tim của tôi rất yếu. Không thể ăn những vật kích thích, không thể vận động quá mức, không có biện pháp để học tập công phu, ngay cả môn “Ngũ Cầm Hỉ” đơn giản nhất cũng không thể nào học được.

Lý Mục Dương nhìn Thôi Tiểu Tâm, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Lúc rời đi lão đạo sĩ nói rằng não của tôi bị trùng kích cho nên luôn mệt mỏi. Loại chuyện này không ai có thể trị được, không phải là tôi không muốn học chỉ là mỗi lần tôi mở sách vở ra thì đầu óc liền cảm thấy mơ mơ màng màng. Tôi đã thử rất nhiều biện pháp như cột tóc của mình trên xà nhà, đâm kim vào đùi của mình, dùng dầu nóng và tiểu xoa vào huyệt Thái Dương nhưng cũng không có chút tác dụng gì, tôi đã bị con buồn ngủ đánh bại, mọi chuyện sau đó cậu đều biết, tôi đành cam chịu thôi.

Thôi Tiểu Tâm vô cùng đồng tình với Lý Mục Dương, nói:

- Chỉ là 1 tháng nữa là tới kỳ thi tốt nghiệp, nếu cậu không chuẩn bị thì cuộc sống sau này của cậu sẽ như thế nào? Cũng không thể ngu cả đời được.
- Tôi đã nghĩ, mỗi ngày đều suy nghĩ nhưng mà có ích gì?
- Từ hôm nay trở đi tôi sẽ kèm giúp cậu học.

Thôi Tiểu Tâm cắn răng, nói:

- Ở chỗ này.

Lý Mục Dương xua tay cự tuyệt , nói:

- Thôi Tiểu Tâm, tôi vô cùng cảm ơn ý tốt của cậu nhưng mà tôi không thể làm phiền cậu được. Trước kia Lý Tư Niệm cũng muốn giúp tôi học nhưng mà nó cũng đã thất bại.
- Tôi không tin.

Về mặt Thôi Tiểu Tâm kiên định nói, nàng vốn là một cô gái cố chấp chỉ cần chuyện nàng nhận định thì nhất định sẽ không bỏ qua:

- Tôi không tin trên thế giới này có chuyện không thể làm được, từ hôm nay trở đi tôi sẽ giúp cậu học. Bắt đầu từ các môn cơ bản, cậu muốn học cái gì, muốn hỏi cái gì thì tôi cũng có thể trả lời. Cho dù là thời gian ít một chút nhưng mà dù sao cũng tốt hơn là không làm gì cả.
- Nhưng mà tôi sợ...
- Không có nhưng ngại gì hết .

Thôi Tiểu Tâm cắt ngang câu nói của Lý Mục Dương:

- Không nên cảm thấy sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của tôi, tôi đã chuẩn bị xong rồi, tôi nhất định sẽ đậu vào ĐH Tây Phong.

"-----"

Cô bé này tự tin bộ dáng làm cho người ta váng đầu hoa mắt.

- Lý Mục Dương, đáp án của cậu đâu?
- Vậy thì xin nhờ rồi.

Lý Mục Dương trầm giọng nói .

Thiếu nam thiếu nữ nhìn nhau cười, điều này đã kích động lòng của Lý Mục Dương.

Cảm giác như thế thật tốt

- Tiểu thư, các vị có muốn dùng trái cây không?

Một phục vụ bụng mâm trái cây đưa tới.

Lý Mục Dương nhìn hẩn một cái , nhìn thấy là một khuôn mặt tuần tú tiểu suất ca , cũng không phải là nhân viên đưa CF vào lúc này, cười nói:

- Cảm ơn.

Hẩn học lễ nghi quý tộc như Thôi Tiểu Tâm, giống như đúc làm cho hai mắt Thôi Tiểu Tâm tỏa sáng, giống như ngồi ở trước mặt nàng là một vị kỵ sĩ vậy.

- Cậu gọi trái cây à?

Thôi Tiểu Tâm lên tiếng hỏi .

- Không có.

Lý Mục Dương lắc đầu:

- Chẳng lẽ không phải là cậu gọi sao?
- Tôi không...

Khuôn mặt Thôi Tiểu Tâm tái nhợt, há mồm muốn nói cái gì đó.

Phản ứng của nàng rất nhanh nhưng chung quy vẫn đã chậm một bước .

Tên phục vụ kia nở ra nụ cười tàn nhẫn, trong tay hắn xuất hiện một con dao sắc bén, đâm thẳng về phía cổ của Thôi Tiểu Tâm.

Cổ là một trong các bộ phận yếu ớt nhất trong cơ thể, chỉ cần trúng một chút thì thân thể kia sẽ tan thành mây khói .

Đây là mục tiêu hấn đến Giang Nam lần này.

- Nguy hiểm

Lý Mục Dương cảm thấy khí tức nguy hiểm .

Giống như là người ở trong núi hoang , có một con quái thú đang đứng trước mặt.

Tim hắn đập nhanh, mỗi sợi long tơ đều dựng đứng lên.

Lý Mục Dương ngồi ở đối diện Thôi Tiểu Tâm, cho nên phản ứng đầu tiên của hắn khi nhìn thấy tên sát thủ kia rút dao ra là đánh vào gáy của hắn.

Không có lựa chọn tốt hơn , hắn cũng không biết còn có lựa chọn khác hay không

Trốn? Đó cũng là một lựa chọn không tồi nhưng mà ý nghĩ như vậy căn bản sẽ không xuất hiện trong đầu của hắn.

Hắn há mồm muốn gọi , lại không kêu ra thanh âm .

Trái tim của hắn đập nhanh, thậm chí hắn lo lắng tim của mình sẽ đập ra khỏi lồng ngực.

Lý Mục Dương cũng rất sợ hãi , sợ phải chết

Nhưng mà hắn vẫn vươn tay về phía tên sát thủ kia.

Hắn bỏ nhào vào, hắn muốn dùng thân thể của mình để che ở trước mặt Thôi Tiểu Tâm.

Trước kia xuất thủ, tên sát thủ kia đã sớm lưu ý đến tình huống của bên này .

Trừ vị thiên kim của quốc nội này ra thì cũng chỉ có một tên thiếu niên da đen ngồi ở đối diện với nàng.

Là sát thủ xếp hạng trong top 20 của quốc nội, Ô Nha có thân thủ cao siêu cùng ánh mắt sắc bén .

Hắn cùng tin phán đoán của mình , tên thiếu niên xấu xí chỉ là một người bình thường, thậm chí còn yếu hơn cả người bình thường. Chỉ nói vài câu mà thôi thì trán của hắn cũng đã ra mồ hôi, khi đứng thẳng thì hai chân cũng run run.

Hắn thấy tận mắt Lý Mục Dương giữ lại Thôi Tiểu Tâm khi phát sinh tất cả mọi chuyện, càng thêm cẩn thận so với tất cả mọi người.

- Đồ không biết sống chết.

Ô Nha trong lòng khinh miệt thầm nghĩ .

Hắn cũng không muốn ra tay với Lý Mục Dương, dù sao hắn chỉ là một người nhận tiền để làm việc, làm sát thủ cũng không có chuyện mua một tặng một.

Hắn đã từng đoán rằng tên ngu ngốc kia khi thấy mình động thủ thì sẽ không thể động đậy nhưng không nghĩ tới tên ngu ngốc này lại dám chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân.

Anh hùng nào có kết cục tốt hay sao? Mỹ nhân không phải dễ cứu như vậy.

Lý Mục Dương còn không có xông lại , Ô Nha cũng đã bung mâm trái cây lên rồi nện vào đầu Lý Mục Dương.

“Bịch”

Mâm trái cây nện trúng đầu Lý Mục Dương, thân thể Lý Mục Dương hơi khựng lại.

Mà tay phải của Ô Nha cũng không nhàn rỗi.

Dao trái cây trong tay hắn giống như một cây Đào Hoa đao, hướng về phía cổ của Thôi Tiểu Tâm.

Hắn muốn điêu khắc một đóa hoa trên chiếc cổ trắng nõn của Thôi Tiểu Tâm, để cho dù máu đỏ thấm kia khi bắn ra ngoài thì nở rộ giống như một đóa hoa kiều diễm

- Giết.

Con dao đã đâm vào trũng da thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quên Cả Sống Chết !

- Giết.

Phong nhận cắt rất da thịt, goings như là tiếng chà giấy nhám.

Ô Nha là một sát thủ hơn nữa là một cao thủ, chơ tới bây giờ hấn cũng chưa thất thủ lần nào.

Dao trái cây dài hơn một thước đâm vào trong thịt, sau đó không có bất kỳ ngăn cản nào, đâm về phía trước, cho đến khi chuôi dao ngừng lại.

Một dao của hấn đã đâm xuyên qua tay của Lý Mục Dương.

- Ta cmm.

Ô Nha thẳm mắg ở trong lòng:

- Làm sao lại đâm thủng bàn tay của tên đen thui này?

Hấn áo não nghĩ, thật sự khó có thể nhận kết quả như vậy.

Hấn đã dùng nắm trái cây nện vào đầu tên tiểu tử này, dựa theo dự đoán của hấn thì tên này hấn là bể đầu chảy máu ngã xuống đất không dậy nổi mới đúng.

Một dao kia của hấn nhắm thẳng vào cổ của Thôi Tiểu Tâm, bởi vì chỉ có nàng mới đáng giá để sát thủ Ô Nha tự mình ra tay. Máu của người thường chỉ làm bẩn bàn tay cùng quần áo của hấn.

Hấn là một sát thủ rất kỹ tính.

Chỉ là dao trong tay hấn lại đâm vào trong lòng bàn tay của người thiếu niên kia, đây không phải là chuyện mà hấn ưng ý.

Dao đâm vào trong thịt, máu tươi chảy ra.

Thẳng cho đến khi máu tươi chảy xuống thì Lý Mục Dương mới xác định mình đã ngăn được một dao kia.

Hấn nhếch môi nở nụ cười, đắc ý nói:

- Tôi đã chặn được.

Hấn không có cảm giác đau đớn, cả người đang ở trong một loại trạng thái vui mừng khi bản thân đã cứu Thôi Tiểu Tâm một mạng.

Hấn không biết mình làm sao làm được, giống như là Ô Nha không biết vì sao một dao của hấn lại đâm vào bàn tay của Lý Mục Dương.

Hấn chính là như vậy không chút do dự đánh tới, đưa tay bắt tới con dao kia của Ô Nha.

Sau đó con dao đâm thẳng vào tay hấn.

Oh, không đúng là vào trong lòng bàn tay.

Lý Mục Dương không rõ mầu chót của vấn đề nhưng Ô Nha hiểu được.

Đúng như lúc trước hấn đã thấy, Lý Mục Dương chỉ là một thiếu niên bình thường, là một tên phế vật chỉ hơi kích động là chảy mồ hôi.

Nhưng mà hấn là Ô Nha là Điều Vương, là sát thủ xếp hạng 20 trong bảng xếp hạng sát thủ ở quốc nội. Dựa theo suy nghĩ của hấn thì ít nhất hấn có thể xếp vào top 10.

Một đao kia của hắn là “Anh Hoa trăm”, xoay tròn giống như một đóa hoa lượn vòng, sau đó ở trên vật bị đâm vào điều khắc ra một đóa hoa.

Khi đó, bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, động tác lại quá mức nhanh nhẹn, thậm chí đối với phương còn không có cảm giác được đau đớn trên thân thể. Thẳng cho đến khi máu chảy ra, thì đóa hoa kia cũng đã được thành hình.

Hắn rất tin tưởng vào tay của mình, hắn càng tin tưởng vào tốc độ ra tay của mình.

Nhưng mà làm sao lại dao lại cắm vào tay của tên phế vật trước mắt?

- Tôi chặn được rồi.

Nghe được câu này của Lý Mục Dương, Ô Nha càng cảm thấy đây là sự khiêu khích, đây là sỉ nhục lớn nhất trong kiếp sống sát thủ của mình.

- Người không chặn được.

Ô Nha thanh âm lạnh như băng nói.

Lúc nói chuyện thì hắn đã rút con dao từ trong lòng bàn tay của Lý Mục Dương ra.

“Vũ”

Dao găm đã ra đồng thời còn mang theo rất nhiều máu tươi.

Tận đến giờ phút này, Lý Mục Dương mới phát ra tiếng kêu thảm vì đau đớn.

Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một cái lỗ, cái lỗ kia giống như là một lỗ đen đang giải phóng ra sự thống khổ, muốn cắn nuốt đưa hắn vào trong địa ngục.

Bởi vì quá mức đau đớn, thân thể Lý Mục Dương đã run lên.

“Vũ”

Ô Nha lại ra tay đâm vào cổ của Thôi Tiểu Tâm, vẫn dùng đến “Anh Hoa trăm” chiêu cổ thảm mỹ nhất mà hắn thích.

“Vũ”

Thân thể Lý Mục Dương lại lao về phía trước, lại một lần nữa bàn tay chặn được dao của Ô Nha.

"Lộp bộp ---- "

Trong lòng Ô Nha hoảng sợ, đồng tử mở rộng, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Lý Mục Dương.

Nếu như nói lần đầu tiên là vận khí, là ngẫu nhiên. Nhưng lần thứ hai lại là chuyện gì xảy ra vậy?

Lần này hắn đã tăng tốc độ, hơn nữa đã rất phòng bị Lý Mục Dương. Tên đó lại phá giải “Anh Hoa trăm”, chop con dao vào bàn tay, mặc dù là rất ngu xuẩn, dùng bàn tay để chặn dao.

Nhưng mà lần này đã làm Ô Nha hoài nghi: Không phải tiểu tử này là một cao nhân ẩn thế đó chứ? Hoặc là nói là đệ tử của vị cao nhân ẩn thế nào đó?

Đã sớm nghe nói Giang Nam thành sừng sững ngàn vạn năm mà không ngã, vẫn luôn duy trì cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt. Nhân tài ẩn dật, nội tình thâm hậu. Chẳng lẽ nói mình không cẩn thận nên đã đụng phải một người như vậy?

- Lý Mục Dương.

Thôi Tiểu Tâm lên tiếng kinh hô. Nắm tách CF trước mặt ném tới Ô Nha.

Ô Nha phát ông tay áo một cái, CF trong ly liền hóa thành một đoàn nhiệt khí tiêu thất, ly CF lại bay thẳng về phía Thôi Tiểu Tâm.

Từ lúc ám sát đến bây giờ, một màn này phát sinh trong điện quang hỏa thạch, làm cho những người khác cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Rắc”

Thẳng đến khi ly CF vỡ nát đập ở trên tường thì những người khahcs này mới kinh hô chạy trốn.

- Giết người, giết người...

- Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát đi.

- Đừng giết ta...ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, ta căn bản không biết khoe miệng của ngươi có một nốt ruồi màu tím.

...

- Muốn chết.

Ô Nha tức giận vì bị Thôi Tiểu Tâm phản kích.

Không phải không thừa nhận, Lý Mục Dương là một tên đen rất chói mắt. Bị một tên phế vật như vậy liên tục chặn lại hai lần “ Anh Hoa trăm” đã làm hắn cảm thấy bị vũ nhục, ngay cả mục tiêu mà mình ra tay ám sát cũng phản kháng, điều này làm cho hắn rất khó nhận .

Hắn là một sát thủ, cũng là một nhà nghệ thuật gia .

Hắn thích công việc của mình , hắn hi vọng khi mình giết người đối phương không có bất kỳ thống khổ , thậm chí trước khi tắt thở thì cũng không biết rằng mình đã bị giết. Hắn hy vọng trên mặt của bọn họ vẫn còn nở nụ cười, hắn vẫn rất hà khắc với tiêu chuẩn của mình nhưng mà mọi chuyện hôm nay đã phá đi mỹ cảm trong lòng của hắn.

Hối hận vì bản thân đã ra cửa khi không xem lịch, nói cách khác hắn nhất định sẽ lựa chọn một thời gian thích hợp hơn, nếu hắn chú ý một chút nhìn vào tờ lịch thì có thể thấy được trên đó có ghi: Hôm nay kị giết người .

Ô Nha thấp giọng quát nói, bộ đồ trên người của hắn khẽ động, con dao trái cây trong tay hắn hiện ra một tầng khí mang màu trắng.

Mà con dao kia cũng biến thành một thanh kiếm lớn, sau đó hắn vung kiếm bỏ về phía Thôi Tiểu Tâm.

Nhất Khí Phách Hoa Sơn.

Hắn muốn chém Thôi Tiểu Tâm ra thành hai khúc.

Nếu tên thiếu niên kia dám chặn lại thì hắn cũng sẽ bị chém thành hai khúc.

Lúc này đây , hắn bắt đầu chờ mong Lý Mục Dương xả thân mà ra rồi.

Một đao trăm hai người , coi như là chém vị thiên kim tiểu thư kia đồng thời còn khuyến mãi thêm một đầu người nữa.

Nói cách khác , sẽ không ai quan tâm sống chết của một tên như vậy.

Hắn cũng không xứng chết ở dưới đao của mình .

- Ngươi không thể giết nàng .

Lý Mục Dương khăn giọng quát .

Ánh mắt của hắn biến thành màu đỏ , hai tròng mắt lại một lần nữa bị hồng vân bao phủ lấy.

Trên mu bàn tay phải lại sinh ra một lớp vẩy chẳng qua là càng dày hơn một chút so với lúc ở Lạc Nhật hồ. Lúc ở Lạc Nhật hồ là vẫn còn trong suốt nếu không cẩn thận quan sát thì sẽ không phát hiện được nhưng mà lúc này lại hơi mờ, bên trong có lõi điện màu xám, có những đám mây nhỏ cũng lơ lửng đang nhảy múa lên lân phiến.

Lý Mục Dương thấy được trong lòng của mình đã tràn ngập thô bạo khí , giống như là có người đoạt đi món đồ quý nhất của mình.

Hắn muốn phát tiết , muốn hủy diệt .

Muốn phá hủy tên nhân loại nhỏ bé dễ dàng trước mắt này.

Lý Mục Dương đầm ra một quyền .

Quả đấm của hắn nhắm về phía thành kiếm của Ô Nha.

“Vũ”

Bạch quang lóe ra , tràn ngập kiếm khí.

Quán CF đã bị tàn phá bởi hai cỗ lực lượng này.

“Ầm”

Thân thể của Ô Nha nện thẳng vào một cái tủ ở quầy Bar, yết hầu ngọt lịm , khoe miệng phun ra một ngụm máu.

- Con mẹ nhà mày.

Hắn chỉ vào Lý Mục Dương đang ở trạng thái cuồng bạo:

- Dám lấy tay không đỡ lấy dao sắc à?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trong Mơ Có Rõng.

Tiếng thét chói tai, những âm thanh va vào nhau khi mọi người bỏ chạy .

Lý Mục Dương đứng ở trung tâm lốc xoáy, cũng không động đậy.

Còn mắt màu đỏ như máu của hắn nhìn chăm chăm vào Ô Nha, nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình.

Hắn bẻ một cái chân bàn rồi đi về phía Ô Nha đang ngã trên mặt đất.

Mỗi bước đi đều rất dùng sức.

Lý Mục Dương đã không còn bị khống chế bởi nội tâm của mình, trong cơ thể của hắn giống như cất giấu một đầu quái thú , đầu quái thú kia đã bị chọc giận làm cho hắn càng làm ra những chuyện điên cuồng.

- Lý Mục Dương.

Thôi Tiểu Tâm từ dưới đất bò dậy , gấp giọng hô tên Lý Mục Dương.

Nàng đã bị trận khí tràng nổ tung kia đẩy ngã, trên tay xuất hiện từng vết xước.

Nàng thấy Lý Mục Dương đi về phía tên sát thủ kia, thân thể của hắn đã bị đánh mạnh vào trên vách tường, sau đó ngã xuống đất.

Nàng thấy được thân thể của mình rã rời, nhưng mà vẫn cắn răng tiến về phía Lý Mục Dương.

Nàng không biết chuyện gì xảy ra , nhưng nàng biết Lý Mục Dương đang làm một chuyện vô cùng nguy hiểm .

- Tên đáng chết.

Ô Nha thân thể từ dưới đất bay lên .

Không phải đi , cũng không phải đứng . Không có mượn dùng bất luận ngoại lực gì , thân thể hắn giống như là Quỷ Hồn trôi lơ lửng trên không trung .

Bắt đầu vẫn là hoành phiêu , tới giữa không trung thì một lần nữa đứng thẳng .

Hắn đứng ở giữa không trung , ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào Lý Mục Dương, thanh âm rét lạnh như tới từ địa ngục vậy, nói:

- Đồ không biết sống chết..

Tay phải của hắn trên không trung vẽ ra vài cái, liền xuất hiện một khung cửa màu bạc.

Trong niệng của hắn phát ra thanh âm cổ quái , sau đó một đám quạ tối đen tàn mát ra khí tức từ vong đánh về phía gáy của Lý Mục Dương.

Rất nhiều quạ, dường như đã nhét đầy cả quán CF.

Chúng nó trầm mặc không tiếng động , nhưng ánh mắt hung ác tham lam giống hệt chủ nhân của bọn nó.

“Vù Vù...”

Chúng nó vượt cánh , bao phủ về phía Lý Mục Dương, giống như là mây đen muốn ôm lấy Lý Mục Dương, sau đó từ từ rĩa thịt của Lý Mục Dương, đến khi không còn cục xương nào nữa mới thôi.

- Nghiệt súc.

Một tiếng quát lớn truyền đến .

Một quả cầu ánh sáng màu đỏ xuất hiện ở đỉnh đầu của Lý Mục Dương, khi đám quạ này tiếp xúc với quả cầu màu vàng này thì liền hóa thành một đoàn khói đen, tiêu tán đi.

Quang mang màu vàng vẫn còn đó, thẳng đến khi toàn bộ quạ trong quán CF đều hóa thành khói đen .

Quả cầu ánh sáng màu đỏ biến mất , cánh cửa hư không màu đen của Ô Nha cũng đã biến mất

Tất cả đám quạ đều biến mất , khói đặc cũng đã biến mất .

Sát thủ Ô Nha biến mất, sau đó cả Lý Mục Dương cùng Thôi Tiểu Tâm cũng biến mất không thấy .

Lý Mục Dương đánh giá chung quanh một lần , rồi nhìn về phía một nữ phục vụ đang hoảng sợ trốn ở dưới gầm bàn, hô:

- Mau đưa tôi đến bệnh viện. . .

Lời còn chưa dứt , chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn.

Mắt tối sầm lại , người liền ngã quỵ trên mặt đất.

...

- Các ngươi đám nhân loại nhỏ bé, các ngươi những người phản bội này..

- Nợ máu trả máu , ăn miếng trả miếng . Các ngươi mưu tính, bôn vương sẽ để thiên phạt phù xuống. . .

- Giết ----- giết -----

...

Cự Long đang gầm thét , lửa rừng đang thiêu đốt .

Toàn bộ thế giới đều bay vút lên bóng người to lớn , người nhìn không thấy toàn thân của nó , chỉ có thể chứng kiến một bộ phận thân thể của nó. Âm trầm tối đen, cứng rắn không phá, mặt trên có Lưu Vân cùng điện văn lóe ra giống như một chiếc gương, phản xạ hình ảnh loài người kêu rên cùng thống khổ, cùng với vẻ mặt gầy gù nhưng không thể chống cự.

Uy nghiêm của nó làm cho kẻ khác hít thở không thông , dâng vãn giá vũ , phá thành phá quốc..

Mỗi một lần vẩy đuôi , đều giết có một tòa thành bị phá hủy.

Mỗi một lần duỗi trảo, tường thành đều sụp đổ.

Khi nó há mồm ra thì long tức hủy thiên diệt địa sẽ hòa tan mọi thứ trước mắt.

Trong nháy mắt tất cả đều hóa thành bụi.

Lý Mục Dương là người xa lạ ở thế giới này cũng là người chứng kiến cuộc chiến tranh này.

Hắn cao cao tại thượng giống như là đầu cự long đang tàn sát chém giết kia.

Đầu cự long kia cũng đã phát hiện sự tồn tại của hắn , quay đầu bay về phía Lý Mục Dương.

Mây đen bị tản ra, gió lại gào thét.

Dường như có thể cảm nhận được sóng nhiệt từ trong miệng nó phun ra thậm chí có thể the được tiếng tim đập của nó.

Lý Mục Dương cố gắng trừng to mắt , muốn nhìn rõ ràng bộ dạng của con cự long kia.

Thấy được , hắn nhìn thấy ánh mắt của nó.

Ánh mắt của nó giống hệt như ánh mắt của Lý Mục Dương.

Ngay khi hắn đang cảm thấy nghi hoặc thì con cự long kia đã đâm thẳng vào người hắn sau đó kéo cái đuôi thật dài chui vào thân thể hắn .

Hắn tận mắt thấy thân thể của mình bị phá ra , sau đó trong não vực trống rỗng .

“Àm”

Toàn bộ thế giới yên tĩnh lại .

Trừ những đóm lửa ở phía xa xa kia ra thì thế giới này lâm vào hắc ám vĩnh hằng

Lúc Lý Mục Dương mở mắt thì ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, vài chú chim trên cây đang bay múa, vui vẻ nhảy nhót giống như là ăn mừng Lý Mục Dương đã tỉnh lại.

Tháng sáu Giang Nam thành khô nóng mà thanh lệ , giống như một nữ nhân mặc trường bào dày, khôn lọt gió , không bay hơi , lại cũng sẽ không cho người cảm thấy có cảm giác buồn rầu.

Nữ nhân Giang Nam thanh tú tự nhiên , không cần hoa văn trang sức chính là một đạo cảnh đẹp ý vui.

Lý Tư Niệm chính là nhân vật đại biểu.

Đầu tóc của nàng rối bời, khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu , ánh mắt đều muốn biến thành gấu mèo rồi, ánh mắt tràn ngập tơ máu đại không nháy mắt nhìn chăm chăm Lý Mục Dương .

Cho nên khi Lý Mục Dương mở mắt thì liền thấy được ánh mắt của nàng.

- Anh...

Lý Tư Niệm kêu lên:

- Anh đã tỉnh lại rồi sao? Anh không sao chứ? Anh có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Anh chờ một chút để em đi gọi bác sĩ.

Cũng không để cho Lý Mục Dương có cơ hội nói chuyện , xoay người muốn chạy ra bên ngoài.

Lý Mục Dương đưa tay muốn ngăn cản , lại phát hiện tay phải của mình bị quần băng ăn bản là không có biện pháp nhúc nhích .

May mắn miệng không có bị thương , vội vàng lên tiếng hô:

- Lý Tư Niệm.

Lý Tư Niệm xoay người , nhìn thấy Lý Mục Dương hỏi:

- Anh, có chuyện gì không?

- Đợi một chút.

Lý Mục Dương nói , nhếch môi muốn cười , lại phát hiện trên mặt mình cũng có băng gạc, Lý Mục Dương cực kỳ hoảng sợ:

- Mặt của anh có bị gì không?

- Anh...

Lý Tư Niệm sắc mặt âm trầm , bộ dạng muốn nói lại thôi.

Lý Mục Dương lặng đi một chút , sau đó cười nói:

- Không sao, dù sao anh cũng xấu sẵn rồi, nói không chừng hủy đi dung nhan cũng là một cách trang điểm khác.

- Anh.

Lý Tư Niệm nhìn Lý Mục Dương, lắc đầu nói:

- Mặt anh cũng không bị gì, cái trán hơi sưng một chút, bác sĩ đã băng lại rồi, nhìn như vậy thì đẹp hơn một chút.

- Vậy tại sao em lại tỏ ra bi thương như vậy?

Lý Mục Dương không hiểu hỏi.

- Bởi vì trước đó em đã đề nghị bệnh viện tìm cho anh một bác sĩ tốt nhất để quốc đề chữa bệnh cũng như giúp anh phẫu thuật chỉnh hình. Không phải anh luôn ghét làn da đen của mình hay sao? Vậy thì đổi da, làm thành màu trắng luôn, dù sao chúng ta cũng khoogn tốn tiền. Nói vậy, đợi cho anh tỉnh lại thì sẽ mang đến một niềm vui lớn cho anh.

Lý Tư Niệm tức giận, nói:

- Nhưng mà bọn họ không đồng ý.

"----- "

- Anh, anh không nên gấp gáp.

Lý Tư Niệm đi tới vuốt lấy bàn tay phải bị thương của Lý Mục Dương, nhìn ánh mắt của hắn nghiêm túc nói:

- Đợi sau này em kiếm được việc làm, có tiền em nhất định sẽ mời bác sĩ có tiếng nhất của đế quốc đến phẫu thuật thẩm mỹ cho anh.

- Khuôn mặt của anh thật sự không tới mức ...đó chứ?

Lý Mục Dương cảm thấy mình thở cũng đau nữa rồi.

- Còn tốt đó chứ?

Lý Tư Niệm nhếch môi nở nụ cười, ôm bả vai Lý Mục Dương nói:

- Dù sao em cũng đã xem quen rồi, cho dù toàn thế giới đều thấy anh xấu thì em sẽ cảm thấy rằng mắt bọn họ đã bị mù.

- Không hổ là em gái của anh.

Về mặt của Lý Mục Dương tỏ ra hạnh phúc, hơi ngượng ngùng mà nhìn Lý Tư Niệm, nói:

- Anh muốn hỏi em một vấn đề nhưng mà không cho em cười.

- Anh, anh cứ yên tâm đi, khi nào thì em cười anh chưa?

Lý Tư Niệm vỗ vỗ vào bộ ngực sữa của mình.

- Thật sự không cười?

- Thật sự không cười.

- Vậy được rồi.

Lý Mục Dương sắc mặt trở nên hồng, ánh mắt có chút trốn tránh, thanh âm suy yếu hỏi:

- Em có cảm thấy anh giống như một con cự long không?

"Ha ha ha ha "

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bạn Học Nguy Hiểm.

Ha ha ha ha"

Lý Tư Niệm cười đến ngắt nghẹn, cười đến không thở nổi.

Nàng ngã sấp ở trên giường bệnh, ngẩng đầu nhìn Lý Mục Dương, thở hổn hển hỏi:

- Anh, anh bị gì mà nghĩ đến chuyện như vậy?

Khuôn mặt Lý Mục Dương đã bị gạc trắng bao lấy cho nên không biết lúc này da mặt có màu gì, bắt quá ánh mắt của hắn trốn tránh, đưa tay bứt tóc của Lind như muốn trả thù:

- Anh đã nói rồi, tại sao anh có thể là cự long được? Thoạt nhìn cũng không giống chút nào cả, đúng không?

- Anh.

Lý Tư Niệm hờn dỗi lên tiếng, lại tùy ý để Lý Mục Dương xoa xoa đầu của nàng, nàng nhìn vào cặp mắt khờ dại trong suốt không có bất kỳ tạp chất nào của Lý Mục Dương, tâm tư cẩn thận hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại hỏi vấn đề kỳ quái như vậy?

- Không có gì.

Lý Mục Dương cười khò lắc đầu:

- Trong mơ, anh mơ thấy một con cự long, anh muốn nhìn rõ bộ dạng của nó ra sao, kết quả lại phát hiện ánh mắt của nó giống như anh. Cho nên anh muốn hỏi một chút, anh có giống như một con cự long hay không?

Trong lòng Lý Tư Niệm lo lắng, nàng nghe mỗi cảnh trong mơ đều có quan hệ với sự thật. Ví dụ như mơ thấy mình biến thành người mạnh mẽ hoặc là động vật, đó là bởi vì từ sâu trong nội tâm bản thân tự ti cùng không tự tin.

Vì thế Lý Tư Niệm nắm chặt tay của Lý Mục Dương, an ủi:

- Anh, anh chính là một con cự long trong lòng của em. Bây giờ là “Long du thiên thủy” (rồng ở nước cạn), bởi vì trước đây bị bệnh cho nên không có biện pháp phát huy năng lực cùng trí tuệ của mình. Đợi cho thân thể của anh khôi phục, anh nhất định có thể hành vân bố vũ, phiên giang đảo hải, bay ra ngoài 9 tầng trời như cự long.

Lý Mục Dương đưa tay ghé mũi của Lý Tư Niệm một cái, cung chiêu, nói:

- Nha đầu ngọc, lại bắt đầu làm cô giáo rồi sao? Tình huống của anh anh còn không biết sao? Bây giờ anh là một tên phế vật, sau này cũng là một tên phế vật, cho nên phải nhờ vào em đến giúp đỡ chiếu cố.

- Anh, anh yên tâm đi, sau này em sẽ bao ăn bao ở trông coi giúp anh tìm vợ.

Lý Tư Niệm ôm cổ của Lý Mục Dương, cười hì hì nói:

- Anh muốn hai người vợ.

- Vậy cũng không được.

- Vì sao?

- Em nhìn một người đã rất tức giận rồi, tại sao lại còn hai người? Mỗi một phút em đều muốn đầu độc để các nàng chết.

- Vậy anh đây cũng không cưới ai là được rồi chứ gì?

- Cũng không được.

Lý Tư Niệm cự tuyệt:

- Anh không kết hôn, ba mẹ nhất định sẽ rất khó chịu. Ba mẹ khó sống, tâm lý của em cũng không dễ chịu, cho nên em chỉ cho phép anh cưới một người vợ.

Lý Mục Dương nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi:

- Anh ngủ bao lâu rồi?

Lý Tư Niệm sắc mặt trở nên ảm đạm, nói:

- Hai ngày hai đêm.

- Cái gì?

Lý Mục Dương kinh hãi, nói:

- Tại sao anh lại ngủ lâu như vậy? Thôi Tiểu Tâm đâu, nàng có tới đây không?

Lý Tư Niệm Địa con ngơ trở nên sáng trông suốt, nhỏ giọng hỏi:

- Thôi Tiểu Tâm là ai, có quan hệ gì với anh?

- Thôi Tiểu Tâm là bạn học của anh.

Lý Mục Dương nhớ đến cảnh xung đột ở quán CF, không có chú ý đến về mặt biến hóa của Lý Tư Niệm, lúc ấy hẳn một quyền đánh bay tên sát thủ, cúi đầu nhìn tay của mình, làm sao một quyền của mình có thể đánh bay tên sát thủ kia cơ chứ?

Tuy rằng Lý Mục Dương hoàn toàn không biết tu vi là gì nhưng trong lòng hẳn biết rõ tên sát thủ kia là một cao thủ.

Lại sử dụng quang kiếm, lại sử dụng cánh cửa hư không để triệu hoán quạ, thoát nhìn rất là ngưu bức.

Lý Mục Dương cảm thấy gần đây mình có gì không đúng, cảm giác ở trong thân thể có một đầu quái thú muốn phá thể mà ra.

Hắn rất dễ tức giận hơn nữa lại có cảm giác mạnh mẽ không giải thích được, lúc ở Lạc Nhật hồ một quyền đánh bay Trương Thần là một ví dụ rõ ràng.

Sau đó hẳn nghe được có người hô to một tiếng 'Nghịch súc ' sau đó một vòng ánh sáng giống như mặt trời dâng lên từ đỉnh đầu.

Cho đám quạ kia tan hết, quang cầu biến mất, Thôi Tiểu Tâm cũng biến mất không thấy.

- Thôi Tiểu Tâm thế nào? Là được người kia cứu áo? Người hô nghịch súc kia là ai?

Lý Mục Dương rất gấp, hẳn rất muốn lập tức biết đáp án của mấy vấn đề này.

- Em đương nhiên biết nàng là bạn học của anh, em còn biết nàng là hot girl trong trường. Lý Tư Niệm em tung hoành biển học nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên phát hiện có nhân vật có thể chống lại em. Anh, nghe nói anh bị người ở quán CF đưa tới trước công trường, hơn nữa lúc đó còn đang trong thời gian lên lớp, không phải là hai người đang hẹn hò với nhau đó chứ?

Lý Mục Dương phủ nhận, nói:

- Làm sao mà hẹn hò được? Em nhìn mặt của anh, anh có thể xứng đối với người khác không?

Lý Tư Niệm lắc lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái, nói:

- Bất qua em nghe người khác nói: Trai không hư thì gái không theo. Anh cũng không cần lo lắng về xấu xí của mình, chỉ sợ ánh mắt của Thôi Tiểu Tâm không biết nhìn người, nếu không em giúp anh đâm mù hai mắt của nàng?

"-----"

Lý Tư Niệm lắc lắc đầu, nói:

- Quên đi. Nói không chừng sau này nàng sẽ trở thành chị dâu của em rồi, vẫn phải tôn trọng nàng một chút.

Thấy bộ dạng lo lắng của Lý Mục Dương, Lý Tư Niệm cũng không tiếp tục trêu chọc bọn họ, nói:

- Em chưa từng gặp Thôi Tiểu Tâm, bất quá anh đang ở trong bệnh viện cao cấp được người ta an bài, nếu em đoán không sai thì có thể là do Thôi Tiểu Tâm. Dù sao nhà của chúng ta ở Giang Nam thành này cũng không biết đại nhân vật nào.

- Em có thể đến trường giúp anh hỏi thăm xem thử nàng có đi học hay không?

Lý Mục Dương cầm lấy bàn tay của Lý Tư Niệm, thấp giọng nói.

Lý Tư Niệm tâm có chút chua xót, giống như là món bảo bối của mình bị người khác đoạt lấy, bĩu môi, ngôn ngữ ác độc nói:

- Nè nè, bây giờ đã nhớ đến người đẹp sao?

Lý Mục Dương lắc đầu, nói:

- Tình huống lúc đó rất nguy hiểm, anh lo cho sự an toàn của nàng.

- Em hiểu rồi.

Lý Tư Niệm nhìn ánh mắt của Lý Mục Dương, nói:

- Hôm nay em liền đến trường hỏi thăm giùm anh.

- Cảm ơn.

Lý Mục Dương khẽ mỉm cười nở nụ cười.

- Đừng cười.

Lý Tư Niệm nói:

- Cười lên giống như xác ướp châu phi, trừ hàm răng ra thì không nhìn thấy cái gì cả.

"----- "

Lý Mục Dương biết mình đã chọc giận con nhóc này rồi.

...

...

“Kết”

Một chiếc xe phía trước có cắm một cây Tam Xoa Kích của Hải Thân đã ngừng lại trước cửa bệnh viện, một thiếu nữ mặc áo sơ mi trắng quần bò màu lam chuẩn bị đẩy cửa đi ra ngoài thì bị nam nhân mặc áo bào xanh ngồi ở trước lên tiếng ngăn lại:

- Tiểu thư, ngài thật sự muốn mạo hiểm sao?

- Mạo hiểm?

Cô gái khẽ nhú mày:

- Đây là bệnh viện riêng của Thôi gia chúng ta, tại sao lại mạo hiểm? Tôi chỉ muốn đi thăm bạn học cũng là ân nhân cứu mạng của mình mà thôi.

- Tiểu thư, chúng ta đã giúp hấn an bài bệnh viện tốt nhất, phòng bệnh tốt nhất, mời bác sĩ giỏi nhất Giang Nam đến khám cho hấn. Thậm chí trong sự yêu cầu của cô, chúng ta còn mời bác sĩ khoa thần kinh nổi danh nhất đến kiểm tra não của hấn, nhìn xem trước kia hấn đã bị thương thể nào khi bị sét đánh. Quả thật hấn đã cứu tiểu thư một mạng nhưng phần ân tình này Thôi gia sẽ từ từ mà trả. Nhưng mà tiểu thư tôi cảm thấy cô cũng đừng nên tiếp tục tham gia vào trong đó.

- Các anh lại lo lắng có người ám sát sao?

Cô gái khẽ nhú mày, nhẹ giọng nói:

- Không phải an bài nhóm người bảo vệ bên cạnh tôi rồi sao?

- Tiểu thư, cái mà chúng tôi lo lắng chính là người mà tiểu thư đến thăm

Nam nhân áo bào xanh do dự một chút rồi nói ra suy nghĩ của mình.

- Lý Mục Dương?

Cô gái nhú mày, nàng không thích người khác nói bạn của nàng như vậy.

- Vâng.

Nam nhân áo bào xanh gật đầu:

- Lần tập kích ở quán CF này là do sát thủ Ô Nha xếp hạng 20 trong bảng sát thủ làm, người này có một thân tu vi sâu không lường được, hơn nữa am hiểu nhất là cách triệu hoán các loài chim. Được giới Hắc Âm xưng là “Điều Vương” nhưng mà người bạn học của tiểu thư đã hai lần ngăn cản Anh Hoa trăm của hấn, lần thứ ba lại dùng một quyền đánh bay Ô Nha, tiểu thư, người bạn này của cô rất nguy hiểm.

Thôi Tiểu Tâm dờ khóc dờ cười:

- Nếu hấn nghe được đánh giá như thế thì nhất định sẽ vui vẻ rồi.

- Tiểu thư...

- Chú Ninh, tôi cũng đã nghĩ qua, tôi cũng biết.

Cô gái lại nói:

- Nhưng mà tôi không thể quên được cảnh hấn dùng cảm nhào qua, dùng một đôi tay thịt để đỡ lấy con dao của Ô Nha.

“Vù”

Thôi Tiểu Tâm đẩy cửa xuống xe, ngửa mặt nhìn cây hoa anh đào đã có từ rất lâu rồi ở trước tòa nhà.

Cánh hoa có màu sắc rực rỡ, đỏ tươi như những giọt màu trong lòng bàn tay của Lý Mục Dương vào ngày đó.

Chương 12: Thiên Tài Ngốc.

Thôi Tiểu Tâm đứng ở cửa , trầm ngâm một lát , đang chuẩn gõ cửa phòng thì đột nhiên cửa phòng bị người bên trong mở ra.

Một cô gái xinh đẹp để tóc ngắn ngang tai mở cửa, thấy Thôi Tiểu Tâm trước cửa phòng thì nhìn chăm chăm vào Thôi Tiểu Tâm.

Thôi Tiểu Tâm cũng đang đánh giá Lý Mục Dương, nàng biết Lý Tư Niệm có một người em gái nhưng mà chưa bao giờ nghĩ rằng em gái của Lý Mục Dương lại xinh đẹp như vậy.

- Bọn họ là anh em ruột thịt sao?

Thôi Tiểu Tâm trầm nghĩ điều này ở trong lòng.

Sau đó nàng liền vứt bỏ suy nghĩ này, Lý Mục Dương là ân nhân cứu mạng nàng, tại sao nàng lại có thể vũ nhục người ta được?

- Lý Tư Niệm sao ?

Không biết chuyện gì, nghe được Lý Tư Niệm nói ra cái tên của mình, trong lòng Thôi Tiểu Tâm có chút mừng thầm. Nàng cảm thấy đây là một sự cho phép, tuy rằng trước đây nàng không bao giờ chú đến chuyện người khác có để ý đến nàng hay không.

- Là tôi.

Lý Tư Niệm gật đầu, cười hi hi:

- Tôi cũng biết chị.

- Để tôi đi vào thăm Lý Mục Dương một chút.

Thôi Tiểu Tâm cảm thấy ánh mắt Lý Tư Niệm có chút quỷ dị, bất quá nàng đã suy nghĩ qua trường hợp này, thậm chí nàng còn cho rằng sau khi đi vào sẽ xảy ra chuyện phức tạp hơn. Cha mẹ cùng với một số người thân của Lý Mục Dương cũng có mặt ở đây, bọn họ nhìn xem kỹ Thôi Tiểu Tâm, ánh mắt tán thưởng nhìn nàng.

Một cô gái xinh đẹp đi một mình đến thăm bạn học, điều này dễ tạo thành một sự kiện oanh tạc đối với bên ngoài, nếu để cho các bạn học trong lớp biết được chuyện này thì chỉ sợ bọn họ sẽ đồn ầm lên rằng hai người này cũng đã abc xyz với nhau rồi đó nhỉ?

Nhưng mà chỉ có một mình Lý Tư Niệm ở trong phòng bệnh, điều này đã làm giảm bớt đi rất nhiều phiền toái cho nàng.

- Oh, Lý Mục Dương là anh của tôi.

Lý Mục Dương cười nói, nàng thân thiết kéo lấy bàn tay của Thôi Tiểu Tâm:

- Chị Tiểu Tâm, chị mau vào đi.

Thôi Tiểu Tâm không quen thân thiết như vậy , cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ bị người con gái khác nắm tay thân thiết như vậy.

Nhưng mà Lý Tư Niệm là một cô gái khả ái, nụ cười của nàng rất tinh khiết, sự nhiệt tình không chút giả dối, giống như từ chối Lý Tư Niệm sẽ là một chuyện xấu xa gì đấy.

Thôi Tiểu Tâm hơi chút do dự , tùy ý để Lý Tư Niệm kéo nàng đi đến bên cạnh giường bệnh của Lý Mục Dương.

- Anh, người mà anh hay mở miệng nhắc đã tới rồi này.

Lý Tư Niệm hô, nàng trừng mắt nhìn Lý Mục Dương, vẻ mặt ủy khuất nói:

- Anh vừa mở mắt ra thì liền hỏi chị Tiểu Tâm thế nào? Còn bắt em đến trường xem thử hôm nay chị ấy có đến trường hay không? Anh xem này, chị Tiểu Tâm rất tốt đây này, có thiếu một sợi tóc hay mất một miếng thịt nào đâu.

- Anh chỉ là...

- Được rồi, anh đừng giải thích, giải thích là che giấu.

Lý Tư Niệm không cho Lý Mục Dương có cơ hội nói chuyện, nàng nói tiếp:

- Hai người muốn nói gì thì nói đi, em đi ra ngoài ăn chút gì đó, đói bụng lắm rồi.

Lý Tư Niệm nắm chặt bàn tay của Thôi Tiểu Tâm, cười nói:

- Chị Tiểu Tâm, em giao anh của em cho chị đây.

Về mặt Thôi Tiểu Tâm ngưng trọng, gật đầu nói:

- Được rồi.

Nàng nghe được câu kia của Lý Tư Niệm mang hàm ý khác nhưng mà nàng cũng không thể không trả lời.

Lý Tư Niệm lên lút làm một động tác với Lý Mục Dương sau đó đi ra khỏi phòng.

Lý Mục Dương nở nụ cười xấu hổ, nói với Thôi Tiểu Tâm:

- Nó có tính này, cậu đừng để ở trong lòng.

- Em ấy rất đáng yêu.

Thôi Tiểu Tâm nghiêm túc nói .

Lý Mục Dương gật gật đầu , nhìn ánh mắt của Thôi Tiểu Tâm, hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Xin lỗi.

Thôi Tiểu Tâm khẽ cúi đầu:

- Cậu đã cứu mạng tôi nhưng mà tôi lại lâm trận đào thoát...

- Cậu được người kia cứu đi phải không?

Lý Mục Dương cười nói:

- Cái người mà kêu “Nghiệt súc” cùng phóng ra quả cầu kia chính là người của cậu. Cậu xác định tên sát thủ kia rời khỏi rồi mới rời đi đúng không?

Thôi Tiểu Tâm mở trừng hai mắt , hỏi:

- Làm sao cậu biết được?

- Tôi cảm nhận được.

Lý Mục Dương nhếch môi mỉm cười:

- Đây mới chuyện mà người đó hẳn phải làm.

- Cảm ơn.

Thôi Tiểu Tâm cảm động, nói:

- Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi như vậy.

- Chúng ta là bạn bè, không phải vậy sao?

Lý Mục Dương cười nói:

- Giống như cậu tin tưởng có thể còn cứu vớt tôi ở phương diện học tập. Tôi cũng tin tưởng nhân phẩm của cậu, tin tưởng không phải cậu cố ý muốn vớt tôi ở lại đó.

- Là người nhà tôi mang tôi ra ngoài.

Thôi Tiểu Tâm giải thích, nàng cảm thấy mình thiếu Lý Mục Dương một lời xin lỗi, đây cũng là nguyên nhân mà nàng muốn đến thăm Lý Mục Dương:

- Lúc rời đi tôi đã hôn mê, không có bất kỳ phản kháng nào.

- Tôi hiểu.

Lý Mục Dương khoát tay áo:

- Tôi có thể nghĩ đến cảnh như thế.

- Vậy...

Thôi Tiểu Tâm nghĩ, đã đến lúc mình nên rời khỏi phòng bệnh sao?

Mặc dù ngày hôm đó Lý Mục Dương tỏ ra anh dũng bao nhiêu thì dù sao hắn cũng là một người bình thường.

Tên sát thủ kia đã tìm được hành tung của mình, lần này đánh lên thất bại, sợ là còn có thể dùng nhiều thủ đoạn hơn.

Nàng không muốn kéo Lý Mục Dương vào, bởi vì ai cũng không cam đoan Lý Mục Dương sẽ có vận khí tốt như lúc này hay không.

- Ước định của chúng ta còn hữu hiệu sao?

Đột nhiên Lý Mục Dương hỏi.

- Cái gì?

- Cậu đã nói từ hôm nay trở đi cậu sẽ giúp tôi ôn bài, ngày đó cậu đã nói ở quán CF.

Lý Mục Dương nhìn vào ánh mắt của Thôi Tiểu Tâm.

- Oh.

Thôi Tiểu Tâm khẽ hất nhẹ mái tóc ở trước trán, nói:

- Tôi đã nói như vậy, nếu như cậu đồng ý.

- Đương nhiên.

Lý Mục Dương cười nói:

- Tôi cũng muốn học ở ĐH Tây Phong, nghe nói ở đó có hồ Vô Danh, có thể thấy được cảnh trời chiều đẹp nhất thế gian.

- Vậy thì cùng cố gắng lên nào.

Thôi Tiểu Tâm nở nụ cười.

...

Bắt đầu từ ngày hôm nay, mỗi ngày Thôi Tiểu Tâm đều đến bệnh viện thăm Lý Mục Dương, hơn nữa còn bỏ 4h để giúp Lý Mục Dương ôn bài.

Nàng là học sinh giỏi có tiếng ở trường, không có môn học nào có thể làm khó nàng.

Sau khi nàng giảng giải xong sẽ để Lý Mục Dương tự làm bài nếu Lý Mục Dương có gì không rõ thì nàng sẽ giải thích, thẳng cho đến khi Lý Mục Dương hoàn toàn hiểu rõ vấn đề này mới thôi.

Không biết là bởi vì nam nữ phối hợp làm việc không phiền lụy, hay là bởi vì mỹ nữ có tác dụng nâng cao tinh thần tỉnh não. Mấy ngày nay Lý Mục Dương đã ngủ ít đi, hơn nữa tốc độ phản ứng càng lúc càng nhanh, có rất nhiều vấn đề khó sau khi Thôi Tiểu Tâm nói qua một lần thì Lý Mục Dương đều hiểu rõ cả.

Thôi Tiểu Tâm rất kinh ngạc, đặc biệt tìm vài đề khó để thử Lý Mục Dương, phát hiện Lý Mục Dương vẫn có thể làm được. Có đôi khi là dùng những cách giải không phải Thôi Tiểu Tâm giảng qua.

Điều này làm cho Thôi Tiểu Tâm rất nghi hoặc, trước kia Lý Mục Dương đều chưa nghe giảng qua, đây cũng là nguyên nhân mỗi lần thi cử thì hắn luôn xếp ở vị trí chót cùng.

Hiện tại mình chỉ nói vấn đề có một lần, hắn lại tìm được những cách khác để giải bài.

Học một biết mười?

Chẳng lẽ hấn là thiên tài ẩn núp?

Thôi Tiểu Tâm dừng ở khuôn mặt đen của Lý Mục Dương, phát hiện càng ngày càng nhìn thuận mắt rồi. Tuy rằng làn da của Lý Mục Dương tối đen nhưng mà ngũ quan của hấn lại thanh tú, đặc biệt là cặp mắt linh động kia, giống như có thể thôn phệ linh hồn của người khác.

- Lý Mục Dương.

Thôi Tiểu Tâm kêu.

- Cái gì?

Lý Mục Dương ngẩng đầu nhìn lại đây .

- Thật sự trước kia cậu cái gì cũng không biết sao?

- Hấn là vậy.

Lý Mục Dương gật đầu:

- Bất quá gần đây không biết xảy ra chuyện gì, tổng có một chút vật lý kỳ cổ quái ở bên ngoài giống như là trước kia tôi đã trải qua rồi. Nhưng bài này cũng thế, rõ ràng là lần đầu tiên nghe cậu giảng nhưng lại có thể tìm được nhiều biện pháp để giải quyết.

Thôi Tiểu Tâm trừng to mắt , nhìn Lý Mục Dương nói:

- Cậu nói là mỗi một bài cậu đều có thể tìm ra nhiều cách để giải sao?

- Đúng vậy.

Lý Mục Dương gật đầu, sau đó lại gãi đầu một cái , hơi ngượng ngùng mà nói:

- Có chút chỉ có một cách giải nhưng thứ khác để giải theo cách khác bởi vì cậu cứ tiếp tục giảng giải thì sẽ phát hiện đó là sai lầm hoặc ngược lại đáp án. Đó là cạm bẫy, không nên lãng phí thời gian ở mặt này.

Thôi Tiểu Tâm không tin, lập tức tìm một đề bài rồi đưa đến trước mặt Lý Mục Dương, nói:

- Cậu hãy giải bài này đi, dùng toàn bộ cách giải mà cậu biết.

Lý Mục Dương gật gật đầu , sau đó làm bài.

5' trôi qua, Lý Mục Dương còn đang làm.

10' trôi qua, Lý Mục Dương vẫn còn đang làm.

Nửa giờ trôi qua, một giờ sau...

Ở trong quá trình giải bài này, Lý Mục Dương thay đổi bút chì, lại biết lên 12 tờ giấy khác.

Hơn một giờ sau, Lý Mục Dương đưa hơn 10 tờ giấy cho Thôi Tiểu Tâm, ngượng ngùng nói:

- Tôi chỉ biết có chừng này.

Thôi Tiểu Tâm nhanh chóng cầm lấy tờ giấy, càng nhìn càng ngưng trọng, cuối cùng nàng khép lại, nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Cậu dùng 11 cách giải sao?

- Ừh.

Lý Mục Dương gật đầu:

- Kỳ thật còn một cách nữa nhưng mà tôi chỉ biết phương thức mở đầu, những thứ sau đó thì không tin ra được, không có biện pháp để hoàn thành.

- Chỉ là..

Thôi Tiểu Tâm cắn môi một cái , ánh mắt phức tạp nhìn Lý Mục Dương , vô cùng khó khăn nói:

- Tôi chỉ biết có 2 cách.

"----- "

Chương 13: Minh Nguyệt Của Đế Quốc.

Không phải chuyện đã xảy ra ở trước mắt thì Thôi Tiểu Tâm rất khó mà tin.

Một tên phế vật, ngắn ngủn mấy ngày liền biến thành kỳ tài ngút trời?

Nếu như nói trước kia những gì hắn làm toàn bộ đều là thật, như vậy phần năng lực học tập cũng thật sự là quá mức kinh người.

Thôi Tiểu Tâm cảm giác bản thân đã thất bại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thanh lệ, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lý Mục Dương, hỏi:

- Nhưng cách giải này là do cậu nghĩ ra sao? Có phải là đã từng thấy ở chỗ nào không?

- Là tự tôi nghĩ ra.

Lý Mục Dương nói:

Thăm nghĩ một chút, lại lắc đầu:

- Hình như là gặp ở đâu rồi thì phải nhưng mà rốt cuộc đã gặp ở đâu, ngay cả bản thân đều cảm thấy kỳ quái. Làm sao tôi thấy được cách giải như vậy? Nhưng lại hiểu được có nhiều cách để giải bài.

- Bài này là một bài khó, nhà toán học nổi tiếng của đế quốc là Lý Khác Ngôn cũng chỉ tìm ra được 7 cách giải, một vị trưởng bối của tôi chỉ tìm ra được 9 cách giải, nhưng mà cậu lại tìm ra 11 cách giải, có mấy cách giải tôi chưa từng thấy qua, thậm chí tôi cũng không thể xác định là đúng hay sai, những cách giải này đến từ những quốc gia xa xôi hoặc là những đế quốc xa xôi. Lý Mục Dương cậu đã đến các nước này rồi sao? Hoặc là nói cậu đã xem qua những sách quý học thuật thất truyền này rồi?

- Không có.

Lý Mục Dương lại lắc đầu, nói:

- Tôi chưa bao giờ đi đến những nước đó, tôi cũng chưa từng xem qua những quyển sách như vậy. Cậu cũng biết tình huống trước đây của tôi, nếu là thế thì làm sao lại bị mắng là phế vật mấy chục năm nay được?

Lý Mục Dương cười khổ không thôi.

- Một người đàn ông hơi có chút lòng tự trọng thì làm sao nguyện ý để người ta chỉ vào mũi rồi mắng là heo được?

- Đây mới là chỗ làm cho tôi cảm thấy kỳ quái.

Thôi Tiểu Tâm nói:

- Nghe nói có người một đêm ngộ đạo trở thành quốc sĩ, có lẽ cậu cũng đã trở nên thông suốt, nếu cậu giữ tốc độ học tập này thì cho dù là thời gian ngắn ngủi, có lẽ cũng sẽ thi vào một trường ĐH khá tốt.

Ánh mắt Lý Mục Dương tỏa sáng, vẻ mặt vui mừng nhìn Thôi Tiểu Tâm, hỏi:

- Thật sao? Tôi có thể thi đậu vào trường ĐH sao?

- Đương nhiên.

Thôi Tiểu Tâm nói. Còn có một câu nàng không có nói ra: Đương nhiên là cậu căn bản không biết mình lợi hại bao nhiêu. Nếu để cho những người nghiên cứu kia biết được một học sinh bình thường bỗng trở nên siêu việt thì chỉ sợ là bọn họ sẽ cắt mất lỗ tai của mình a.

Lý Mục Dương hưng phấn lên, nói:

- Nếu thật có hy vọng thì tôi sẽ cố gắng hơn một chút, đến lúc đó tôi muốn cùng cậu thi vào ĐH Tây Phong, chúng ta sẽ cùng xem ánh trời chiều ở hồ Vô Danh.

Đây coi như là một điều thỉnh cầu, coi như là một cái ước định.

Thấy ánh mắt Lý Mục Dương nóng rực nhìn mình, Thôi Tiểu Tâm trầm ngâm một lát , gật đầu nói:

- Vậy hãy để cho chúng ta ước hẹn ở bờ hồ Vô Danh đi.
- Tốt quá.

Lý Mục Dương kích động không kiềm chế được . Lần đầu tiên trong cuộc đời của hắn xuất hiện ánh rạng đông.

- Cũng không còn sớm, chúng ta tiếp tục học tiếp đi, cậu cứ ra vài bài tập, tốt nhất là những bài mà cậu đã từng thi qua rồi.

Thôi Tiểu Tâm hiểu được tâm lý lúc này của Lý Mục Dương, tan biến một chút đề phòng ở trong lòng:

- Lúc không có việc gì thì tôi thường xem lại những bài thi của những năm trước, từ trong đó chọn ra vài bài để cậu làm.
- Mau tới mau tới , càng nhiều càng tốt.

Giờ phút này Lý Mục Dương vô cùng khát vọng học tập .

Thôi Tiểu Tâm nhìn Lý Mục Dương liếc mắt một cái , nhẹ phẩy tóc trước trán, lại một lần nữa viết bài tập.

Bởi vì thường xuyên ra vào nên Thôi Tiểu Tâm và Lý Tư Niệm đã trở nên quen thuộc, hơn nữa Lý Tư Niệm chủ động tiến công , rất nhanh hai người đã trở thành một cặp chị em.

Thôi Tiểu Tâm cũng đã gặp qua cha mẹ của Lý Mục Dương, thoát nhìn đều là người rất tốt hơn nữa mẹ của Lý Mục Dương lại là một người rất xinh đẹp.

Nếu như Lý Mục Dương có thể di truyền gen vĩ đại của cha mẹ mình thì hắn đã trở thành một hot boy rồi.

Được rồi, kết giao bằng hữu quý ở thành tâm , không thể trông mặt mà bắt hình dong .

Lý Tư Niệm tan học trở về , nhìn thấy Lý Mục Dương tươi cười giải bài tập với Thôi Tiểu Tâm.

Nàng đi đến bên người Thôi Tiểu Tâm, hờn dỗi nói:

- Chị Tiểu Tâm, hôm nay bận bịu cả ngày , dừng lại nghỉ ngơi một lát đi? Có đói bụng không? Chúng ta đi ăn chút đồ vặt đi.

Thôi Tiểu Tâm nhìn thoáng sắc trời bên ngoài, lúc này mới bỏ bút chì xuống, nói:

- Sắc trời không còn sớm, chị cũng không ăn đâu, trong nhà còn có người đang chờ chị trở về để dùng cơm nữa.

Thôi Tiểu Tâm nhìn Lý Mục Dương , nói:

- Tôi đã hỏi bác sĩ, bác sĩ cũng đã nói tình huống của cậu cũng đã tốt rồi, ngày mai có thể xuất viện. Cậu có muốn ở lại đây vài ngày nữa để quan sát một chút không?
- Còn quan sát cái gì à? Không phải mấy ngày nay đều quan sát rồi sao?

Lý Mục Dương chỉ cảm thấy thời gian quá ít, chỉ muốn truy tìm căn nguyên:

- Còn 1 tháng nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp, tôi cũng không dám chậm trễ. Lại nói ở trong phòng học bài còn không bằng đi ra tìm một chỗ yên tĩnh để học, quan trọng là mùi thuốc trong này rất khó chịu mà mỗi ngày cậu cũng chạy tới đây, thật sự không tiện, xuất viện đi, ngày mai sẽ xuất viện.

Thôi Tiểu Tâm nghĩ nghĩ , nói:

- Vậy ngày mai tôi đến đón cậu, chúng ta cùng đi đến trường.
- Được.

Lý Mục Dương cao hứng đáp ứng .

Thôi Tiểu Tâm đi ra khỏi bệnh viện, một chiếc xe màu đen có rèm che không một tiếng động dừng ở cạnh nàng .

Nam nhân mặc tây trang nhảy xuống xe rồi mở cửa, Thôi Tiểu Tâm đi vào ngồi ở phía sau xe, đóng cửa dường thần .

Hỗ trợ Lý Mục Dương học cả ngày, cũng không ngừng giảng bài, càng không ngừng giải thích, suy nghĩ lại, nàng đã ném ra những bài tập mà nàng đã từng nhìn qua trong những đề thi trước đây. Có một số vấn đề Lý Mục Dương hỏi rất ngây thơ, đó là những kiến thức căn bản, cũng có chút vấn đề lại hỏi rất thâm ảo, đã vượt qua phạm vi học tập của bọn họ.

Thôi Tiểu Tâm có chút mệt mỏi.

Trong quá trình học, Thôi Tiểu Tâm lại cảm nhận được năng lực học tập cường đại của Lý Mục Dương.

- Chú Ninh.

Thôi Tiểu Tâm mở to mắt lên tiếng hỏi:

- Chú nói trên thế giới này có thiên không?

- Có. Tiểu thư chính là thiên tài.

Thôi Tiểu Tâm sửng sốt trong chốc lát, khẽ cười nói:

- Nhưng mà hôm nay cháu đã bị làm nhục.

- Cái gì?

Nam nhân mặc áo bào xanh hô ra tiếng:

- Điều đó không có khả năng. Chúng ta đều rõ ràng trí tuệ của tiểu thư, ở Thiên Đô tại đế quốc cũng coi như là trẻ tuổi nổi bật. Để đồ tam Minh Nguyệt, Lục gia Lục Khế Cơ, Tổng gia Tổng Thần Hi, còn có tiểu thư của Thôi gia chúng ta, làm sao có thể bị người ta làm nhục được? Chút chuyện này lão Ninh ta sẽ không tin.

- Nhưng mà chuyện đó đã xảy ra.

Thôi Tiểu Tâm nhìn ra cây hoa anh đào bên ngoài.

- Sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp, tiểu thư cũng sẽ trở lại Thiên Đô.

Nam nhân trầm giọng:

- Khi đó mới chính là lúc Minh Nguyên tranh nhau phát sáng.

Thôi Tiểu Tâm mím môi, đột nhiên nhớ tới ước định với thiếu niên mặt đen kia.

- Vậy hãy để cho chúng ta ước hẹn ở bờ hồ Vô Danh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hôm nay Lý Mục Dương thức dậy rất sớm, đồng hồ vừa điểm đến 6h là đã rời khỏi giường.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, cuối cùng đã tháo băng gạc trên mặt Lý Mục Dương xuống.

Lý Mục Dương xoa xoa đầu tóc như ổ quạ của mình, nhìn bác sĩ đang quan sát vết thương của mình, hỏi:

- Bác sĩ Trần, thương thế của cháu đã khỏi rồi sao?

- Không thành vấn đề.

Bác sĩ Trần lắc đầu:

- Đã không có việc gì rồi.

- Mấy ngày nay vất vả cho bác sĩ Trần rồi.

Về mặt Lý Mục Dương cảm kích nói:

- Không khổ cực.

Bác sĩ Lý vén đầu tóc của Lý Mục Dương lên, nói:

- Tôi nhớ được trên đầu của cậu có một cái lỗ nhỉ?
- Hẳn là như vậy.

Lý Mục Dương gật đầu, lúc hấn bị Ô Nha cầm mâm hoa quả đập vào đầu thì đã chảy rất nhiều máu.

- Lỗ ấy đâu?

Bác sĩ Lý hỏi.

- Cái gì?
- Không thấy cái lỗ ấy đâu nữa.

Về mặt bác sĩ Trần ngưng trọng, nói.

- Bác sĩ Trần, không thấy cái lỗ ấy đâu nữa, không phải đã chứng minh cháu đã bình phục rồi hay sao?

Lý Mục Dương nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng có chút bất mãn, làm gì có bác sĩ như vậy. Sao có thể nguyên rủa bệnh nhân không nên hết bệnh được. Không thấy cái lỗ, đương nhiên là bởi vì mình hết bệnh, chẳng lẽ nó còn biết chạy sao?

- Khôi phục là một chuyện, vết thương trên đầu của cậu cũng đã lành, chỉ là Thôi tiểu thư yêu cầu chúng tôi phải kiểm tra cho nên mới tốn nhiều thời gian như vậy. Nhưng mà miệng vết thương không nên biến mất không thấy gì nữa, dù sao cũng nên lưu lại vết sẹo mới đúng.

Bác sĩ Trần tỏ ra nghi hoặc:

- Hiện tại không nhìn thấy vết sẹo nào, thậm chí ngay cả tôi cũng quên cả vị trí vết thương, tốc độ khôi phục quả thật là quá kinh người.
- Thì ra là vậy.

Lý Mục Dương nhếch miệng nở nụ cười, nói:

- Có lẽ là do thể chất của cháu, cũng có thể là do bác sĩ Trần cho thuốc uống có hiệu quả cho nên mới khôi phục nhanh hơn.

Bác sĩ Trần cũng chỉ có thể chấp nhận giải thích này, nói:

- Hôm nay cậu có thể xuất viện, những thủ tục khác sẽ có người xử lý, cậu không cần để ý tới.

Lý Mục Dương biết những chuyện này là do Thôi Tiểu Tâm lo cả, cũng không nói gì:

- Vậy thì bác sĩ Trần, hẹn gặp lại.

Bác sĩ Trần thuốc khoát tay áo, nói:

- Thôi đi, bệnh viện không phải là chỗ tốt gì.

Sau khi tiễn bác sĩ Trần đi, Lý Mục Dương đi tắm một cái rồi thay quần áo sạch.

Tay phải của hắn vẫn quấn băng, bác sĩ nói vết thương ở đó quá nặng, mỗi ngày phải tới thay băng một lần.

Nhìn thấy khuôn mặt của mình trong gương, Lý Mục Dương có chút xa lạ.

Mình trước kia tối đen như đen giống như là một cục than vậy.

Nhiều khi Lý Tư Niệm cùng hắn đi dạo phố rồi đột nhiên Lý Tư Niệm bắt hắn đứng yên, sau đó lấy hộp hóa trang trong túi ra rồi tô một chút son môi cho hắn.

Bây giờ Lý Mục Dương cảm thấy mình trắng một chút, không, là vàng khê đi một chút, thậm chí màu đồng cổ, thoạt nhìn giống như là sẽ bạo phát ở dưới ánh mặt trời.

Lý Mục Dương vô cùng hài lòng với sự biến hóa này, thậm chí thậm nghĩ sau này đi về thì tối nào cũng phải đắp mặt nạ dưỡng da, nói không chừng toàn bộ sắc tố đen trong người của hắn đều bị hấp thu bài tiết ra ngoài a.

Lại nhìn cánh tay của mình, trừ màu da hơi chút biến hóa ra thì không có gì khác thường.

Chỉ là, rốt cuộc là mình đã làm ra chuyện không bình thường đó ư?

Bất kể là một quyền đánh bay Trương Thần hay là một quyền đánh bay sát thủ áo đen , thực lực như vậy trước kia mình cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Còn có loại ý niệm cổ quái kia, còn có nhiều thông tin mơ hồ đứt quãng nữa, với những cách giải bài tập kia là tới từ đâu?

Lý Mục Dương có thể dùng nhân cách cùng tôn nghiêm của mình để bảo đảm, hẳn chưa bao giờ học qua những cái đó .

- Chẳng lẽ nói mình bị nữ thần vận mệnh lựa chọn làm thiếu niên đồ long rồi hay sao?

Nghĩ đến khả năng này , Lý Mục Dương trong lòng có chút kích động.

8h, Thôi Tiểu Tâm cùng Lý Tư Niệm đi đến phòng bệnh của Lý Mục Dương.

Lý Mục Dương nhìn thấy hai người tay cầm tay đi tới, kỳ quái hỏi:

- Tại sao hai người lại đi chung với nhau.

- Đêm qua em và chị ấy đã hẹn với nhau.

Lý Tư Niệm làm ra bộ dạng “ Anh là kẻ ngốc”.

- Em và chị sẽ đến đó anh xuất viện.

Lý Mục Dương cười khổ , nói:

- Anh chỉ tò mò hỏi một chút mà thôi, tại sao em lại đặc ý như vậy? Anh đã thu thập xong, chúng ta trực tiếp đến trường luôn hay sao?

- Đương nhiên rồi.

Lý Tư Niệm gật đầu:

- Sắp thi tốt nghiệp rồi, anh cũng không thể trốn học nữa. vạn ông trời không có mắt , tất cả đáp án đều bị anh đoán đúng thì sao? Anh suy nghĩ một chút, ngay cả sấm sét cũng có thể bỏ trung anh, loại chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Ánh mắt Thôi Tiểu Tâm cổ quái nhìn Lý Tư Niệm, muốn nói nhưng lại thôi.

Lý Tư Niệm nghĩ Thôi Tiểu Tâm đang trách mình tại sao lại nói như vậy với anh của mình, nàng lắc lắc cánh tay của Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Chị Tiểu Tâm, không cần lo lắng, em và anh nói như vậy đã thành thói quen, anh ấy có năng lực chịu đả kích rất mạnh, chị có muốn thử một chút hay không?

"----- "

Chứng kiến Thôi Tiểu Tâm không muốn thử , Lý Tư Niệm liền vẫy vẫy tay với Lý Mục Dương, nói:

- Đi thôi , đến trường .

Sau đó về mặt nàng tỏ ra đặc chí kéo lấy tay của Thôi Tiểu Tâm liền đi ra ngoài .

Lý Mục Dương bất đắc dĩ, đi phía sau các nàng/

- Đây, anh còn là bệnh nhân đây này, đầu của anh bị thương, tay còn băng gạc, hai người cũng không giúp anh mang một chút đồ hay sao?

Lý Mục Dương gào thét nói .

Lý Tư Niệm xoay người lấy một trái chuối ở trong túi hoa quả mà Lý Mục Dương đang cầm, nói:

- Anh là anh trai đáng yêu nhất của em, em đương nhiên sẽ giúp anh rồi, em giúp anh cầm lấy trái chuối này.

Thôi Tiểu Tâm cũng lấy một quả táo ra, quơ quơ rồi nói với Lý Mục Dương:

- Tôi cũng giúp rồi đó nha.

"----- "

Đoạn đường từ bệnh viện đến trường cũng không quá xa, ba người cười cười nói nói rất nhanh liền đi tới .

Hiện tại là giờ giải lao, Lý Mục Dương mang theo Lý Tư Niệm cùng Thôi Tiểu Tâm hai nữ nhân xuất hiện đã tạo thành sự chú ý. Dù sao ba người cũng là nhân vật có tiếng ở trường a.

- Trời ạ, tên kia không phải là cục than đen của trường học chúng ta sao? Hai nữ sinh bên cạnh hẳn là ai?

- A, nữ thần của ta ----- tại sao Thôi Tiểu Tâm đi cùng với tên phế vật kia?

- Không phải là Lý Tư Niệm biết yêu rồi đó chứ? Lòng ta tan nát rồi.

...

Những học sinh kia chỉ chỉ trỏ trỏ vào ba người, những người ái mộ của Thôi Tiểu Tâm cùng Lý Tư Niệm đều thương tâm muốn chết .

- Người ngốc sao?

Có người thông minh ở bên cạnh giải thích:

- Lý Tư Niệm là em gái của Lý Mục Dương, là em gái ruột, tại sao hai người bọn họ lại yêu nhau được?

- Hà? Lý Tư Niệm không phải là bạn gái của tên khốn kia, thật sự là quá tốt.

- Dĩ nhiên không phải , bạn gái của Lý Mục Dương chỉ có một người là Thôi Tiểu Tâm, đây là chính miệng Lý Tư Niệm nói. Nghe nói trong khoảng thời gian này bọn họ thường xuyên đi chung với nhau, tao chỉ nói cho mày nghe thôi, mày cũng đừng có truyền ra ngoài.

"----- "

Lý Tư Niệm nhìn thoáng qua đám người, đột nhiên có chút chột dạ, nói:

- Anh, chị Tiểu Tâm, sắp vào lớp rồi, em sẽ không tiễn hai người tới phòng học.

Nàng khoát tay áo với hai người rồi nhanh chóng biến mất ở trong đám người.

Lý Mục Dương nhìn thấy bóng dáng nàng rời đi, nở nụ cười, nói với Thôi Tiểu Tâm:

- Không cần để ý đến nó, nó có tính tình như vậy đấy.

- Không sao.

Thôi Tiểu Tâm cười nói:

- Tôi hiểu được tính của nó mà.

- Trời ạ , bọn mày thấy không , nữ thần đang cười.

- Chẳng lẽ lời đồn là thật, Thôi Tiểu Tâm đang cùng Lý Mục Dương yêu nhau sao ?

- Trời ạ, nghe nói lúc Lý Mục Dương bị giáo viên đuổi ra khỏi lớp, Thôi Tiểu Tâm cũng đã đuổi theo đi ra.

....

Lý Mục Dương cùng Thôi Tiểu Tâm sóng vai đi vào phòng học , đưa tới náo động trong lớp.

Nhìn thấy hai người đi chung, cười nói với nhau, tất cả mọi người đều ngây người.

Trương Thần đang cãi lộn với đám bạn, trong phòng chợt trở nên an tĩnh lại, hẳn cũng nhìn không được quay đầu lại nhìn xung quanh .

- Lý Mục Dương, mày còn dám trở về sao? Tao nghĩ rằng mày sợ thi rớt nên mới biến khỏi trường, dù sao mày có thi cũng không có kết quả tốt gì.

Lý Mục Dương thả cặp sách cùng túi hoa quả ở bàn của mình, sau đó đi đến trước mặt Trương Thần.

- Mày muốn làm gì?

Ánh mắt Trương Thần sợ hãi, từ sau khi xảy ra chuyện ở Lạc Nhật hồ thì hẳn đã bắt đầu sợ quả đấm của Lý Mục Dương

- Thi với ta.

Lý Mục Dương gần từng chữ nói .

- Cái gì?

Về mặt Trương Thần kinh ngạc mà nhìn hấn .

- Thi với ta.

Lý Mục Dương nói, tùy ý rút ra một quyển sách rồi ném cho Trương Thần, nói:

- Cậu mau thi với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gian Lận.

- Tên này là kẻ ngốc sao?

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Thành tích Lý Mục Dương như thế nào thì mọi người cũng đã biết.

Hấn là người đứng đầu trong lớp, đứng đầu trong khối đương nhiên là đứng đầu từ dưới đếm lên.

Trương Thần cũng nghĩ như vậy, hấn vốn là trùng to mắt nhìn chăm chăm Lý Mục Dương, tại sao tên này lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế này? Sau đó Thôi Tiểu Tâm cười ha hả, cười đến ngửa tới ngửa lui.

Những người bạn bên cạnh Trương Thần cũng cười, cả lớp cũng cười theo.

Thôi Tiểu Tâm cũng cười, chẳng qua nụ cười của nàng càng đơn giản, cũng càng có thâm ý.

Trương Thần chỉ vào Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, nghe nói mấy hôm nay mày bị bệnh, không phải là bệnh đến đầu hư rồi đó chứ? Nếu mà đầu mày không hư thì làm sao lại làm ra chuyện điên cuồng như thế này? Đề tao thi với mày? Tao thi cái gì? Mày biết cái gì? Chuyện tốt không làm, tự nhiên phải rước lấy cái nhục này để làm gì?

- Anh Thần, nếu Lý Mục Dương muốn thi với anh thì anh cứ thi với hấn đi. Mọi người cũng là bạn học, đừng làm người ta mất mặt a.

- Đúng a, chúng ta là bạn học, phải cùng nhau cố gắng, anh Thần ra bài bài đơn giản đi, nói không chừng Lý Mục Dương có thể làm được đó a?

...

Một ít tên đi theo Trương Thần liền ồn ào.

Trong lòng Lý Mục Dương cười lạnh không thôi, thầm nghĩ lát nữa mình sẽ dùng kiến thức uyên bác của mình để trả lời, để mắt chó đăm các người mở rõ ra mà nhìn.

Trương Thần cầm lấy quyển sách giáo khoa, nghi ngờ nhìn Lý Mục Dương, hỏi:

- Mày muốn thi với tao sao?

- Thi đi.

Về mặt Lý Mục Dương thành thật nói, bộ dạng tiêu sái như Lã Vọng buông cần.

Mặc dù là tùy tay ném quyển sách kia nhưng mà Lý Mục Dương cảm thấy mình đã đọc kỹ quyển sách kia “Tây Phong đế quốc Sử”, mấy ngày nay ở trong bệnh viện Thôi Tiểu Tâm đều giảng cho hấn một số kiến thức cơ bản.

Lý Mục Dương cảm giác hiện tại mình không ngốc rồi!

Trương Thần mở sách ra, ở trong đó kiếm một chút rồi lên tiếng hỏi:

- Vị Hoàng Đế đầu tiên ở đế quốc xuất hiện ở chương thứ mấy, trang thứ mấy trong quyển sách này?

Khuôn mặt Lý Mục Dương đơ lại, kháng nghị:

- Đây cũng coi như là vấn đề sao?
- Đương nhiên rồi, không phải mày nói để tao tùy tiện hỏi sao?

Về mặt Trương Thần đáng khinh, cười tiếp tục vấn đề:

- Được xưng là “Quang Minh Thánh giả” Tổng An Nam sinh ngày nào năm nào, mất ngày nào năm nào?
- Trong kỳ thi sẽ không hỏi mấy vấn đề như vậy?
- Ai biết được? Vạn nhất năm nay đề cập đến vấn đề này thì sao? Mày cũng không phải là giáo viên ra đề, làm sao mày biết sẽ không ra câu hỏi này?

Về mặt Trương Thần khinh bỉ, nói:

- Đại tướng quân Bạch Hựu Uy của đế quốc Phi Dương tham gia trận chiến Thanh Hà đã giết bao nhiêu người, những người bị giết này tên là gì?

Lý Mục Dương tức giận đến mặt đen run rẩy, toàn thân run rẩy, chỉ vào Trương Thần mắng:

- Rõ ràng là cậu cố ý làm khó dễ tôi, căn bản không có thái độ nghiêm cứu học vấn. Trong các bạn học tại sao lại có một người đề tiện như vậy? Tôi thật sự là cảm thấy nhục nhã thay cho cậu.

Trương Thần dương dương tự đắc, cười lớn nói::

- Tất cả mọi người nhìn xem, tất cả xem một chút, là hấn buộc ta kiểm tra, đến lúc ta đưa ra câu hỏi thì hấn lại không trả lời được câu nào.

Mọi người cười càng thêm thoải mái

Trương Thần ném quyển sách lên bàn, nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, làm người mà thôi, vui vẻ là được rồi. Mỗi người đều phải làm chuyện mà mình am hiểu, mày đã thích ngủ thì cứ ngủ đi. Chỉ còn vài ngày nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp, đột nhiên mày lại bày ra bộ dạng thích học, tất cả mọi người đều không thích ứng, đúng không?
- Cậu...

Khuôn mặt đen của Lý Mục Dương chuyển sang màu tím rồi từ tím chuyển sang đỏ:

- Cậu khinh người quá đáng.

Nụ cười trên mặt Trương Thần đọng lại, ánh mắt gắt gao trừng mắt nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, tao khi dễ mày thì sao? Mày cảm thấy bản thân mày còn có thể cứu vớt được không? Còn 1 tháng nữa, 1 tháng sau mọi người sẽ bước vào cánh cửa ĐH mà mình hằng mong ước, mà mày thì sao? Mày chỉ có thể trở về nướng bánh cho mẹ mày thôi. Bất quá như vậy cũng tốt, công tử của tiệm bánh gato, cuộc sống như vậy cũng thật an nhàn, thoải mái, đúng không?
- Trương Thần, tôi nhất định sẽ thi tốt hơn cậu...
- Người ngốc nói mê.

Trương Thần không khách khí mà cắt ngang, nói:

- Hào hạo mà hường thụ đi, đây là khoảng thời gian cuối cùng của chúng ta, 1 tháng sau, mày cái gì cũng không có cả.

Triều Minh Châu ôm một sấp bài thi đi vào, thấy được Lý Mục Dương và Trương Thần đang tranh chấp với nhau, hô lên:

- Có chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì? Trương Thần, Lý Mục Dương, hai trò đang làm gì đó?

Trương Thần xoay người nhìn về phía Triều Minh Châu, ý cười đầy mặt giải thích nói:

- Cô Triệu, Lý Mục Dương nói để em đưa ra câu hỏi, em đã hỏi nhưng bạn ấy lại không trả lời được cậu nào. Đang thẹn quá hóa giận làm phiền em.

Triều Minh Châu khóe miệng giật một cái, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Trương Thần, trò cũng không nhìn xem còn bao nhiêu ngày nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp a? Trò không dùng thời gian để học tập mà lại làm những chuyện không đâu như vậy, trò không muốn đi vào ĐH Tây Phong sao?

- Cô Triệu, em sai rồi.

Trương Thành vội vàng xin lỗi, nhìn Lý Mục Dương nói:

- Mọi người là bạn học, tuy rằng Lý Mục Dương có thành tích học tập không tốt nhưng mà chúng ta không thể tùy ý để cho cậu ta đã mê lại sứt, cậu ta có lòng ham học, em là lớp trưởng đương nhiên là phải quan tâm đến cậu ấy rồi.

- Hừ có chút người cũng nói nhiều với hần chỉ là tốn thời gian mà thôi.

Triều Minh Châu không khách khí chút nào, bởi vì từ sau vụ lần trước, Thôi Tiểu Tâm cũng đã không lên lớp nữa. Nàng cũng không muốn ở vào giờ phút này mà xảy ra xung đột với học sinh, nếu ảnh hưởng đến Thôi Tiểu Tâm, làm cho thành tích thi của Thôi Tiểu Tâm không được tốt thì sẽ ảnh hưởng đến thành tích của lớp cũng như là tiền thưởng của nàng.

Bất quá tuy rằng lúc này nàng không có nói tên của Lý Mục Dương nhưng mà trong lòng mọi người đều biết được nhân vật mà nàng công kích là ai.

- Không phải là muốn kiểm tra sao? Vừa lúc tôi cũng đã chuẩn bị bài kiểm tra, là đêm qua tôi đã soạn ra. Đề này rất đơn giản, có rất nhiều câu hỏi đã từng xuất hiện qua trong các bài kiểm tra lần trước.

Triều Minh Châu ném bài thi lên bàn, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Lý Mục Dương, nói:

- Đây là bài kiểm tra cuối cùng, hy vọng người nào đó sẽ cố gắng một chút, không nên ôm mãi vị trí đội sổ của lớp, cũng phải tạo cơ hội cho người khác, có nghe chưa?

Lý Mục Dương xấu hổ cắn lưỡi mà chết.

Nghe Triều Minh Châu nói vậy, Lý Mục Dương cũng cảm thấy mình chiếm lấy vị trí kia quá lâu, căn bản sẽ không có người có tư cách cùng hần cạnh tranh.

Chuông vào học vang lên, bài kiểm tra cũng đã được phát xuống.

Lý Mục Dương thu thập xong tâm tình, sau đó bắt đầu làm bài.

Trước kia mỗi khi nhìn thấy những dòng chữ thì hần đều cảm thấy buồn ngủ nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

- Kỳ quái, dường như mình biết làm câu này.

- Kỳ quái, câu này nhìn có vẻ quen mắt.

- Kỳ quái, dường như đã gặp câu này ở chỗ nào rồi.

...

Thời gian làm bài là 120' nhưng mà chỉ sau 70' thì Lý Mục Dương đã làm xong.

Trừ hai câu hần không thể trả lời ra thì những câu khác hần đã hoàn thành cả rồi.

Sau khi làm xong, Lý Mục Dương lại bắt đầu kiểm tra lại.

Trong những câu này có rất nhiều câu để để cho hần cảm thấy được vô cùng đơn giản, giống như đáp án đã có sẵn trong đầu.

Nhưng có một số câu hần cũng không xác định, hần cảm giác mình đã xem qua nhưng không chắc 100% sẽ có đáp án như vậy.

Hai câu không trả lời được làm cho Lý Mục Dương cảm thấy bất an, còn 1 tháng nữa là sẽ đến kỳ thi tốt nghiệp. Vô luận trong khoảng thời gian này hần cố gắng bao nhiêu, có thiên phú cao bao nhiêu nhưng dù sao số lượng câu hỏi cũng có hạn.

Nếu như kỳ thi tốt nghiệp ra toàn những câu hỏi như vậy thì hần sẽ có hy vọng nào không?

Trong lòng Lý Mục Dương hạ quyết tâm, những ngày tiếp theo mình cần phải cố gắng mới được.

Cố gắng hơn nhiều.

Triều Minh Châu ngồi ở trên bục giảng, mặt ngoài thì xem ra là đang soạn bài nhưng kỳ thật ánh mắt của nàng như rada quét ngang lớp. Nàng có nhiều năm dạy học, nếu có người dám làm trò mờ ám ở trong lần kiểm tra thì đó là tự tìm đường chết.

Khi ánh mắt của nàng chuyển đến người học sinh mà nàng không muốn nhìn nhất thì nàng không khỏi sửng sốt một chút.

Học sinh kia cũng không làm bài như những học sinh khác mà là đang suy nghĩ cái gì.

- Giả vờ.

Triều Minh Châu thầm khinh bỉ.

Nhớ tới chuyện hấn muốn để Trương Thần kiểm tra thì Triều Minh Châu quyết định tặng cho hấn một sự vui mừng nhỏ.

- Lý Mục Dương.

Triều Minh Châu hô:

- Trò đã làm xong bài chưa?

- Làm xong rồi.

Lý Mục Dương ngẩng đầu nhìn lại đây, ra tiếng đáp.

"-----"

Triều Minh Châu rất tức giận.

Nàng vốn cho rằng Lý Mục Dương sẽ thất kinh, sau đó sắc mặt đỏ bừng.

Sau đó mình sẽ minh hung hăng phê bình hấn một phen, làm trò cho cả lớp xem.

Không nghĩ tới Lý Mục Dương lại ra bài không theo lẽ thường, lại dám trả lời là “Làm xong rồi”.

- Thật sự là làm xong rồi sao?

- Kỳ thật cũng không có.

Lý Mục Dương ngược ngừng nói:

- Còn có hai câu em cũng không biết.

Triều Minh Châu xì mũi với cách nói này, chỉ sợ là tên nhóc này chỉ trả lời đúng hai câu a.

- Đưa bài kiểm tra của trò cho tôi xem thử.

Triều Minh Châu nói.

Lý Mục Dương thả bút xuống rồi bước lên đưa bài.

Triều Minh Châu cầm lấy bài, nháy mắt nụ cười trên mặt liền động lại.

Thật sự là trả lời xong cả rồi.

- Trước tiên xem đáp án thử đã.

Nàng nghĩ ở trong lòng.

- Ủh, câu này đúng, nhất định là ngu dốt.

- Ủh, câu này cũng đúng, lần này Lý Mục Dương cũng có vận khí không tệ lắm.

..

Sau khi xem hết đáp án, sắc mặt Triều Minh Châu xanh mét.

“Rầm”

Nàng đập bàn một cái, rống to:

- Lý Mục Dương, trò dám gian lận sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Giết Người Bằng Lời Nói.

Gian lận.

Nếu người hiểu biết Lý Mục Dương, khi nhìn qua bài thi mà Lý Mục Dương làm thi sẽ đều có ý nghĩ như vậy.

Trước kia, mỗi khi làm bài Lý Mục Dương đều là chơi trò lô tô hên xui may rủi, còn không thì toàn nộp bài trắng. Nhưng mà lúc này Lý Mục Dương lại đưa lên bài kiểm tra, trong đó đã trả lời gần hết, hơn nữa lại còn chính xác hết.

Phải biết tuy rằng trước đó Triệu Minh Châu có nói qua rằng đây là những câu hỏi không khó, trước kia đều đã làm qua rồi nhưng mà trong lòng nàng rất rõ ràng, những câu hỏi trong bài kiểm tra này rất khó, thậm chí nàng còn đưa vào đó những câu hỏi có bấy thường hay ra trong kỳ thi tốt nghiệp những năm trước.

Lý Mục Dương còn đáp trúng đáp án hơn nữa cách giải của Lý Mục Dương lại càng chính xác, càng tỉ mỉ hơn so với cách giải mà nàng từng nghĩ ở trong lòng.

Đây không phải là gian lận thì là cái gì? Chẳng lẽ một tên bất học vô thuật như Lý Mục Dương lại có thể có kiến thức uyên bác hơn một giáo viên đã đi dạy hơn 20 năm như nàng sao?

Hiện tại đang là lúc kiểm tra cho nên mọi người đều đang làm bài, trừ lúc Lý Mục Dương nộp bài thì mọi người xì mũi khinh thường ra thì những lúc khác mọi người đều đang chú tâm làm bài, hiện tại bọn họ không rảnh để cười nhạo Lý Mục Dương.

Bài kiểm tra lần này rất khó, có rất nhiều câu hỏi, trừ Lý Mục Dương đã cam chịu ra thì bọn họ cũng không phải là không làm được.

Ngay cả Thôi Tiểu Tâm cũng mới vừa trả lời xong câu hỏi cuối, nàng đã đặt bút lên bài, bắt đầu kiểm tra lại bài của mình.

Nghe được tiếng gầm của Triệu Minh Châu, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng.

Triệu Minh Châu đứng dậy rồi cầm lấy bài kiểm tra của Lý Mục Dương, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Lý Mục Dương, quát:

- Lý Mục Dương, trò giải thích cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghe được Triệu Minh Châu quát, tất cả mọi người lại một lần nữa chuyển dời đến trên người Lý Mục Dương.

Bọn họ tỏ ra vui sướng khi người gặp họa, nghĩ thầm, thành tích học tập của người thế nào cả lớp cũng biết, không cả trường đều biết mới đúng, lúc này gian lận thì có ý nghĩa gì?

Lại nói, 20 điểm khác 30 điểm ở chỗ nào?

Chỉ có một mình Thôi Tiểu Tâm bình tĩnh nhìn bài kiểm tra của mình, nàng đã sớm dự liệu kết quả này rồi.

Lý Mục Dương đã trở lại vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn Triệu Minh Châu nói:

- Cô Triệu, em không rõ cô nói gì.

- Trò không rõ?

Triệu Minh Châu cười lạnh:

- Làm sao trò không rõ? Trò đã đáp đúng tất cả các câu hỏi, trò giải thích cho tôi biết là đã xảy ra chuyện gì?

- Tất cả đều đúng sao?

Khuôn mặt Lý Mục Dương tỏ ra vui vẻ, tảng đá ở trong lòng cũng được hạ xuống.

- Lý Mục Dương.

Triệu Minh Châu tức giận.

- Trò cho tôi một lời giải thích, trò cho rằng câu trả lời vừa nãy của trò sẽ làm tôi bỏ qua trò sao?

- Cô Triệu.

Nụ cười trên mặt Lý Mục Dương dần dần thu lại, nói:

- Em chỉ đáp đúng, vì sao cần giải thích cho cô? Giải thích cái gì? Bởi vì em cô gắng cho nên mới trả lời đúng sao?

“Rằm”

Triệu Minh Châu đập bàn một cái , lạnh lùng quát:

- Lý Mục Dương, trò cho mọi người là kẻ ngốc sao? Đề lần này có độ khó như thế nào thì tôi cũng rõ ràng hơn ai. Trò nộp bài trước tiên, hơn nữa lại trả lời đúng hơn 95% câu hỏi.

Triệu Minh Châu quét mắt nhìn các bạn học trong lớp, giọng nói mang theo vẻ trào phúng hỏi:

- Mọi người có tin không? Dù sao tôi cũng không tin.

Xôn xao,..

Toàn trường ồ lên !

- Không thể nào? Lý Mục Dương lại đáp đúng hơn 95% sao? Tao cũng rất chú tâm mà cũng chưa làm hết một nửa đây này.

- Chính xác toàn bộ sao? Lừa con nít à? Lấy thành tích của hần làm sao có thể?

- Tên này thật khờ, cho dù là gian lận thì cũng phải cố ý làm sai mấy câu mới đúng, thật sự là không có chút kinh nghiệm nào mà.

...

Rốt cuộc Thôi Tiểu Tâm ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng, hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Đánh giá biểu tình của Lý Mục Dương một chút, sau đó lại cúi đầu làm chuyện của mình .

- Cô Triệu.

Lý Mục Dương ngồi ở trên ghế, lúc này giống như Lý Mục Dương cao thêm một chút, thân thể bèn chắc một ít , ngay cả màu da cũng sáng hơn trước một ít.

Hần biến thành một thiếu niên có tôn nghiêm, không phải là người mà trước kia luôn âm thầm chịu đựng những sự đả kích hay vũ nhục kia nữa

Một gốc cây khô héo đột nhiên lại nảy mầm, làm cho hai mắt của người ta có cảm giác tỏa sáng.

Giờ khắc này, biểu tình của Lý Mục Dương rất nghiêm túc giống như là đang nói một việc lớn bằng trời. Đối với một học sinh mà nói, bị giáo viên cho rằng đã gian lận trong lúc làm bài kiểm tra, đây không phải là việc lớn sao?

- Học sinh của tôi trả lời đúng các câu hỏi, so với trước kia nó có tiến bộ rất nhiều. Làm giáo viên của học sinh đó, trò cảm thấy tôi có nên cảm thấy cao hứng vì học sinh đó không?

- Nếu như là siêng năng cố gắng học tập , từng bước cố gắng để lấy được kết quả như thế, tôi sẽ tự nhiên mà chúc mừng cho nó. Nhưng mà người học sinh kia lại gian lận để có được thành tích như thế, ngoài sự thất vọng về thái độ học tập thì tôi còn cảm thấy thất vọng đối với nhân phẩm của người học sinh đó. Trong mắt của tôi, học sinh như vậy đã không có thuốc chữa nữa rồi. Có học sinh như vậy, tôi liền cảm thấy nhục nhã.

Triệu Minh Châu đã quyết định , đuổi hần đi. Thông qua sự việc này để đuổi hần đi. Nàng không muốn lưu hần lại trong lớp, không muốn để cho hần làm con sâu làm rầu nồi canh tiếp tục ảnh hưởng những bạn học khác học tập. Chỉ còn 1 tháng nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp, nàng và các học sinh của mình cần phải cố gắng, chuyên tâm vào, không thể lãng phí thời gian vào người tên phé vật này nữa.

Đuổi đi.

Sau khi quyết định, Triệu Minh Châu lại yên tĩnh trở lại , khoát tay áo , nói:

- Lý Mục Dương, trò không cần nói. Thu dọn vật dụng của trò đi, đi đến phòng giáo vụ của nhà trường, lát nữa sẽ có kết quả xử lý. Bây giờ là lúc kiểm tra, không nên quấy rầy những bạn học khác.

- Cô Triệu...

Hốc mắt Lý Mục Dương đỏ lên, ngay cả tiếng nói cũng khàn khàn. Đó là tức giận , đó là ủy khuất , đó là cảm giác bị oan uổng.

Từ nhỏ đến lớn , trừ cha mẹ cùng em gái của mình ra thì không ai muốn gần hần, không ai bảo vệ hần , không ai đột nhiên chạy tới vỗ vào bờ vai của hần mà nói:

- Nè anh bạn, tan học rồi thì chúng ta sẽ đi chơi nhé.

Hắn chỉ có một người giống như là một người ngăn cách, toàn thể giới đều đứng đối lập với hắn, đứng ở đằng xa chỉ trỏ vào hắn mà nói:

- Mọi người xem, đó là một quái vật .

Hắn không phải là quái vật , hắn chỉ là một đứa nhỏ, là một cậu thiếu niên.

Hắn cũng khát vọng có bạn, khát vọng được người khác chào lại, khát vọng khi đi học sẽ có người truyền giấy cho hắn, khát vọng lúc tan học sẽ người bạn học rủ hắn cùng nhau đi ăn bánh đậu xanh. . . Nhưng mà thì sao, thậm chí khi những học sinh trong lớp truyền giấy cho nhau cũng đều tránh hắn ra, giống như là sợ khi hắn cầm lấy tờ giấy rồi thì mọi chữ trong tờ giấy sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Hắn không làm gì sai cả, vì sao mọi người lại đối đãi khác nghiệt như vậy với hắn? Chuyện này không công bình với hắn .

- Cô Triệu. . .

Lý Mục Dương quật cường ngửa mặt lên , nước mắt đã chảy xuống.

Cho tới bây giờ Lý Mục Dương đều không khóc, cho dù trước đây bị những người khác bắt nạt, dè dặt cười cợt thì hắn cũng không khóc.

Đây là lần duy nhất hắn có thể làm ra chuyện bảo vệ lấy tôn nghiêm của mình.

- Cô Triệu, cho dù là cô hoài nghi em gian lận nhưng mà trước tiên cô cũng nên kiểm tra cho kỹ, sau đó mới đưa ra kết luận có được hay không?

Lý Mục Dương nhìn Triệu Minh Châu , gằn từng chữ nói:

- Cô có biết mỗi câu nói của cô sẽ tạo thành ý nghĩa như thế nào đối với em không?

Thanh âm của Lý Mục Dương nghẹn ngào, hắn sợ mình không nói được nữa, hắn sợ mình không thể tiếp tục kiên trì nữa:

- Cô Triệu, những lời này của cô đã giết em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Em Không Chấp Nhận.

Từ trước đến giờ nhân sinh của Lý Mục Dương cũng giống như màu da của hắn, một mảnh đen không nhìn thấy ánh sáng.

Cũng bởi vì như vậy cho nên khi Thôi Tiểu Tâm chủ động nói muốn giúp hắn học tập thì hắn liền cảm kích, khi Thôi Tiểu Tâm bị sát thủ truy kích thì hắn không cần suy nghĩ mà liền ra tay ngăn lại cho dù là mất đi tánh mạng này.

Cũng chính bởi vì như vậy, khi hắn hiểu rõ thành tích được nâng lên, nhân sinh của hắn liền có một chút ánh sáng, trong lòng hắn liền để ý rất nhiều.

Giống như là ở trong hoang mạc có một đóa hoa, người muốn che chở cho nó, muốn đợi nó đến ngày đơm bông kết quả, kết quả có người đi đến dập nát đóa hoa, bóp tắt hy vọng cuối cùng trong lòng của người, làm cho người lâm vào trong bóng tối.

Trong lòng của hắn tuyệt vọng như vậy, bi phẫn như vậy.

Thấy biểu tình của Lý Mục Dương, tất cả mọi người ngẩn ra.

Bọn họ có thể cảm nhận được sự ủy khuất cùng với lệ khí khó có thể áp chế được ở trong lòng Lý Mục Dương, bọn họ có thể được những đường gân trên cổ cũng như bàn tay đang nắm chặt lấy cây bút của Lý Mục Dương.

“Rắc”

Cây bút máy kia đã bị nắm bóp nát, mực đã chảy ra, nhuộm cả bàn tay của hắn.

Đúng như lời Lý Mục Dương nói, cho dù là ai đó hoài nghi hắn gian lận nhưng trước đó cũng phải nghĩ biện pháp để chứng minh, chứ không phải là trực tiếp chụp mũ nói học sinh của mình là gian lận được.

Nghe được lời chất vấn của Lý Mục Dương, sắc mặt của Triệu Minh Châu vô cùng âm trầm.

- Lý Mục Dương, trò còn muốn chứng minh sao? Tôi còn không rõ thành tích học tập của trò sao? Tôi không rõ sao? Các bạn học trong lớp không rõ? Vài ngày không gặp là có thể trả lời được những câu hỏi như vậy, trò cho rằng mình là thiên tài sao?

Ngôn ngữ của Triệu Minh Châu vẫn đanh đá chanh chua nhưng mà giọng nói lại nhỏ đi hơn một chút:

- Được, muốn chứng có phải không? Được, tôi cho trò thấy.

Nàng nhìn các học sinh bên cạnh Lý Mục Dương, người cùng bàn với Lý Mục Dương là Dương Quân, là bạn của Trương Thần, cũng là thành viên trong đội bóng rổ của trường, thành tích học tập cũng bình thường, học sinh này cũng không thể có những câu trả lời hoàn mỹ như trong bài kiểm tra của Lý Mục Dương được.

Vì thế tầm mắt của nàng chuyển về phía trước, nhìn nữ sinh ngồi trước Lý Mục Dương, nói:

- Trần Viên Viên, đưa bài thi của em cho cô xem một chút.

Trần Viên Viên nâng kính mắt lên, ngẩng đầu nhìn Triệu Minh Châu nói:

- Cô Triệu, em còn chưa làm xong.

Triệu Minh Châu chau mày, Trần Viên Viên là một học sinh tốt, ở bên cạnh Lý Mục Dương thì Trần Viên Viên cũng là học sinh có thành tích tốt nhất, ngay cả Trần Viên Viên cũng chưa làm xong thì Lý Mục Dương sẽ không thể copy bài của nàng rồi.

- Trịnh Phương, em làm xong chưa?

- Thưa cô, em chưa làm xong.

Nữ xinh có dáng người xinh xắn nhỏ giọng mà trả lời, sợ Triệu Minh Châu sẽ trách mình.

- Trần Lôi.

- Thưa cô, em đã làm xong rồi.

- Mang lên để tôi xem một chút.

Trần Lôi đưa bài thi lên, về mặt Triệu Minh Châu hưng phấn, giống như là tìm được chứng cứ rồi.

Nhìn qua một chút rồi trực tiếp ném đi, mắng:

- Trần Lôi, trò là đầu heo sao? Câu 1 và câu 3 tôi đã nói qua vô số lần rồi, thế mà trò còn đáp sai, trò có trí nhớ một chút có được không? Không lẽ trò không muốn lên ĐH? Mau cầm về.

Trần Lôi nhặt bài kiểm tra từ dưới đất lên, sắc mặt hơi hồng chạy về chỗ ngồi của mình.

Tầm mắt của Triệu Minh Châu quét ngang toàn trường, hỏi:

- Có em nào làm xong chưa? Còn 2 3 câu cũng được.

Không ai trả lời.

- Không có ai sao?

Sắc mặt Triệu Minh Châu càng thêm khó coi.

Lý Mục Dương đứng lên

Hắn đẩy ghế ra, đi về phía bục giảng.

- Lý Mục Dương, trò muốn làm gì?

Triệu Minh Châu lạnh lùng quát.

- Không cần phiền phức như vậy.

Lý Mục Dương thanh âm trầm thấp nói.

Lý Mục Dương đi lên bục giảng, cùng đứng chung với Triệu Minh Châu.

Lý Mục Dương lấy bài kiểm tra của mình trên bàn, sau đó lấy bút chì mà Triệu Minh Châu chấm bài, bắt đầu ghi ở trên.

Con mắt của Triệu Minh Châu tròn tròn.

Tên không biết trời cao đất rộng này muốn làm bài ở ngay đây sao?

Đúng như Triệu Minh Châu nghĩ, Lý Mục Dương đứng ở cạnh nàng, hơi cúi người, bắt đầu làm bài.

Một câu, lại một câu đã bị Lý Mục Dương giải được, những

Trong phòng học lặng ngắt như tờ .

Không có người nói chuyện , không ai làm bài thậm chí không ai lộ ra vẻ giễu cợt.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn Lý Mục Dương đang làm bài ở trên bục giảng, bọn họ sắp thấy kỳ tích, cũng sắp thấy sự thanh bạch của Lý Mục Dương.

Tiếng chuông tan học vang lên , không ai đi ra ngoài , vẫn ngồi ở trong lớp.

Khi Lý Mục Dương giải xong câu cuối cùng thì cũng mất có hai mươi mấy phút, bởi vì hắn đã làm qua những câu này rồi không cần lại tự hỏi .

Lại một lần nữa đưa bài kiểm tra của mình cho Triệu Minh Châu, hỏi:

- Cô nhìn lại đi.

Triệu Minh Châu cầm lấy bài kiểm tra, ánh mắt mê hoặc nhìn Lý Mục Dương.

Tên phế vật trong mắt mọi người đã biến hóa long trời lở đất .

Mặc kệ là các câu trả lời trong này đúng hay sai, chỉ bằng phần dũng cảm đứng lên phản kích của hắn, bước lên bục giảng đứng trước mặt mọi người làm bài, đã không còn yếu đuối như trước kia nữa.

- Đương nhiên là cô có thể nói em đã nhìn qua rồi, cho nên sẽ ghi nhớ đáp án ở trong lòng.

Ánh mắt Lý Mục Dương trở nên sắc bén nhìn chằm chằm vào Triệu Minh Châu, giọng nói khó có thể tiêu tan hận ý , nói:

- Vì thế có rất nhiều câu hỏi em đã thay đổi cách giải, xin cô Triệu hãy nhìn kỹ một chút, nhìn xem giữa hai bài có gì khác nhau không?

Xôn xao

Trong phòng học lại trở nên loạn xạ ngầu.

- Cái gì? Hắn nói hắn đã giải bằng cách khác sao?

- Không thể nào đâu? Lý Mục Dương hắn ăn thần đan sao, bằng không thì làm sao trở nên lợi hại như vậy?

- Không phải là tên tiểu tử này một mực giả trư ăn cạp chứ? Trước kia cô ý thi kém là muốn để mê hoặc chúng ta, đợi cho đến gần thi tốt nghiệp mới quyết định bỗng nhiên nổi tiếng.

...

Triệu Minh Châu không để ý đến những tiếng nghị luận trong lớp, tầm mắt nhìn vào những đáp án trên bài kiểm tra.

Một câu tiếp một câu, những đáp án đã xuất hiện ở trước mặt nàng, sau đó trong lòng bắt đầu đối chiếu.

Lý Mục Dương không có nói dối, có rất nhiều cách giải khác nhau, không phân rõ cách nào tốt cách nào xấu nhưng mà những đáp án này cũng là đáp án tiêu chuẩn như nàng đã suy nghĩ.

Vẫn có chỗ giống với những đáp án trước đó, đó là có 2 câu trả lời vẫn để trống, đó là những câu mà Lý Mục Dương vẫn chưa làm.

Thành tích như vậy , năng lực như vậy , cho dù là Thôi Tiểu Tâm cũng không nhất định có thể làm được .

Đã có thể khẳng định, Lý Mục Dương không gian lận, phần đáp án này cũng với trước đó đều do Lý Mục Dương làm.

Triệu Minh Châu cầm lấy bài kiểm tra kia, giống như là đang cầm một cục than đang cháy vậy.

Về mặt của nàng thay đổi, rốt cuộc khó khăn lắm cũng làm ra bộ dạng tươi cười, vỗ vỗ bả vai Lý Mục Dương, nói:

- Đúng vậy, Lý Mục Dương không gian lận, đáp án lần này đã chứng minh hết thảy, có tiến bộ rất rõ ràng , phải tiếp tục giữ vững.

Triệu Minh Châu nhìn đồng hồ trên tay một chút , nói:

- Lý Mục Dương, trò đi xuống đi, những bạn khác cứ tiếp tục làm.

- Cô Triệu.

Lý Mục Dương không đi đứng ở trước mặt của Triệu Minh Châu .

- Cái gì?

Triệu Minh Châu đột nhiên ngừng đầu , trong ánh mắt lóe ra hung quang. Nàng đã chứng minh trong sạch của hần , chẳng lẽ tên này còn có lòng tham không đáy hay sao?

- Cô đi dạy nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ có bao giờ cô mở miệng nói xin lỗi một người học sinh nào chưa?

Lý Mục Dương lên tiếng hỏi .

Không khí như đọng lại , mỗi một học sinh đều cảm giác sau cổ mình rét căm căm .

Bọn hần cảm thấy Lý Mục Dương nhất định điên rồi , cũng dám đề lao vu bài có tiếng cũ kỹ nói xin lỗi với mình.

- Trò muốn nói cái gì?

Triệu Minh Châu nắm chặt bàn tay thành quả đấm.

- Nếu như không có.

Lý Mục Dương nhìn thẳng ánh mắt của Triệu Minh Châu, gần từng chữ nói:

- Vậy hãy bắt đầu từ em đi.

- Lý Mục Dương...

- Chẳng lẽ cô Triệu cảm thấy cô làm việc này, nói những lời này, tạo ra tổn thương đối với học sinh mà không mở miệng nói được lời xin lỗi sao? Nếu như vậy thì em sẽ báo lên ban giám hiệu nhà trường, báo lên sở giáo dục, nói rằng có giáo viên đã vu khống cùng vũ nhục em.

Triệu Minh Châu ánh mắt nhìn chăm chặp Lý Mục Dương , nói:

- Lý Mục Dương, trò muốn làm vậy sao?

- Đúng, cô Triệu, em xác định.

- Được, cô xin lỗi em, xin lỗi vì cô đã nói sai, cô không nên nói em gian lận trước khi điều tra mọi chuyện, Lý Mục Dương, cô xin lỗi.

Giọng nói của Triệu Minh Châu khàn khàn nói.

Đây là chuyện mà nàng chưa bao giờ làm qua.

Cũng là chuyện mà nàng chưa bao giờ muốn làm.

- Tôi không gian lận.

Lý Mục Dương nói với các bạn học trong lớp.

"----- "

Lý Mục Dương lại xoay người nhìn Triệu Minh Châu , nói:

- Em không chấp nhận.

- Cái gì?

- Em nói rằng em không chấp nhận lời xin lỗi của cô.

Lý Mục Dương lại nói.

Hắn đi xuống bục giảng, đi về chỗ của mình.

Hắn thu dọn đồ đạc bỏ vào trong túi xách rồi bước ra khỏi phòng học.

Lúc này đây, sống lưng của hắn thẳng tắp giống như một cây cỏ thụ đứng ngạo nghễ trong sơn cốc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Yêu Sớm.

Lý Mục Dương đã rời đi.

Đã rời đi sau khi đã chứng minh được bản thân mình không gian lận, đã rời đi sau khi Triệu Minh Châu nói câu xin lỗi.

- Em không chấp nhận.

Đây là sự phản kích của hắn, cũng là tiếng gầm giận dữ từ sâu trong nội tâm của hắn.

Hắn cần một lời xin lỗi, bởi vì chỉ có như vậy thì mới nói lên đối phương đã sai.

Nhưng mà hắn không có biện pháp nào để chấp nhận câu xin lỗi này. Khi trong lòng hắn ôm hi vọng cùng giấc mộng, muốn biểu hiện một phen ở trước mặt những người bạn học thường xuyên trào phúng mình, hắn muốn nói cho bọn họ biết: Không phải là tôi không cố gắng, không phải tôi sinh ra đã là phế vật, tôi cũng muốn học giỏi, tôi cũng có thể học giỏi.

Kết quả là lấy được cách đối xử như thế nào?

Bị nói là đã gian lận.

Đúng như lời nói của hắn, đây giống như là đã muốn giết hắn.

Trên thế gian này, có bao nhiêu học sinh cũng bởi vì một câu nặng nhẹ của giáo viên mà phải đi vào con đường cực đoan?

Lý Mục Dương rời đi đã lâu, trong phòng học vẫn lâm vào yên tĩnh giống như chết.

Mặt của Triệu Minh Châu có thể vắt ra nước, nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Mục Dương rời đi rất lâu mà trầm mặc không nói.

Hành vi của người học sinh này chính là một cái tát vào mặt của nàng, đồng thời cũng dạy cho nàng một bài học quan trọng, một bài học máu me đầm đìa làm cho người ta cả đời khó quên.

Khi nàng đang nhìn ra ngoài cửa thì tất cả các học sinh trong lớp cũng nhìn nàng.

Tâm tình của bọn hắn rất phức tạp, có người đồng tình Lý Mục Dương, cũng có người thiên hướng về Triệu Minh Châu. Cô Triệu đã nói xin lỗi, vì sao Lý Mục Dương còn không tha thứ?

Bọn hắn cảm giác mình ngộ ra được một ít gì, nhưng mà phải suy nghĩ rất lâu, ý niệm kia giống như là một con cá giảo hoạt thường xuyên lượn qua lách lại làm cho người ta khó mà tìm được.

Nhiều năm sau, khi bọn hắn nghĩ lại chuyện cũ, bọn hắn mới cảm nhận được đây một điều rất bình thường trong cuộc sống, đó là những điều mà bọn hắn cũng thường gặp sau khi bước chân ra đường đời.

Đây là một lần thoát biến hoa lệ cũng là một lần nội tâm niết bàn trọng sinh.

Khi Triệu Minh Châu xoay người nhìn về phía phòng học thì tất cả mọi người đều kinh hoàng cúi thấp đầu giả vờ làm bài.

Nhưng mà qua một lúc lâu mới có thể bình tĩnh trở lại.

Triệu Minh Châu há mồm muốn nói cái gì đó, nhưng mà là lời đến khóe miệng lại như là bị cái gì chặn lại vậy.

- Làm bài cho tốt đi.

Triệu Minh Châu cho nói như vậy.

Thôi Tiểu Tâm cất bút vào hộp sau đó đi lên phía bục giảng.

Triệu Minh Châu chau ý cười đầy mặt mà nhìn về phía Thôi Tiểu Tâm, cười nói:

- Đã kiểm tra kỹ chưa? Cũng không thể có chút qua loa.

- Kiểm tra rồi.

Thôi Tiểu Tâm trả lời rồi xoay người đi ra khỏi lớp học.

- Thôi Tiểu Tâm...

Triệu Minh Châu gấp giọng hò:

- Em quên ghi tên rồi này.

Thôi Tiểu Tâm không có xoay người, nói:

- Cô cảm thấy bài thi là do ai làm thì cứ viết tên của người ấy đi.

"-----"

..

Dưới ánh mặt trời.

Lý Mục Dương cùng Thôi Tiểu Tâm song song đi ở dưới tán cây trong sân trường, tiếng ve kêu hết đợt này đến đợt khác, giống như là đang ca một ca khúc cho hai người bọn họ.

- Cậu không nên đi ra.

Lý Mục Dương mở miệng, phá vỡ sự yên lặng giữa hai người:

- Gần đến kỳ thi rồi, mỗi người đều tiến vào giai đoạn nước rút...

- Tôi nói rồi, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi.

Thôi Tiểu Tâm nói.

- Học nhiều một ít luôn tốt, đoạn thời gian này các giáo viên sẽ không ngừng kiểm tra, nếu cậu không có ở đây, không phải là sẽ bỏ qua những đề kiểm tra kia sao? Nếu bởi vì chuyện của tôi mà ảnh hưởng đến thành tích tốt nghiệp của cậu...

- Không thể.

Thôi Tiểu Tâm dứt khoát cắt ngang lời nói của Lý Mục Dương:

- Tôi nhất định sẽ tiến vào ĐH Tây Phong.

Lý Mục Dương nhếch môi nở nụ cười, tự đáy lòng của hắn cảm thấy cao hứng thay cho người bạn này:

- Tự tin như vậy, xem ra là cậu đã chuẩn bị xong cả rồi.

- Tôi không thích những hành vi bình thường chẳng đáng hưởng, bởi vì sẽ có nhiều chuyện không chắc chắn, điều này sẽ làm tôi có cảm giác không an toàn.

Thôi Tiểu Tâm nói, dừng một chút, quay mặt nhìn Lý Mục Dương đang đi ở bên cạnh:

- Bất quá cậu là một ngoại lệ.

- Há?

- Lý Mục Dương, cậu nhất định rõ ràng sự tiến bộ của mình. Khi tôi giúp cậu học thì tôi cũng bị cậu dọa sợ, hôm nay cô Triệu cũng hoài nghi, đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu, bất quá tôi không thích cô ấy làm ra hành động như vậy, hơn nữa lại dùng những từ ác mồm ác miệng như vậy.

Lý Mục Dương nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Nguyên nhân là có lẽ bởi vì tôi có gương mặt xấu, cho tới bây giờ tôi đều không làm người khác ưa thích . Vốn chỉ muốn hảo hảo mà biểu hiện một phen , có thể làm cho cô Triệu nhìn mình với cặp mắt khác xưa, ở trước mặt các học sinh, cô Triệu sẽ vỗ vỗ bờ vai của tôi mà nói: Lý Mục Dương, như vậy mới tốt chứ. Các bạn học trong lớp cũng có thể nở nụ cười với tôi, bọn họ sẽ nói: Không nghĩ Lý Mục Dương cậu lại ẩn giấu sâu đến như vậy. Tôi chỉ muốn để bọn họ biết rằng tôi cũng giống như bọn họ, tôi cũng không phải là một thằng có đầu óc tối dạ, cũng không phải chỉ biết ngủ như heo đầu.

Thôi Tiểu Tâm trầm mặc không nói .

Nàng có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của Lý Mục Dương.

Chung quy hấn vẫn là một đứa nhỏ hơn nữa lại là một đứa nhỏ nghèo. Hấn hâm mộ các bạn của mình có quần áo đẹp, có đồ để chơi. Rốt cuộc thì hấn cũng có một ngày như vậy, muốn cầm lấy món đồ chơi đẹp khoe ở trước mặt các bạn của mình, muốn nói cho những người ấy biết rằng mình cũng có đồ chơi nè. Kết quả là những người bạn kia lại nói món đồ chơi này là do hấn ăn trộm, đứa nhỏ kia có thể không thương tâm khó sống sao?

Trầm mặc thật sau , Thôi Tiểu Tâm lên tiếng hỏi:

- Kể tiếp cậu có tính toán gì không?

- Tôi chuẩn bị học ở nhà.

Lý Mục Dương nói:

- Tôi đã suy nghĩ qua cho dù là ở lại học trong phòng thì cũng không có biện pháp để học thêm được những điều có ích được. Hôm nay cô Triệu hoài nghi tôi gian lận, lần sau nếu cô Khương, thầy Trần cũng hoài nghi tôi thì sao? Nếu như vậy, không bằng an tâm ở nhà mà học, đợi đến kỳ thi rồi tiếp tục đến trường để mà thi.

- Được, tôi giúp cậu.

Thôi Tiểu Tâm nói.

- Cái gì?

- Tôi thừa nhận rằng năng lực học tập của cậu rất kinh người nhưng mà muốn học được những điều bổ ích thì cần phải có người ở bên cạnh để chỉ vẽ, những kiến thức cơ bản của cậu quá yếu, không thể nào mà bù hết tất cả được. Ở trong một tháng này tôi chỉ có thể làm cho cậu học vào những thứ trọng tâm, những cái nào nên lược bỏ thì sẽ lược bỏ.

- Bạn học Thôi Tiểu Tâm.

- Không nên quá cảm động .

Thôi Tiểu Tâm nói.

- Tôi làm như vậy cũng có nguyên nhân của mình.

- Là gì?

- Chính là đội, lần sau khi tôi mời cậu đi xem phim thì mong rằng cậu sẽ không từ chối một cách tàn nhẫn như thế nữa.

Khóe miệng Thôi Tiểu Tâm nở ra một nụ cười mê người.

"----- "

Cha của Lý Mục Dương là Lý Nham đã đến trường xin cho Lý Mục Dương được nghỉ, không biết là nguyên nhân nào mà bên nhà trường đã đồng ý giải quyết cái ruột.

Lý Mục Dương ở nhà ôn thi, mỗi ngày Thôi Tiểu Tâm đều đến ngôi nhà nhỏ của Lý gia để phụ đạo cho Lý Mục Dương.

Lý Tư Niệm là người cao hứng nhất, chỉ cần là vừa đi học về là liền bung một đĩa hoa quả hoặc là một đĩa hạt dưa ở bên cạnh mà ăn.

Nàng rất bất mãn với hành vi trọng sắc khinh em gái của Lý Mục Dương, bởi vì trước kia nàng cũng hao hết tâm tư để nghĩ biện pháp giúp Lý Mục Dương học, muốn Lý Mục Dương tăng thành tích học tập lên. Nhưng mà mỗi khi nàng giảng bài thì Lý Mục Dương lại lẩn ra ngủ khò.

Chuyện nàng không làm được, thế mà Thôi Tiểu Tâm lại dễ dàng làm được, điều này cũng làm cho Lý Tư Niệm hoài nghi mị lực của mình. Nhiều lần đứng trước gương ở trong phòng tắm đánh giá khuôn mặt, bộ ngực và dáng người của mình. Bộ ngực của mình cũng không nhỏ a.

Mỗi lần mẹ của Lý Mục Dương là La Kỳ từ tiệm bánh về cũng đều mang cho Thôi Tiểu Tâm những món điểm tâm khác nhau, thấy Thôi Tiểu Tâm thích ăn loại nào thì bà liền mang nhiều hơn một ít.

La Kỳ đang ở trong bếp nấu cơm thì Lý Nham đi tới.

- Về rồi à?

La Kỳ hỏi chồng của mình, thông qua cửa sổ bếp nhìn thấy con trai của mình đang học, trong mắt lộ ra sự ôn nhu.

- Ủh.

Lý Nham cũng nhìn về phía bên đó, hỏi:

- Cô bé kia lại tới sao? Không phải là yêu sớm đó chứ?

- Nếu yêu sớm thì tốt rồi.

La Kỳ thở dài, nói:

- Một cô bé thật tốt, xinh đẹp, có khi chất, học giỏi, tính khác rất tốt hơn nữa lại có giáo dục. Mỗi ngày đều đến giúp Mục Dương, còn chưa có mời người ta ở lại ăn bữa cơm. Cô gái như vậy nếu không thể đặt trước, sợ là sau này sẽ không có phần của Mục Dương nhà chúng ta rồi.

- Nhưng mà chuyện này cũng không tới phiên chúng ta làm chủ, dù sao Mục Dương cũng là...

Lý Nham nói.

- Cảm miệng.

Ánh mắt La Kỳ hung ác nhìn vào chồng của mình, giống như là một đầu ác lang:

- Trước kia Lý Mục Dương là con của ta, sau này nó cũng là con của ta. Bọn người kia không cần, sau này cũng đừng nghĩ cướp lấy đứa con này của ta.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chuyện Cũ Năm Xưa !

Trên đời này, sẽ có những đứa con không hiểu thảo với cha mẹ nhưng lại hiếm khi gặp được những người mẹ không thương con của mình.

Lý Nham hiểu được tâm tình của vợ mình, đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng, ý bảo nàng không cần bởi vậy mà tức giận, nói:

- Bà xem Mục Dương như con đẻ của mình, chẳng lẽ tôi sẽ không sao? Cho dù là sau này chúng ta có thêm Tư Niệm thì có bao giờ chúng ta đối xử không tốt với Mục Dương chưa? Ở trong suy nghĩ của chúng ta, Mục Dương và Tư Niệm có khác gì là con ruột của chúng ta?

- Chỉ là bà phải rõ, dù sao Mục Dương cũng mang huyết mạch Lục gia. Năm đó bọn họ nghĩ rằng Mục Dương sẽ không có chút hy vọng để sống, lại lo nó là một dị dạng cho nên mới dùng trò tiết mục linh miêu tráo thái tử. Vì để cho mọi chuyện không bị bại lộ cho nên bọn họ đã bức bách hai vợ chồng người chúng ta đem rời khỏi Thiên Đô mà đến Giang Nam. Khi đó bà cũng không muốn đổi, có người mẹ nào nguyện ý đưa con gái mới sinh của mình cho người khác đâu? Nhưng mà không phải cuối cùng chúng ta cũng đã đáp ứng đó sao?

- Sau đó bọn họ phát hiện Mục Dương vẫn còn sống, lại một lần nữa thả tầm mắt lên trên người của nó. Lúc Mục Dương 5 tuổi, lão đạo sĩ vô danh kia tới chơi, không phải là do Lục gia mời đến sao? Nói cách khác, làm sao ông ta có thể tìm tới nơi này được? Lại làm sao biết được nhà chúng ta có một đứa nhỏ bị bệnh không thể ngồi dậy nổi? Nếu như không có lão đạo sĩ kia bốc thuốc, chữa bệnh nhiều năm thì Mục Dương có thể sống đến bây giờ hay không cũng là một ẩn số. Bà cũng biết thân thể lúc ấy của nó, khi đó mỗi ngày chúng ta đều thấp thòm lo âu, một lần lại một lần bị ác mộng làm tỉnh lại, sợ trái tim của Mục Dương sẽ ngừng đập, nó rất yếu đuối vô lực, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ rời khỏi chúng ta.

- Lão đạo sĩ ở lại Giang Nam thành này 6 năm, thẳng đến khi trạng thái của Mục Dương hơi ổn định lại rồi mới rời đi. Sau khi ông ấy rời đi, chẳng lẽ Lục gia sẽ không chú ý nữa sao? Không thể, tôi sợ Lục gia vẫn sẽ nhìn chăm chăm vào Mục Dương, nhưng mà tình trạng bây giờ của Mục Dương vẫn chưa khỏe hẳn, lại không biểu hiện ra chỗ nào hơn người cho nên bọn họ mới chưa đón về.

- Đương nhiên, hiện tại cũng không có biện pháp đón về. Nếu bọn họ đưa Mục Dương về Lục gia thì sẽ lấy danh nghĩa gì để sắp xếp? Bà con xa? Con riêng hoặc là nói đó là cháu đích tôn mà trước đó bọn họ đã vứt bỏ sao? Đây không phải là tự tát vào mặt mình? Lão gia tử là một người xem trọng mặt mũi, không thể làm ra những chuyện không khôn ngoan được.

La Kỳ hiểu được đạo lý này, nhỏ giọng nói:

- Nếu Lục gia không đón người, Mục Dương vẫn là con của chúng ta, ông còn lo gì nữa?

Lý Nham khổ cười ra tiếng, khuôn mặt cương nghị cũng lộ ra một chút khổ sở, nói:

- Đây là kết quả tốt nhất, Lục gia sẽ không đón người, Mục Dương Dương thì vĩnh viễn là con của chúng ta. Mặc dù ở bên cạnh chúng ta thì nó sẽ hơi khổ một chút nhưng chung quy là vẫn an nhàn thỏa mãn, sẽ không lục đục người lừa ta gạt nhưng đám quý tộc ở Thiên Đô kia.

- Còn có lãnh huyết vô tình.

La Kỳ hừ lạnh nói:

- Có chuyện gì mà bọn họ không làm được?

Lý Nham cười cười, ông biết trong lòng vợ của mình đã thù hận Lục gia.

- Chỉ là lỡ như người Lục gia muốn đón người thì sao? Lão gia tử cũng đã lớn tuổi, chẳng lẽ ông ấy không muốn nhìn thấy cháu ruột của mình trước khi nhắm mắt xuôi tay sao? Hiện tại Lục Thanh Minh đã làm tổng đốc hành tỉnh, đại sứ biên giới, quyền lực của ông ấy trong Lục gia càng ngày càng lớn, chẳng lẽ ông ta không muốn đón con ruột của mình về sao? Quan trọng nhất là Công Tôn tiểu thư, từ trước kia tiểu thư cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ sau này cũng không hiểu sao?

- Nếu như vậy, người Lục gia muốn đến đón người, khi đó đã là chuyện thuận lý thành chương rồi. Khi đó, chúng ta có sức phản kháng sao? Không nói Lục gia là một đại hào môn ở Thiên Đô, ở Tây Phong đế quốc này cũng có thể xếp vào top 3 top 5. Còn có Công Tôn tiểu thư, tiểu thư nhỏ con sót ruột, nói vậy nhiều năm tâm bệnh khó có thể trừ tận gốc. Nếu như tiểu thư đến tìm bà thì bà có đồng ý hay không?

Lúc này đây, La Kỳ trầm mặc.

Nàng căm thù Lục gia, cảm thấy được những nam nhân kia của Lục gia lãnh khốc tàn nhẫn, vì đạt được mục đích không từ một thủ đoạn nào.

Nhưng nàng không hận Công Tôn Du, nàng biết nếu Công Tôn Du biết tình hình thực tế sợ là còn thống khổ gấp mười gấp trăm lần hơn mình.

Lại nói nàng vốn là thị nữ của Công Tôn tiểu thư, cha mẹ nàng cũng đã từng là người bên cạnh của Công Tôn tiểu thư, Nói cách khác, chính mình sợ là đã sớm rơi vào tay cừu gia rồi.

Cũng chính như vậy, nàng đường đường là một sinh viên loại giỏi của học viện nghệ thuật, cam tâm tình nguyện cả đời hầu hạ cho Công Tôn tiểu thư. Công Tôn Du là một con người lương thiện, dịu dàng nhưng mà...

- Tiểu thư mạng khổ.

La Kỳ nhỏ giọng nói.

- Đúng vậy a, tiểu thư mạng khổ, mạng của chúng ta cũng khổ. Nhưng mà chúng ta cũng không khổ như Mục Dương. Bà xem thử từ lúc sinh ra cho đến bây giờ nó đã sống thật được bao nhiêu ngày? Từ nhỏ đến lớn, dường như là được ngâm trong âm thuốc mà lớn lên. Mới bắt đầu biết bú sữa mẹ thì đã phải uống thuốc, mười mấy năm qua, mỗi ngày đều được uống ba chén lớn. Tướng mạo không tốt, khó coi, luôn bị người khác trào phúng nhạo báng. Lại bởi vì bị bệnh cho nên trí lực không bằng một đứa nhỏ bình thường. Tuy rằng mấy năm nay chuyển biến tốt một chút, trí lực cũng từ từ khôi phục một chút nhưng mà cái này cũng làm cho người ta lo lắng.

Về mặt Lý Nham hiền lành nhìn Thôi Tiểu Tâm, Lý Tư Niệm đang nói đùa với Lý Mục Dương, nói:

- Đứa nhỏ giống như nó, trong lòng sẽ có lòng tự trọng. Trước đây người mắng nó xấu, nói nó đen, thậm chí căn bản cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra. Hiện tại cũng có thể không xem ra gì sao? Nếu nó thích một cô gái, cô gái kia sẽ thích nó sao?

- Vậy làm sao bây giờ?

La Kỳ quả đấm của nắm chặt, vô cùng đau lòng:

- Chúng ta phải nghĩ biện pháp giúp đứa nhỏ này. Chúng ta có nên nói chuyện với nó không? Hào hảo mà khuyên bảo nó.

Lý Nham lắc đầu, nói:

- Lần này Mục Dương muốn nghỉ học, điều này đã làm tôi cảm thấy nghi hoặc. Lúc tôi tới trường xin nghỉ cho nó thì liền hỏi một học sinh ở trong lớp của nó mà hỏi. Bởi vì giáo viên hoài nghi Mục Dương gian lận trong lần làm bài kiểm tra cho nên nó mới không muốn tiếp tục đến trường.

- Cái gì?

La Kỳ nổi giận, tức giận quát:

- Ai nói con ta gian lận? Chúng ta không biết tính của nó sao? Mỗi lần kiểm tra đều đứng dưới cùng, đứng dưới cùng cũng cần phải gian lận sao?

- Không phải như vậy, là nghe nói lần này Mục Dương đã làm bài được...

- Vậy thì nói con ta gian lận sao? Trong khoảng thời gian này Mục Dương có bao nhiêu cố gắng, làm cha mẹ chúng ta đều nhìn thấy cả. Đều bị thương thành dạng kia rồi, còn cả ngày ôm sách mà học, mỗi ngày đều tự làm bài. Không được, không thể bỏ qua chuyện này, tôi sẽ đến trường tìm giáo viên đó. Con ta ngốc bị người khi dễ, chúng ta làm cha mẹ cũng không thể giả ngu để bọn họ khi dễ, bằng không sẽ làm đứa nhỏ cảm thấy ủy khuất.

Lý Nham kéo La Kỳ đang kích động lại, nói:

- Bà đừng có xúc động, bây giờ bà đến trường làm âm ỉ cũng không có ích gì, hiện tại đang là thời điểm quan trọng, bà thấy gì không?

- Thấy cái gì?

La Kỳ hỏi.

- Hy vọng.

- Cái gì?

- Hy vọng, cảm giác hy vọng trên khuôn mặt của Mục Dương.

Lý Nham nói:

- Bà nhìn xem ánh mắt của nó kia, trước kia hẳn có khát vọng học như vậy không?

La Kỳ nghiêm túc nhìn nhìn, phát hiện trên mặt con của mình luôn mang theo nụ cười sáng lạn, ánh mắt chiếu lấp lánh.

- Mục Dương muốn thi ĐH.

La Kỳ nói.

- Mục Dương không chỉ muốn thi đậu ĐH, hơn nữa còn muốn học ĐH Tây Phong?

Lý Nham nói.

- Làm sao ông biết được?

Về mặt La Kỳ tỏ ra khiếp sợ:

- ĐH Tây Phong là ĐH nổi danh nhất để quốc, lấy thành tích của Mục Dương thì chỉ sợ là khó thi đậu vào đó.

- Tôi cũng vô tình nghe được Tư Niệm nói, nói để Mục Dương đi vào ĐH Tây Phong thăm dò làm quen một chút, một năm sau Tư Niệm sẽ thi vào đó.

Lý Nham chỉ về phía Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Nghe nói cô bé này cũng muốn thi vào ĐH Tây Phong.

- Phải làm sao mới ổn đây?

La Kỳ sốt ruột:

- Nếu Thôi cô nương thi vào, Mục Dương lại không được, không biết sẽ tạo thành đả kích như thế nào với nó? Hắn cố gắng toàn lực ứng phó vào một việc, nhưng ngàn vạn lần không thể thất bại a.

Lý Nham thờ dãi, nói:

- Chuyện do người nào, chuyện này phải dựa vào sự cố gắng của nó thôi.

Ánh mắt La Kỳ lóe ra, trầm ngâm thật lâu sau, nhỏ giọng nói:

- Nếu không, chúng ta đi van cầu Lục gia hỗ trợ?

Lý Nham kinh hãi, nói:

- Không phải bà mới nói không hy vọng chúng ta có bất kỳ tiếp xúc nào với Lục gia sao? Mới vừa rồi còn lo lắng bọn họ cướp đi con của bà, hiện tại lại muốn chủ động đưa con của mình qua sao?

- Nếu đứa nhỏ không bị ủy khuất...

Hốc mắt La Kỳ ửng hồng, nói:

- Tôi chịu chút ủy khuất này thì tính là gì?

"____"

Thôi Tiểu Tâm khép sách lại, nói với Lý Mục Dương:

- Lịch sử của đế quốc tạm thời có một kết thúc, đồng thời xem nư cậu đã nắm giữ tốt môn này rồi. Bất quá ngày mai chúng ta sẽ ôn tập tiếng nước ngoài, đây là môn yếu nhất của cậu, cần phải tốn rất nhiều thời gian.

- Không thành vấn đề .

Lý Mục Dương cười ha hả nói:

- Nghe theo cô Tiểu Tâm rồi.

Thôi Tiểu Tâm đứng lên , nói:

- Thời gian không còn sớm , ngày mai tôi lại đến .

Lý Tư Niệm đã chạy tới kéo cánh tay của Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Chị Tiểu Tâm, ở lại ăn bữa tối với nhà em đi?

- Không cần.

Thôi Tiểu Tâm cự tuyệt , cười nói:

- Trong nhà có trường bồi đang đợi , không thể để cho bọn họ lo lắng.

- Chị Tiểu Tâm

Thôi Tiểu Tâm chỉ mỉm cười , cũng không đáp ứng yêu cầu của Lý Tư Niệm. Mỗi ngày nàng đều đến giúp Lý Mục Dương học tập nhưng cũng chưa từng ở nhà của Lý Mục Dương dùng qua bữa cơm.

La Kỳ cùng Lý Nham cũng đi ra giữ lại , Thôi Tiểu Tâm uyển chuyển từ chối hảo ý của bọn họ, sau đó mang theo túi sách rồi đi ra ngoài.

- Mục Dương.

La Kỳ nắm lấy lỗ tai của Lý Mục Dương, hận không thể rèn sắt khi còn nóng, nói:

- Tiểu tử ngốc, bây giờ con còn dọn dẹp cái gì? Mau đi tiễn bạn học của mình đi.

- Vâng vâng.

Lý Mục Dương mới phản ứng lại , bỏ sách vở xuống rồi đuổi theo Thôi Tiểu Tâm.

Hắn vội tới cửa viện , chứng kiến một chiếc xe sang trọng đứng ở bên người Thôi Tiểu Tâm.

Một nam nhân mặc trường bào màu xanh nhanh chóng đi ra, mở cửa xe để Thôi Tiểu Tâm đi vào.

Đóng cửa lại , nam nhân áo bào xanh nhìn về phía Lý Mục Dương, chiếc xe màu đen sang trọng từ từ biến mất trong màn đêm.

Lý Mục Dương đứng ở dưới bóng cây mà ánh sáng không thể chiếu xuống được, tâm tình thất vọng mất mát .

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bán Đứt Ân Tình.

Xe chạy nhanh trên đường, qua Tô Đê, qua cầu, sau đó ngừng lại trước một phủ để được cây xây bao quanh.

Cửa đồng lớn được mở ra, lão nhân mặc đồ màu xanh đứng ở trước cửa nghênh đón.

Xe vào sân, lão nhân chủ động đi lên trước hỗ trợ mở cửa xe, về mặt hiền lành nói:

- Thôi tiểu thư đã trở lại? Phu nhân và thiếu gia đang chờ tiểu thư ăn cơm.

Thôi Tiểu Tâm nói cảm ơn với lão nhân, nói:

- Yến bá, ngài quá khách khí. Cháu là tiểu bối, để cháu làm là được rồi.

Lão nhân cười ha ha, nói:

- Không sao cả, đều quen cả rồi.

Nam nhân mang áo bào xanh xuống xe, chấp tay với lão nhân, sau đó đi vào hậu viện. Đối với lão nhân đã thủ hộ Yên gia mấy chục năm này, Ninh Tâm Hải không dám chậm trễ chút nào.

Thôi Tiểu Tâm cũng đi vào đại sảnh.

Trong phòng, một phu nhân mặc một thân sườn xám màu tím đang chơi cờ tướng với một thanh niên ánh tuấn mang kính.

- Mẹ, lúc này đây con cũng sẽ không nhường mẹ nữa đâu. Mẹ vừa nói vừa định qua song, pháo có thể rẽ ngoặt, bây giờ lại nói sĩ của con là nội gián, muốn sĩ của con xuất trận. Mẹ, cho dù con là con ruột của mẹ thì mẹ cũng không nên khi dễ con như vậy a?

Phụ nhân xinh đẹp liếc mắt nhìn một cái, lại có một sự phong tình giống như một nữ sinh.

- Con là con của mẹ, mẹ sinh con ra để làm gì? Đương nhiên là để phát cáu mỗi khi không vui rồi.

- Mẹ, ai lại khi dễ mẹ vậy? Mẹ nói cái tên đi, ngày mai con sẽ dẫn người đánh gãy chân hắn.

Người thiếu niên ra vẻ tức giận nói, trong mắt lại mang theo ý cười.

- Yến Bá Lại.

Phụ nhân nói.

Người thiếu niên nâng kính mắt, cười khỏ nói:

- Mẹ, mẹ có thể đổi người khác không? Ở đây chỉ có một khối thiết bản, con chỉ sợ đá rồi chân của mình sẽ bị thương.

- Không đổi, chính là hắn.

Về mặt phụ nhân tức giận khiển trách người nam nhân kia, nói:

- 3 năm trước đáp ứng mang mẹ đi đến Đồ Long cổ chiến trường để nhìn xem, nhưng mà đã lỡ hẹn. 1 năm trước đáp ứng trở về Thiên Đô khi Tết âm lịch đến, kết quả là nói Tết âm lịch cũng phải ở lại trực làm cho 2 mẹ con chúng ta trở về. Nửa tháng trước nói cùng đi Tây Càng mua sắm với mẹ, kết quả là nói có cấp trên xuống để kiểm tra công việc, hắn cần phải đi tiếp đãi. Tự bản thân con hãy đếm đi, 1 tháng 30 ngày thì hắn ở nhà ăn cơm được bao nhiêu ngày? Nói chuyện với mẹ con chúng ta bao nhiêu câu? Có phải con nên hảo hảo mà giáo huấn một trận không? Không phải còn là hoàn khổ ở Giang Nam thành này sao? Tất cả mọi người đều nói con lợi hại chừng nào, khi dễ người ta hung ác như thế nào, người làm mẹ như mẹ đây cũng cảm thấy cao hứng biết bao, cảm thấy được có mặt mũi biết bao. Nếu như con trả mối thù này giùm mẹ thì coi như mẹ nợ con một phần ân tình, được không?

Nam nhân ánh tuấn cười khề, nói:

- Bọn con ăn chơi trác táng cũng là có chỉ số thông minh, bằng không sẽ trở thành chuyện cười, trở thành người không có ánh mắt, sẽ đánh mất mặt mũi ở trong vòng tròn của mình. Mẹ suy nghĩ một chút, người bên ngoài luôn tỏ ra tức giận đối với chúng ta, chúng ta cũng phải nên làm việc khiêm tốn một chút, có đúng hay không? Người mà mẹ nói chính là người trước kia đã giúp con ký trên đó, đợi sau khi có cơ hội con sẽ hung hăng báo thù giùm mẹ nhỉ?

- Hừ, biết ngày con là đưa ăn cây này rào cây khác mà. Con cũng không suy nghĩ là mình chui ra tự bụng của người nào?

Phụ nhân nổi trận lôi đình, chỉ vào cái đầu của cậu thiếu niên kia.

“Hi hi”

Thôi Tiểu Tâm cười ra tiếng, đi tới người phụ nhân kia, nói:

- Di nhỏ, thật sự là di đã làm khó anh họ rồi. Di bảo anh ấy đi khi dễ cha của anh ấy, cho anh ấy 100 lá gan cũng không dám a.

- Oh, Tiểu Tâm đã trở lại .

Sắc mặt của phụ nhân mừng rỡ nhìn Thôi Tiểu Tâm , vẫy vẫy tay, nói:

- Mau đến đây để di nhỏ nhìn một cái, hôm nay Tiểu Tâm nhà chúng ta đi đâu chơi, có vui vẻ không, có người nào khi dễ Tiểu Tâm không? Nếu có cái gì không vừa mắt hoặc có tên nào khi dễ cháu thì cứ nói cho di, di sẽ bảo anh họ của cháu đi khi dễ lại. Anh họ của cháu cả ngày chơi bởi lêu lổng, cũng có thể làm được một số chuyện có ích.

Thôi Tiểu Tâm ngồi ở bên cạnh nàng, để cho nàng cầm lấy tay của mình , nói:

- Di nhỏ, con rất khỏe, chỉ là tùy ý đi ra ngoài một chút .

Yến Tương Mã rót cho Thôi Tiểu Tâm một chén trà, nhếch miệng lộ ra hai hàng răng chỉnh tề, cười hỏi:

- Nghe nói gần đây Tiểu Tâm phụ đạo cho một người bạn học à?

Nụ cười trên mặt Thôi Tiểu Tâm hơi cứng lại, nháy mắt lại khôi phục như lúc ban đầu , nói:

- Đúng vậy, gần đến kỳ thi tốt nghiệp, có người bạn có thành tích học tập không tốt, em muốn giúp bạn ấy xông về phía trước.

Thôi Tân Từ từ ái nhìn Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Tiểu Tâm nhà chúng ta rất thiện lương, tính khí lại tốt, thân thể lại tốt, sau này có nam nhân như thế nào mới xứng với con đây? May mắn Thiên Đô nhân tài đông đúc , anh kiệt xuất hiện lớp lớp , đến lúc đó Thôi gia tự nhiên sẽ tìm cho con một người xứng đôi. Chỉ là di nhỏ nghĩ đến cuối tháng 6 con phải trở về Thiên Đô thì trái tim của di giống như bị ai đó đâm vào. Con ở bên di nhỏ đã 5 năm, di nhỏ cũng luôn xem con như con ruột của mình, lần này con đi...

- Mẹ, mẹ nói xong chưa? Mỗi ngày đều nói những câu này, mẹ không nằm thì con với Tiểu Tâm cũng chịu không nổi rồi. Mẹ càng như vậy thì Tiểu Tâm ước gì thời gian trôi qua thật nhanh, Tiểu Tâm, em nói đúng không?

Yến Tương Mã có chút bất đắc dĩ mà nhìn mẹ của mình.

- Sao lại như vậy?

Thôi Tiểu Tâm cười một tiếng , nắm chặt bàn tay của di nhỏ lại, nói:

- Con cũng nhớ di, ở Giang Nam rất vui vẻ, nếu không phải vì còn phải đi học thì con cũng không muốn rời đi.

- Vẫn là Tiểu Tâm thân thiết với di, không giống như người họ Yến bọn họ không có lương tâm như vậy.

Thôi Tân Từ về mặt vui mừng nói .

- Tiểu Tâm a, đi , chúng ta đi ăn .

- Vâng ạ.

Thôi Tiểu Tâm đứng lên đi theo.

- Mẹ biết Tiểu Tâm thích ăn cá cho nên đặc biệt bảo người bắt một thùng cá Thạch nham từ Thái Sơn về, cá này sống ở trong những khe đá trong dòng suối, thịt mềm không xương, chỉ cần phơi cá sơ sơ thôi là cũng đủ để hòa tan đi rồi.

Yến Tương Mã một bên vừa múc canh cho mẹ của mình và Thôi Tiểu Tâm, một bên giải thích:

- Dùng cá này để nấu canh, toàn bộ cá đều được hòa tan trong nước canh. Không thấy được miếng thịt nào, ngay cả vảy cá cũng không có một miếng nhỏ. Khi em uống canh này thì sẽ có cảm giác có một con cá nhỏ đang quẫy quẫy ở trong miệng, thật sự rất ngon.

- Con chỉ biết nịnh nọt.

Thôi Tân Từ khiển trách nhi từ một câu .

- Con đây là vô mông ngựa cho mẹ mà.

Yến Tương Mã cười ha hả, nói:

- Đây không phải là để cho Tiểu Tâm biết rõ tấm lòng của mẹ sao?

- Hừ, tâm ý trong lòng , con nói ra thì không có gì hay nữa rồi.

Thôi Tân Từ lắc đầu , nói:

- Con cũng giống như người cha của mình, tâm tư phức tạp. Có mệt hay không?

- Được, được, con không nói nữa là được chứ gì?

Yến Tương Mã liên tục cầu xin tha thứ .

Thôi Tân Từ cùng Thôi Tiểu Tâm nhìn nhau cười , Thôi Tân Từ múc canh cho Thôi Tiểu Tâm, nói:

- Canh nóng ăn mới ngon, Tiểu Tâm mau nếm thử vị như thế nào . Mặn hoặc nhạt thì cũng nói cho đi, để lần sau đi còn thay đổi nữa.

Thôi Tiểu Tâm dùng thìa uống một ngụm , khen:

- Uống rất ngon, mặn nhạt vừa phải, rất ngon mà.

- Vậy là tốt rồi .

Thôi Tân Từ lúc này mới cúi đầu ăn canh .

- Đúng rồi Tiểu Tâm

Yến Tương Mã nhìn Thôi Tiểu Tâm, cười nói:

- Người mà em đang phụ đạo cho chính là người đã cứu em một mạng ở quán CF sao?

lông mày Thôi Tiểu Tâm khẽ nhíu lại, ngẩng đầu nhìn về phía Yến Tương Mã , nói:

- Vâng, là người phi thường nhưng thành tích học tập không được, còn hơn 10 ngày nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp, em nghĩ sẽ giúp cho bạn ấy một việc, dù sao lúc trước nếu không có bạn ấy ra tay giúp đỡ, chỉ sợ là chú Ninh cũng không cứu viện kịp.

- Hừ, sát thủ Ô Nha , sớm muộn gì để cho hắn chết không có chỗ chôn .

Trên mặt Yến Tương Mã xuất hiện một cổ lệ khí:

- Bên Thiên Đô đã có hành động, Thôi gia cùng Yên gia đã huy động cao thủ tìm tung tích của Ô Nha. Bên Giang Nam này cũng đã tìm, tất cả cao thủ của phủ thành chủ cũng được chia phái ra ngoài. Tiểu Tâm cứ việc yên tâm , Ô Nha không dám nữa đâu, cho dù là đến đây thì cũng sẽ bị mấy người chú Ninh đánh cho ra bã.

- Vất vả cho anh họ và dựng rồi.

Thôi Tiểu Tâm nói lời cảm ơn.

- Cảm ơn cái gì? Chúng ta đều là người một nhà , em lại là em gái của anh nữa.

Tương Mã cười ha hả nói:

- Bất quá Tiểu Tâm, em cũng phải nên bảo trì khoảng cách với người bạn học kia a.

Sắc mặt Thôi Tiểu Tâm tỏ ra bình tĩnh nhìn Yến Tương Mã, hỏi:

- Anh họ có ý gì?

- Em nghĩ đi, người bạn học kia của em là người bình thường , người thường kém xa thế giới của chúng ta. Lúc đó chú Ninh xuất hiện đúng lúc , cho nên mới chặn Ô Nha lại, nếu như có lần tiếp theo thì người bạn học kia người bạn học kia còn có vận khí tốt như vậy hay không? Anh biết là em muốn giúp bạn học nhưng mà đã xảy ra chuyện gì, người bạn kia sẽ bị thương hoặc là sẽ gặp được tổn thương nghiêm trọng. Chỉ sợ là cả đời này lòng của em sẽ khó mà giải thoát được, đúng không?

Ánh mắt Thôi Tiểu Tâm trở nên sắc bén, nói:

- Anh đang cảnh cáo em à?

- Em họ, anh chỉ khuyên bảo, làm sao có thể nói là cảnh cáo? Anh hoàn toàn suy nghĩ cho em và người bạn học kia, em nói có phải không? Nếu em cảm thấy anh không nên nói những lời này thì anh sẽ không nói. Em là một người thông minh, cũng có thể hiểu rõ được.

- Em đã nghĩ rồi.

Thôi Tiểu Tâm nói.

Thôi Tân Từ nhìn nhi tử , lại nhìn Thôi Tiểu Tâm , lên tiếng nói:

- Tiểu Tâm, dù sao người bạn kia cũng từng đã giúp con, chúng ta cũng sẽ ghi nhớ phần nhân tình này. Con nói cậu ta có thành tích học tập không tốt, vậy đến lúc đó để dựng của con khai thông quan một một chút, để cho hắn bảo học ở ĐH Giang Nam. Tuy rằng ĐH Giang Nam không bằng ĐH Tây Phong nhưng dù sao ĐH Giang Nam cũng là một trường nổi tiếng ở đế quốc. Mọi chuyện cứ để cậu ấy lựa chọn, con cảm thấy như vậy có được hay không?

Cảm xúc của Thôi Tiểu Tâm tuân động, bàn tay nắm lấy cái muống trên bàn trở nên trắng .

Nàng hiểu được ý của di nhỏ, đây là muốn bán đứt cho Lý Mục Dương ân tình cứu mạng nàng.

Nhưng mà ân tình có thể bán đứt sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liều Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bã Đậu.

- Có phải anh đã thích Thôi Tiểu Tâm rồi không?

Thanh âm đột ngột vang lên , làm Lý Mục Dương đang trầm tư giật mình .

Lý Mục Dương dờ khóc dờ cười nhìn Lý Tư Niệm mặc một bộ đồ màu hồng áo, ở trước áo còn có một con ngáo ộp, nói:

- Lý Tư Niệm, em đừng có ngây thơ như vậy được không?

Lý Tư Niệm bĩu môi , bất mãn nói:

- Làm sao? Hiện giờ ghét bỏ em ấu trĩ rồi à? Thấy được sự tao nhã ung dung khí chất của chị Tiểu Tâm thì bắt đầu ghét em rồi phải không? Trước kia khi chị Tiểu Tâm chưa phản ứng thì tại sao anh lại không nói em là ngây thơ?

- Anh không có ý đó.

- Anh có, anh có... Đàn ông các ông chính là có thói quen cũ , anh nghĩ em không biết gì về anh sao. Điều nói đàn ông lớn lên đều hoa tâm cả. Lý Mục Dương, không nghĩ tới, anh lớn lên cũng hoa tâm như vậy. Anh ra cửa tán gái con gái người ta sẽ xem anh sao?

"_____"

Lý Mục Dương biết , chính câu nói vô tâm kia của mình đã làm tổn thương Lý Tư Niệm.

Nói cách khác, không đến 1s nàng sẽ biến thành một con rắn độc giương nanh múa vuốt.

- Oh, áo ngủ của Tư Niệm thật đẹp, mới mua à?

Lý Mục Dương lại bắt đầu sử dụng chiêu đường cong cứu quốc, trước kia mỗi lần hắn dùng chiêu này thì Lý Tư Niệm đều sẽ đầu hàng.

- Lý Mục Dương, bộ đồ này em đã mua mấy ngày rồi, đêm qua còn mặc đến phòng anh ngồi nửa ngày, rốt cuộc là ánh mắt của anh có chú ý đến em không?

Lý Tư Niệm nhảy đến trên giường , nắm một cái gối bắt đầu đánh vào đầu Lý Mục Dương.

- Anh đầu hàng, anh đầu hàng.

Lý Mục Dương nhanh chóng ôm đầu nhận thua.

- Đúng rồi, đêm qua thấy được em mặc áo ngủ này tối, anh vốn cảm thấy em mặc đồ gì cũng đều dễ nhìn nhưng mà khi em mặc bộ đồ ngủ này thì trong thật kute.

Lý Tư Niệm càng đánh thêm, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Anh cái tên ngốc này, anh nói em kute là sao? Có phải anh ghét em hông không ra hông, ngực không ra ngực không? Có phải anh cảm thấy khuôn mặt của em rất ngây thơ không? Tại sao chưa bao giờ em nghe anh thối phòng chị Tiểu Tâm là kute đây?

"_____"

Lý Mục Dương không dám nói thêm nữa .

Hắn đã phát hiện khi một nữ sinh tức giận với người thì hô hấp của người cũng sẽ bị nàng cho rằng là không khí ô nhiễm.

Che đầu lại ở trong chăn để cho Lý Tư Niệm phát tiết xong, Lý Mục Dương mới ngẩng đầu lên , cười ha hả nhìn nàng, nói:

- Không đánh nữa à?

- Không đánh nữa, đau tay rồi.

Lý Tư Niệm vút gối qua một bên, tựa vào đầu giường, tùy ý cầm một gói snack khoai tây lên rồi ăn.

- Buổi tối ăn đồ khô có dầu thì sẽ nhanh béo đó.

Lý Mục Dương nói.

Lý Tư Niệm trừng mắt , nói:

- Lý Mục Dương, anh có ý gì? Bây giờ còn dám chê em mập à?

"_____ "

Thấy Lý Mục Dương không nói gì, rốt cuộc Lý Tư Niệm nhịn không được mà cười rộ lên, nàng bóc ra một miếng snack rồi nhét vào trong miệng Lý Mục Dương, nói:

- Anh, có đôi khi em thấy anh vừa xấu vừa khủng khủng hay sao á.

- Anh thì cảm thấy em rất đáng yêu.

Miệng Lý Mục Dương bị nhét đầy snack, cũng không nói rõ.

- Đó là đương nhiên, anh, anh phải trả lời em một vấn đề.

Lý Tư Niệm lắc đầu của mình, đặc ý mà nói.

- Vấn đề gì?

Lý Mục Dương giả ngu .

- Em hỏi anh, có phải anh thích chị Tiểu Tâm rồi phải không?

Về mặt Lý Tư Niệm bắt mẫn, nói:

- Lý Mục Dương, em cho anh biết, anh đừng nghĩ lừa được em. Em nhìn anh lớn lên, nhìn hông của anh cong lên là em biết anh muốn đi tè rồi.

- Anh là anh của em.

Lý Mục Dương buồn bực nhắc nhở.

- Chẳng lẽ em nói không phải là thật à?

Lý Tư Niệm liếc mắt , hỏi ngược lại.

"_____ "

Lý Tư Niệm không có nói sai , quả thật là nàng nhìn Lý Mục Dương lớn lên.

Bởi vì thân thể Lý Mục Dương không tốt, lúc 3 tuổi mới có thể mở to mắt, 7 tuổi mới có thể biết đi. Mặc dù Lý Tư Niệm nhỏ hơn Lý Mục Dương 2 tuổi nhưng mà khi nàng biết đi rồi thì Lý Mục Dương vẫn giống như đứa trẻ nằm ở trên giường hay dưới sàn nhà. Lúc Lý Mục Dương muốn đi đại tiểu tiện thì cũng lên tiếng “Oa, oa” vì thế Lý Tư Niệm là người thứ nhất biết được Lý Mục Dương muốn đi giải quyết.

Cho nên bây giờ nàng nói Lý Mục Dương công nông lên là biết Lý Mục Dương đi tè, điều này cũng là một sự thật, một sự thật làm cho Lý Mục Dương cảm thấy xấu hổ a.

Từ nhỏ đến lớn , nhiều khi hắn đều do chính người em gái này chăm sóc, lo lắng cho hắn.

- Nói mau nói mau.

Lý Tư Niệm lại nhét vài miếng snack vào miệng của Lý Mục Dương.

- Anh cảm thấy nàng là một cô gái rất tốt.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ... không có sau đó nữa à? Nàng một mực giúp anh học tập, trong lòng anh rất cảm kích nàng.

- Không có những tình cảm khác sao?

- Lý Tư Niệm, bây giờ chúng ta vẫn còn là học sinh, nhiệm vụ của học sinh chính là học tập cho giỏi , em nghĩ cái gì đó? Tư tưởng rất không thuần khiết nha.

Về mặt Lý Tư Niệm tỏ ra xem thường, trừng mắt nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, anh có ngây thơ hay không? Tự anh soi gương đi, bây giờ đến con nít đi nhà trẻ cũng đã biết tìm bạn trai bạn gái rồi, anh lại cho em biết nhiệm vụ của học sinh là học tâm à? Nếu còn như vậy em sẽ nói cho cha mẹ biết anh là một tên GAY rồi.

"____"

- Nói hay không?

- Quả thật là anh có hảo cảm với nàng.

Sắc mặt Lý Mục Dương ửng hồng, ngượng ngùng nói. Lý Tư Niệm là người thân cận nhất với hắn cũng là em gái của hắn, trước kia có tâm sự gì cũng nói cho nàng nghe. Nhưng mà lúc này lại có cảm giác không giống, đây là chuyện mà trước giờ hắn chưa bao giờ nói tới, cũng chưa bao giờ nghĩ đến loại chuyện tình cảm này.

- Đó chính là thích sao?

- Em nói vậy thì coi là vậy đi.

- Không phải em nói, mà là do chính anh nói cho em biết có thích hay không. Anh không thích thì làm sao em lại giúp anh làm cho chị Tiểu Tâm trở thành bạn gái của anh được?

Lý Tư Niệm về mặt bất đắc dĩ nói .

Ánh mắt Lý Mục Dương phát sáng, nói:

- Thật sao? Em giúp anh theo đuổi Tiểu Tâm sao?

- Never.

Lý Tư Niệm trả lời gọn gàng linh hoạt .

"____"

- Anh...

Lý Tư Niệm lại cầm một miếng snack nhét vào miệng Lý Mục Dương, Lý Mục Dương lắc đầu từ chối.

- Ăn cho em.

Không nói lời gì , thật sự nhét vào miệng của Lý Mục Dương.

- Vì sao..."Nhộp Nhộp" không cho anh ăn cái này có được không?

Lý Mục Dương nhai snack, rất là thống khổ.

- Là anh nói cho em biết ăn đồ khô có dầu mỡ vào buổi tối sẽ béo lên đấy.

- Đúng vậy.

Lý Mục Dương nghiêm túc gật đầu.

- Trong TV đều nói như vậy.

- Cho nên lúc ở chung với anh, em cảm thấy vui mới cùng anh ăn một chút.

Bộ dạng Lý Tư Niệm giống như là em đây luôn quan tâm đến anh vậy.

- Cho dù là có béo thì nghĩ đến có người giống em, em sẽ cảm thấy tội ác trong lòng của mình sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

"_____"

- Anh, em muốn cùng anh nói đến chuyện của chị Tiểu Tâm.

Lý Tư Niệm để gói snack lên từ đầu giường, tựa đầu vào vai của Lý Mục Dương, nói:

- Anh biết chị Tiểu Tâm là dạng người gì không?

- Không phải anh đã nói rồi sao? Là một người rất tốt.

- Đúng vậy, chị ấy là một người rất tốt, nhưng đáng tiếc chính quá chị là tốt.

Lý Tư Niệm thờ dài nói .

"_____"

Lý Mục Dương hiểu được ý của Lý Tư Niệm, Thôi Tiểu Tâm là một người rất tốt , tiếc là nàng rất chị là tốt.

- Trước tiên không nói đến dung mạo và khí chất của chị ấy, nhìn vào cử chỉ và cách nói năng của chị ấy, còn có thường thường sẽ làm ra những động tác quý tộc, chúng ta đại khái đã đoán ra được chị ấy là dạng người nào. Chị ấy và chúng ta không phải là người cùng một thế giới. Thậm chí em còn nghe nói chị ấy không phải là người Giang Nam mà là người ở đề độ, đợi sau khi thi xong tốt nghiệp thì chị ấy sẽ trở về Thiên Đô. Trở về chỗ chân chính thuộc về chị ấy.

- Anh, em biết anh thích chị Tiểu Tâm , bởi vì em nhìn ra được , trong khoảng thời gian này vui vẻ nhất, cười nhiều nhất trong mười mấy năm qua. Trước kia em hao phí tâm tư để giúp anh học nhưng mà mỗi lần anh cũng đều ngủ gật, nhưng chị Tiểu Tâm lại giúp anh, làm cho thành tích học tập của anh tăng vọt.

- Tư Niệm, kỳ thật không như em nghĩ....

- Anh, em biết.

Lý Tư Niệm cắt ngang lời nói của Lý Mục Dương, nói:

- Em biết anh không muốn làm tổn thương em, không muốn nói rằng em không bằng chị Tiểu Tâm, kỳ thật em cũng không thềm để ý, chị Tiểu Tâm có thể giúp anh, em có thể thấy được thành tích học tập của anh tăng lên, tâm ý của em chỉ có cao hứng chứ không có một chút đồ kỵ gì với chị Tiểu Tâm cả. Còn nữa, em cũng có nghe qua nguyên nhân mà anh muốn rời khỏi trường, câu nói kia của anh đã trở thành câu cửa miệng của mọi người trong trường.

- Cái gì?

Về mặt Lý Mục Dương mờ mịt.

- Anh nói cái gì?

- Em không chấp nhận.

Ánh mắt Lý Tư Niệm sáng quắc nhìn chăm chăm Lý Mục Dương, nàng không nghĩ tới người anh thường ngày luôn bị người ta khi dễ lại quật cường, kiên nghị đến vậy. Nghe chuyện đã xảy ra cùng với cách xử lý của Lý Mục Dương thì Lý Tư Niệm đã kích lệ nóng doanh tròng , sau đó thừa dịp nghỉ trưa chạy vào phòng làm việc của Triệu Minh Châu rồi bỏ bã đậu vào ly trà của Triệu Minh Châu.

Chương 22: Miệng Vết Thương Quỷ Dị !

- Trương Tiểu Quân, chúng ta cùng nhau đi WC chứ? Tôi không chấp nhận. Lý Minh, trưa nay bọn mình đi ăn đồ ăn Cẩm Giang hỉ? Tôi không chấp nhận. Trần Trung, giúp tôi mang một chút đồ ăn về nhé, xin lỗi, tôi không chấp nhận. Càng vui hơn là giáo viên gọi Vương Bình đang ngủ lên trả lời vấn đề, mà cậu ấy cũng không chịu đứng dậy, vẫn ngồi ngủ, làm giáo viên bị tức, nắm lấy lỗ tai của cậu ấy rồi giật cậu ấy ra khỏi lớp. Ha ha ha, anh, anh có biết rằng anh đã có lực ảnh hưởng như thế nào đối với cả trường không? Đáng tiếc là bây giờ anh không còn đến trường, nếu không anh sẽ là thần tượng của bọn họ rồi.

Lý Mục Dương không nghĩ tới lần phong ba đó sẽ có lực ảnh hưởng lớn đến như vậy, lắc đầu nói:

- Sai chính là sai, đúng là đúng. Lúc trước anh ngủ trong giờ học, giáo viên đuổi anh ra khỏi lớp, anh cũng không có phản bác gì bởi vì anh biết người sai là anh, anh còn ở trong lớp sẽ ảnh hưởng đến các bạn học khác, hành động đó của anh là không tôn trọng giáo viên.

- Chỉ là lần bị vu oan là gian lận đó đã làm cho anh cảm thấy ủy khuất, bắt quá mọi chuyện đã qua, bây giờ vẫn nên chú tâm vào chuyện học. Tuy rằng hiện tại anh có thể học được một ít nhưng mà thật sự là bản thân rất kém, Tiểu Tâm dạy học cho anh cũng khá vất vả, chỉ sợ là thời gian cũng không kịp.

- Anh, em còn muốn hỏi anh.

Lý Tư Niệm kéo lấy cánh tay của Lý Mục Dương, hỏi:

- Chị Tiểu Tâm nói có rất nhiều thứ chị ấy không dạy anh nhưng anh lại có thể làm được, không học cũng biết, là chuyện gì? Chẳng lẽ trước kia anh đều lén mà học sao?

Lý Mục Dương lắc đầu, nói:

- Anh cũng không biết chuyện gì. Cảm giác trong đầu có thêm rất nhiều thứ mà không giải thích được, có đôi khi cảm giác mình đã sống qua một đời, rất nhiều lần khi thấy thứ gì đó lần đầu tiên đều có thể buột miệng nói ra nó là cái gì hoặc có lai lịch gì. Giống như những bài tập trên sách, có một số bài Tiểu Tâm đã nói qua nhưng mà nó đã tồn tại trong đầu của anh. Tuy rằng quá trình suy tính thì có hơi khó nhưng mà cuối cùng vẫn tìm ra được đáp án.

- Chẳng lẽ anh bị thần tiên nhập vào?

Lý Tư Niệm cười hì hì:

- Thần tiên nào mà ngốc như vậy? Tại sao lại nhập vào một người đen như cục than như anh?

"____"

- Được rồi, anh là người đẹp nhất trong những người đen như cục than.

Lý Tư Niệm đánh giá gò má của Lý Mục Dương, nói:

- Kỳ thật ngũ quan của anh rất đẹp, đây là gien từ cha mẹ, anh xem bộ dạng xinh đẹp của em là biết. Đợi sau khi làn da của anh trở nên anh thì anh sẽ là một soái ca, nếu không lần sau khi ra khỏi cửa thì em sẽ trang điểm, bôi một lớp phấn lên người anh?

- Như vậy thì phải bôi toàn thân mới được.

Lý Mục Dương cười khổ không thôi.

- Không nói đến chuyện anh sẽ lãng phí bao nhiêu phần, cho dù là bôi cả người cũng phải tốn mấy giờ đó.

- Cứ đến mua là được, mà ai nói sẽ bôi hết cả người cho anh?

Lý Tư Niệm tức giận:

- Anh, anh đừng ngắt lời, chúng ta nói tiếp chuyện chính.

"____"

Về mặt Lý Mục Dương ủy khuất, khi nào thì mình ngắt lời nào?

- Anh, vốn những lời này em không muốn nói với anh nhưng mà em cảm thấy nói sớm sẽ tốt hơn, miễn sau này anh sẽ chịu đả kích nặng nề. Anh cũng đã biết thành tích học tập của chị Tiểu Tâm, mục tiêu của chị ấy là ĐH Tây Phong, bằng vào sự hiểu biết của em về chị ấy thì đây cũng không phải là chuyện khó gì nhưng mà anh thì sao? Anh có thể thi đậu vào ĐH Tây Phong không? Anh có thể đi theo đến Thiên Đồ không? Cho dù là anh có đậu vào đó rồi

đi đến Thiên Đò thì bọn họ có gia thế như vậy, chúng ta có gia thế như vậy, anh nghĩ rằng sẽ có cơ hội nào không?

- Anh biết.

Lý Mục Dương trầm giọng nói .

- Cái gì?

Lý Tư Niệm trừng to mắt nhìn.

- Anh hiểu những gì mà em nói.

Mục Dương nhếch miệng cười cười , nói:

- Lúc này khi anh ra ngoài tiền Tiểu Tâm thì thấy có người đến đón nàng, nàng ngồi chiếc xe kia, chỉ sợ là bằng tiền bán bánh trong vòng 10 năm của mẹ đó.

- Anh...

- Anh không sao.

Lý Mục Dương ôm lấy bả vai cầu Lý Tư Niệm, nói:

- Em nghĩ đi, trước kia anh có cơ hội làm bạn với Thôi Tiểu Tâm không?

Lý Tư Niệm lắc lắc đầu .

- Đúng vậy, trước kia ngay cả cơ hội nói chuyện với nàng cũng không có nhưng mà hiện tại 2 người lại là bạn. Hơn nữa mỗi ngày nàng đều đến giúp anh học, so với trước đây đã thay đổi rất nhiều , đúng không?

- Ủh.

Tư Niệm nghiêm túc gật đầu , nói:

- Anh, anh càng ngày càng thông minh, càng ngày càng đẹp chair a, đến lúc đó nói không chừng chị Tiểu Tâm sẽ thích anh đó.

Lý Mục Dương nghiêm túc gật đầu , nói:

- Đó là đương nhiên . Đến lúc đó sẽ là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ.

Hai anh em nhìn nhau cười to, Lý Tư Niệm cười đến đau lòng , Lý Mục Dương cười đến bị thương .

Kỳ thật một câu kia cũng không buồn cười chút nào.

Lý Tư Niệm từ trên giường bò lên , nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Anh, đêm đã khuya , em trở về phòng ngủ, anh cũng ngủ sớm đi, ngày mai chị Tiểu Tâm sẽ đến, đến lúc đó anh cũng không được ngủ gật nữa.

- Được, ngủ ngon.

Lý Mục Dương cười nói .

Lý Tư Niệm khoát tay áo, xoay người rời khỏi phòng của Lý Mục Dương.

Lý Mục Dương nằm ở trong chăn khó ngủ, tâm tình cũng trở nên càng lúc càng phiền não .

Hắn rời giường mở nước, sau đó ngâm mình trong bồn nước nóng, đến giờ phút này tâm tình của hắn mới dễ chịu một chút.

Đi học ngủ, về nhà tắm, đây là hai chuyện mà Lý Mục Dương làm nhiều nhất.

Bởi vì tay phải bị thương nên vẫn còn quấn băng cho nên không có cách ngâm cả tay phải vào nước nóng, điều này có chút không tiện.

Lý Mục Dương nhìn tay phải của mình, đây là cánh tay trời gà không chặt sao? Lại có thể một quyền đâm bay Trương Thần, đánh bay sát thủ Ô Nha, phải biết lúc đó con dao trong tay Ô Nha đã biến như một thanh kiếm khổng lồ.

Quả đâm của hắn đụng vào kiếm quang, chẳng lẽ quả đâm của mình bị kiếm quang kia chặt đứt sao? Làm sao một quyền đánh bay Ô Nha được?

Lý Mục Dương nhìn nắm tay của mình, trong lòng cảm thấy hiếu kỳ, hắn chuẩn bị mở băng gạc để nhìn thương thế hiện tại của mình ra sao.

Băng gạc bị mở ra, vết máu đen ứ lại ở bên trong cũng càng lúc càng rõ.

Khi hấn mở hết băng gạc ra thì vết thương nơi bàn tay đã hiện ra trước mắt.

Hấn để bàn tay ở trong nước nóng để rửa sạch, sau đó để dưới ánh đèn để coi cho rõ.

Hoàn hảo không chút tổn hại !

Hấn nhớ rõ bàn tay của mình đã bị lưỡi dao sắc bén kia đâm thủng.

Nhưng mà hiện tại tại sao lại không có dấu vết gì đây?

Không có vết thương , không có vết sẹo , ngay cả chút vết sẹo liền da màu hồng kia cũng không có.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lý Mục Dương lên tiếng kinh hô .

Hấn theo trong bồn tắm nhảy dựng lên , lấy gương cẩn thận xem xét.

Khi tên sát thủ kia nện mâm trái cây trên đầu của mình, Lý Mục Dương bị nện máu me đầm đìa , hiện tại trên trán cũng không có dấu vết thương nào.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tận đến giờ phút này , Lý Mục Dương mới chính thức được thân thể hấn có một sự biến hóa quý dị.

- Ta đã biến thân rồi.

Lý Mục Dương tự nhủ như vậy.

Hơn 5h sáng, Lý Mục Dương đã rời giường, từ sau khi bị thương, hấn đã bỏ thói quen ngủ nướng.

Có lẽ là do trước kia ngủ nhiều, hiện tại mỗi ngày chỉ cần ngủ vài giờ là hấn cảm thấy tinh thần hấn phấn chấn .

Súc miệng rửa mặt, sau đó đi bài “Phá Thể thuật” như Lý Tư Niệm đã từng luyện trước đây rồi rút sách vở ra bắt đầu ngồi học trước cửa sổ.

7h, cha mẹ rời giường, cha mặc áo ba lỗ rèn luyện thân thể ở trong sân còn mẹ thì làm đồ ăn sáng ở trong bếp.

7h30, căn phòng của Lý Tư Niệm mới truyền đến tiếng động.

Lý Mục Dương cười cười, cuộc sống của mọi người trong nhà đã bắt đầu.

Chỉ là một ít chuyện nhỏ nhưng làm cho Lý Mục Dương cảm giác được hạnh phúc mà phong phú .

Khi hấn bị bệnh quần thân, thần ngủ nhập vào người thì hấn rất ít khi có tâm tình để quan sát và đánh giá mọi chuyện xung quanh.

Giờ phút này hấn mới phát hiện mình lại có nhiều như thế.

Thôi Tiểu Tâm vẫn như mọi ngày, vẫn đến giúp Lý Mục Dương học tập, khi Lý Tư Niệm tan học trở về thì cả 2 vừa nói chuyện vừa ăn trái cây, giống như chuyện gì đều chưa từng xảy ra.

Cuộc nói chuyện đêm qua với Lý Tư Niệm đã làm Lý Mục Dương biết được chênh lệch giữa bản thân và Thôi Tiểu Tâm.

Hiện tại hấn đặt toàn bộ tinh lực cùng thời gian vào việc học, cái mà hấn cần nhất là trong thời gian ngắn nhất phải nắm lấy nhiều kiến thức.

Khi học, có vài lần hấn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Thôi Tiểu Tâm, từ trong mắt của nàng Lý Mục Dương có thể cảm nhận được ý cười, khi đó trong lòng cũng không khỏi hiện lên ý nghĩ như vậy: Thiếu nam thiếu nữ sóng vai đi dạo ở bờ hồ Vô Danh, khi đó ánh tà dương như máu, kéo dài thân ảnh của bọn giống như là luôn có thể kéo dài đến cuối thế gian.

Hấn chỉ che dấu sâu hơn mà thôi.

Hôm nay Thôi Tiểu Tâm cũng không đến, trước đó nàng đã nói hôm nay người lớn trong nhà nàng muốn đi đến chùa Vĩnh Khánh để lễ Phật, nàng cũng đi cùng.

Lý Mục Dương ở nhà làm một đề thi, đột nhiên nhớ tới Thôi Tiểu Tâm có nói có một quyển sách tham khảo rất tốt, bảo hấn phải xem.

Lý Mục Dương ra khỏi nhà, đi đến một cửa sách.

Phòng cách cửa cửa hàng sách này cổ xưa mà đơn sơ, một lão nhân mặc áo dài ngồi hút thuốc phoi nằng ở trước nhà.

- Ông chủ, xin hỏi có 《 Từ Ngữ 》 quyển sách này không?"

- Tự mình đi vào tìm đi.

Lão nhân cũng không ngẩng đầu lên đáp

Lý Mục Dương vào cửa hàng, sau đó bắt đầu tìm.

- Cậu cảm thấy đọc sách sẽ có tác ích à?

Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau.

Lý Mục Dương xoay người , thấy một công tử ca có phong độ nhẹ nhàng đứng ở phía sau người mình.

- Cậu nói chuyện với tôi à?

Lý Mục Dương nhìn quét bốn phía , không xác định hỏi.

- Đương nhiên.

Khuôn mặt vị công tử ca đầy ý cười, nói:

- Cậu nói đọc sách có ích không?

- Có.

Lý Mục Dương đáp, tuy rằng hắn cũng không rõ vì sao người này lại hỏi hắn vấn đề kỳ quái này.

- Trong sách đều có hoàng kim ốc, trong sách đều có Nhan Như Ngọc , buôn bán ra làm quan , đứng cao nhìn xa . Đọc sách có tác dụng lớn.

Công tử ca nở nụ cười bí hiểm, nói:

- Nhưng mà có đôi khi đọc sách cũng dễ mang đến tai nạn, cậu cảm thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tương Mã Mục Dương !

Lai già bất thiện !

Cũng không phải nói Lý Mục Dương có thể thấy được lòng người tốt hay xấu mà là ở sâu trong nội tâm của hắn cảm thấy được, một công tử ca anh tuấn tiêu sái phong độ nhẹ nhàng như vậy không có lý do nào mà tới bắt chuyện với một tiểu nhân vật như hắn.

Tất nhiên là có mưu đồ .

Người xem một chút , bạn học Lý Mục Dương là một bạn học khiêm tốn và tự ti đáng yêu biết bao nhiêu a.

Lý Mục Dương trừng to mắt đánh giá đối phương , thân mặc áo dài bằng tơ lụa màu đen, tay cầm quạt, trên mặt mang theo nụ cười.

Lý Mục Dương lập tức thích hắn , nói:

- Tôi không cảm thấy vậy.

Về mặt Yến Tương Mã đơ ra, sau đó thu quạt về, có chút hăng hái đánh giá Lý Mục Dương nói:

- Đọc sách nhiều, ánh mắt liền rộng lớn, tâm cũng lớn, mong muốn càng ngày càng nhiều , lòng người cũng trở nên tham lam, nếu là vậy, thì đây không phải là một chuyện rất nguy hiểm sao?

- Đọc sách cũng có thể mở mang trí óc, sùng đức hướng thiện , nuôi Hạo Nhiên Chính Khí .

Lý Mục Dương phản bác:

- Vì sao nơi hoang mang như TQ lại không ngừng giết chóc? Vì sao sa mạc nơi biên cương lại không ngừng chinh chiến? Cũng là bởi vì đám người Tung của kia đọc sách quá ít, không có cách nào để sùng đức hướng thiện . Nếu mỗi người bọn hắn đều đọc sách thì làm sao có thời gian mà nói biển Đông là chủ quyền của bọn hắn?

Yến Tương Mã lắc lắc đầu , như có điều suy nghĩ đánh giá Lý Mục Dương , nói:

- Không đúng.
- Cái gì không đúng?
- Trước khi đến tìm cậu, người khác đều nói cậu là kẻ ngốc.

Yến Tương Mã lắc đầu nói:

- Nhưng mà tôi cảm thấy cậu không ngốc, ngược lại cậu lại thông minh hơn rất nhiều người mà tôi đã từng gặp.
- Tôi là người ngốc.

Lý Mục Dương nói:

- Mỗi lần kiểm tra thì tôi đều đứng đội sổ toàn trường.
- Không không không , phương diện này nhất định có nguyên nhân của nó

Yến Tương Mã bỏ đi suy luận Lý Mục Dương tự cho bản thân hắn là kẻ ngốc:

- Bất quá người thông minh như cậu thì tốt, tôi rất thích nói chuyện với người thông minh. Người thông minh sẽ hiểu chuyện một cách dễ dàng, cậu nói có phải không?

Lý Mục Dương biết rốt cục đã đi vào chủ đề, tùy ý xem quyển sách “ Cường Binh luận” trong tay, nói:

- Vậy phải xem là nói chuyện gì ?
- Oh, quên giới thiệu bản thân một chút.

Yến Tương Mã lại mở quạt ra, nói với Lý Mục Dương:

- Yến Tương Mã, anh họ của Thôi Tiểu Tâm.

Lý Mục Dương lập tức trở nên nhiệt tình, khép sách lại, cung kính mà nói:

- Anh họ, thì ra là anh à? Đi đi đi, về nhà tôi uống trà, nhà của tôi ở trước đầu ngõ, đi vài bước là đến rồi.

Nói xong, kéo lấy ống tay áo của Yến Tương Mã mà chuẩn bị về nhà.

- Đội đã.

Yến Tương Mã vung tay thoát khỏi Lý Mục Dương kéo, tức giận nói:

- Cậu làm gì đó, làm như tôi quen với cậu lắm á?
- Anh họ, anh không biết, tôi cùng Thôi Tiểu Tâm là bạn học, là bạn rất thân. Anh họ của Thôi Tiểu Tâm cũng là anh họ của tôi, nếu anh họ đã đến trước cửa nhà của tôi, nếu như tôi không mời anh vào nhà uống chén trà thì cha mẹ của tôi sẽ trách tôi không hiếu lễ nghĩa. Anh họ, cùng tôi trở về đi, ở bên ngoài trời nóng, nhà tôi có dưa hấu ướp lạnh, ăn rất ngon.

Lúc nói chuyện , Lý Mục Dương lại đưa tay muốn kéo cổ tay của Lý Mục Dương.

- Làm càn.

Yến Tương Mã nóng nảy, nói:

- Tôi cho cậu biết, cậu đừng động tay động chân, tôi ghét nhất là người khác kéo quần áo của tôi, bỏ tôi ra, bỏ...con mẹ nó, tôi nói cậu bỏ tôi ra.

Lý gia, Lý Mục Dương cùng Yến Tương Mã đang ngồi ở dưới tàng cây dưới sân mà ăn dưa hấu.

Dưa hấu được ngâm trong nước lạnh ở giết, qua mấy giờ liền trở nên mát lạnh. Trong ngày hè nóng bức như thế này thì ăn dưa hấu ướp lạnh quả là một việc rất chi là...

Yến Tương Mã một hơi ăn 3 miếng, lúc Lý Mục Dương đưa qua miếng thứ 4 thì hấn khoát tay, lấy khăn tay từ trong túi ra mà lau miệng, nói:

- Không ăn, ăn nữa thì bụng sẽ bể ra.

Lý Mục Dương cũng ăn 3 miếng, bất quá hấn cũng không có thói quen mang khăn tay bên người cho nên chỉ có thể chạy tới mức nước giếng để mở miệng.

Lý Mục Dương cũng không pha trà, vừa mới dùng dưa hấu ướp lạnh nếu uống trà nóng vào bây giờ sẽ không tốt với thân thể.

Hấn ngồi ở phía đối diện với Yến Tương Mã, cười nói:

- Tại sao anh họ lại tới đây? Phải chăng có chuyện gì cần làm à?

- Không phải, tôi tới đây là vì cậu.

Về mặt Yến Tương Mã rất thỏa mãn, hấn rất vừa lòng với dưa hấu mà Lý Mục Dương đưa, ở nhà hấn cũng sẽ không ăn dưa hấu ngọt như vậy.

- Anh họ tìm tôi có việc gì không?

Lý Mục Dương hỏi.

Yến Tương Mã từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp dưa tới, Lý Mục Dương không tiếp, hỏi:

- Đây là cái gì?

Yến Tương Mã đặt cái hộp lên bàn, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Lý Mục Dương, nói:

- Mở ra mà nhìn một chút.

Lý Mục Dương cũng không đưa tay mở ra, cười lắc đầu:

- Vô công bất thụ lộc, đây là lần đầu tiên tôi gặp anh họ, không rõ tại sao anh họ lại tặng quà cho tôi?

- Được gia mẫu nhờ, đến cảm ơn cứu mạng của cậu vì đã xả thân cứu em họ.

Yến Tương Mã cười nói, Lý Mục Dương không động thậm chí là không liếc mắt nhìn món quà mà mình tặng cho, đây là một hành động làm hấn rất kinh ngạc. Hấn đã đánh giá căn nhà này, mặc dù coi như không nghèo khó, nhưng là tuyệt đối không được gọi là giàu có. Trong nhà mở một tiệm bán bánh mỳ, đây là người chỉ tiêu cơ bản của cả nhà. Hải từ sống lớn lên từ trong ngôi nhà này, chẳng lẽ sẽ không có khát khao một số tiền lớn mà người thường khó có thể tưởng tượng như vậy sao?

- Lúc ấy Tiểu Tâm ở quán CF bị tập kích, ít nhiều đã được bạn học Mục Dương ra tay cứu giúp. Nếu như không phải cậu ngăn cản sát thủ kia nửa khắc thì chỉ sợ gia phó cũng không có biện pháp cứu viện kịp thời, nhà của chúng tôi không có thói quen thiếu nợ người khác cho nên xin cậu hãy nhận lấy phần lễ vật này.

Lý Mục Dương lắc đầu, nói:

- Anh họ đã nói như vậy thì tôi càng không thể nhận phần lễ vật này.

Yến Tương Mã nhẹ nhàng mà huy động chiếc quạt trong tay, nói:

- Há? Nguyên nhân là gì? Nói nghe một chút.

- Tiểu Tâm là em họ của anh, nhưng cũng là bạn của tôi. Lúc ấy sở dĩ chúng tôi ở trong quán CF là bởi vì bạn học Tiểu Tâm đã trượng nghĩa nói thẳng khi tôi bị khi dễ, dưới sự phẫn nộ mới cùng tôi rời khỏi trường học.

- Hơn nữa, lúc ấy ở quán CF chúng tôi cũng nói chuyện học của tôi, gần đến kỳ thi tốt nghiệp, ở thời khắc quan trọng như vậy Tiểu Tâm lại bỏ thời gian học tập của bản thân mà đến giúp tôi học, phần ân tình này cả đời tôi sẽ ghi nhớ ở trong lòng.

- Lúc sát thủ tập kích, chuyện đột nhiên xảy ra, tôi cũng không có thời gian để chuẩn bị nhưng mà vô luận là bạn học hay bạn bè hay là một người bạn nam duy nhất ở bên cạnh nàng, khi đó tôi có trách nhiệm xông lên để bảo vệ Tiểu Tâm, cho nên tôi không thể nhận phần lễ vật này, tôi chỉ làm việc mà mình nên làm mà thôi.

Về mặt Yến Tương Mã luôn luôn mang theo ý cười vân đạm phong khinh, ánh mắt không nhảy mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của Lý Mục Dương.

Khi Lý Mục Dương nói những lời này thì ánh mắt của hắn cũng không có trốn tránh, cũng không có lộ ra vẻ khiếp đảm hay chột dạ nào. Nếu người này không phải hạng người đại gian đại ác am hiểu che dấu, vậy chứng minh những lời này là những lời suy nghĩ ở trong lòng của hắn.

- Nghe cậu thế, tôi cảm thấy hành vi tặng quà này là một hành vi rất tục , tục không chịu được.

Yến Trương Mã lắc đầu thờ dài .

- Anh họ cũng không thể nói như vậy .

Lý Mục Dương gấp giọng ngăn cản , nói:

- Vừa nhìn là biết anh họ xuất thân từ gia đình quyền quý, gia đình quyền quý có quy củ và quy tắc của gia đình quyền quý. Anh tặng hậu lễ để cảm ơn em, đây là việc làm tri ân đồ báo của nhà bên anh. Nhưng mà đứng ở lập trường bên tôi thì tôi không thể nào nhận lấy phần lễ vật này.

- Ủh, không nhận thì không nhận.

Yến Trương Mã thu hồi, cất cái hộp vào lại trong ngực của mình.

- Như vậy chúng ta sẽ nói đến chuyện này.

- Mời anh họ nói.

- Tôi nhìn thấy cậu đi mua sách, gần đây ôn thi thế nào rồi?

Về mặt Yến Trương Mã luôn tươi cười khi hỏi, làm cho người ta có ấn tượng tốt.

- Đang cố gắng.

Lý Mục Dương nghiêm túc mà trả lời:

- Nắm nhiều hơn một chút thì sẽ có nhiều hy vọng hơn một chút.

- Không trả lời vấn đề của tôi rồi .

Yến Trương Mã nói:

- Tôi đây sẽ hỏi cách trực tiếp hơn, cậu cảm thấy mình có hy vọng thi đậu vào một trường ĐH danh giá không?

- Cố gắng hết sức mà thôi, còn có thể thi vào trường ĐH danh giá hay không thi là do mệnh trời.

- Không đáng tin rồi, thật sự là không đáng tin. Nghe giọng nói của cậu thì sợ là cậu không có lòng tin quá lớn vào kỳ thi này. Tôi đã xem qua thành tích của cậu, trường ĐH hạng đầu thì có chút xa xôi với thực lực hiện giờ của cậu.

Yến Trương Mã về mặt thành khẩn nhìn Lý Mục Dương , nói:

- Như vậy được không? Người Hứa gia của tôi sẽ cho cậu giấy trúng tuyển của một trường ĐH hàng đầu, cậu có bằng lòng tiếp nhận không?

Lý Mục Dương chớp chớp mắt, hỏi:

- Chuyện này là thật à?

- Đương nhiên, cậu ra ngoài mà hỏi có khi nào Yến Trương Mã tôi nói láo bao giờ không?

- Tôi sẽ trả cái gì?

- Cái gì cũng không cần trả.

- Vậy trước tiên tôi cảm ơn anh họ.

Lý Mục Dương cao hứng hỏi:

- Vậy anh có thể làm cho tôi đậu vào ĐH Tây Phong không?

Sắc mặt Yến Trương Mã trầm xuống, cũng là lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt lạnh lùng ở trước mặt Lý Mục Dương.

- Không được.

Yến Trương Mã lạnh giọng nói :

- Thứ nhất, cậu không thể nào đi ĐH Tây Phong, vì nghĩ cho an toàn của cậu tôi cũng khuyên cậu tốt nhất không nên đến Thiên Đô, mỗi tác đất ở Thiên Đô rất quý, tôi sợ cậu không thể nuôi sống nổi bản thân. Thứ hai là tôi có thể giúp cậu lấy giấy trúng tuyển vào ĐH Giang Nam, cậu cũng có thể tùy ý lựa chọn ngành ở trong ĐH Giang Nam. ĐH Giang Nam cũng là một trong các ĐH có tiếng ở đế quốc, bản thân tôi cũng tốt nghiệp từ ĐH Giang Nam. Nói vậy thì cậu sẽ đồng ý đó chứ?

- Bất quá...

Ánh mắt Yến Trương Mã sáng quắc nhìn chăm chăm Lý Mục Dương, nói:

- Cậu đã có thể tiến vào ĐH Giang Nam thì cậu cũng không nên làm tốn thời gian của Tiểu Tâm đến để ôn tập bài thi cho cậu đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mục Dương Trương Mã.

Bởi vì chuyện Ngưu Lang Chức Nữ đều lưu truyền rộng rãi ở Thần Châu đại địa cho nên mỗi một danh môn quý tộc có khuê nữ đều đề phòng tất cả những đồng chí chăn trâu Ngưu Lang.

Lý Mục Dương chính là chàng Ngưu Lang chăn trâu mà hai nhà Thôi – Yến đề phòng.

Đừng nhìn cả người Lý Mục Dương đen, kỳ thật hắn cũng không ngốc chút nào.

Hắn và Thôi Tiểu Tâm là bạn học 3 năm, tuy rằng trước kia chưa từng có cơ hội nói chuyện, nhưng mà hắn đều rõ ràng bộ dạng khí chất ngôn hành cử chỉ... của Thôi Tiểu Tâm. Trước đó, đã có những lời đồn về gia thế xuất thân bất phàm của Thôi Tiểu Tâm, bất quá khi đó Lý Mục Dương ngắt ngay con gà tây, cả ngày không ngủ thì cũng ngẫu, làm gì có tâm tình mà đi chú ý chuyện nhảm chán đó?

Nếu như hắn dám cả gan mặt dày mày dạn chạy tới nói đôi lời với Thôi Tiểu Tâm, không nói sẽ trở thành chuyện cười trong lớp chỉ sợ ở trường sẽ xuất hiện thêm một vở kịch đó là cóc nhỏ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Quán CF khi bị sát thủ tập kích, hắn liền đoán được Thôi Tiểu Tâm có gia thế bất phàm. Con trong gia đình bình thường làm sao có thể gặp chuyện nguy hiểm như vậy?

Thuê sát thủ rất tốn tiền a. không có việc gì mời sát thủ về nhà chỉ là vì giết một con heo ăn tết sao?

Sau đó khi hắn chạy ra tiễn Thôi Tiểu Tâm về thì thấy được chiếc xe màu đen sang trọng kia đơn đốn, hơn nữa người mặc áo bào màu xanh kia lại dùng lễ nghi kỵ sĩ quý tộc, có thể có võ lâm cao thủ như vậy thì chỉ có những thế gia cự phiệt đứng sừng sững ngàn vạn năm ở đế quốc mà thôi.

Lý Mục Dương thì không không cần xác định một việc, Thôi Tiểu Tâm có lại lịch bất phàm, với mình là 2 thế giới khác nhau.

Cho nên hắn cũng chẳng suy nghĩ hôm nay Yến Trương Mã sẽ chủ động tìm tới tận cửa.

Thậm chí trong dự đoán của hắn thì phản ứng của đối phương sẽ gay gắt hơn một chút mới đúng.

Nói cách khác, sao có thể để cho hắn tên Ngưu Lang này có một giáo huấn để biết khó mà lui đây?

- Bản thân tôi muốn đi học ở ĐH Tây Phong.

Về mặt Lý Mục Dương thành khẩn nhìn thẳng vào Yến Trương Mã, nói:

- Tôi và Tiểu Tâm đã có hẹn, chúng ta sẽ đi ngắm hoàng hôn ở bờ hồ Vô Danh.

- Hẹn?

Yến Trương Mã lặng đi một chút, sau đó cười ha hả. Hắn dùng cây quạt chỉ vào Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, hôm nay tôi đã phát hiện, cậu không chỉ không ngu ngốc, cậu là một người rất thích thú. Cậu và Tiểu Tâm có hẹn cùng nhau đi ngắm hoàng hôn ở bờ hồ Vô Danh sao? Cậu đang nói đùa với tôi sao?

- Tôi không có.

Lý Mục Dương lắc đầu:

- Chúng tôi đã hẹn, không tin thì anh về hỏi Tiểu Tâm đi. Tôi khổ cực để học như vậy, không lãng phí từng giây cũng không phải tôi muốn thi vào ĐH Tây Phong mà là làm một người đàn ông thì phải giữ lời. Tôi đã nói muốn đi ĐH Tây Phong, tại sao có thể không tuân thủ hứa đây?"

- Cậu cảm thấy mình có thể thi đậu vào không?

Yến Trương Mã hít hít cái mũi, híp mắt cười.

- Ai đon nầu.

Lý Mục Dương lắc đầu:

- Nhưng mà phải thử một chút, không đến một khắc cuối cùng, làm sao lại có thể bỏ cuộc được?

- Lý Mục Dương.

Yến Trương Mã đập cây quạt xuống bàn, sự kiên nhẫn cũng đã hết, hẳn thật sự không muốn lãng phí thời gian vào một tiểu nhân vật. Sở dĩ cho tới bây giờ hắn còn có thể dùng thái độ như vậy nói chuyện cùng Lý Mục Dương, là bởi vì dù sao Lý Mục Dương đã cứu em họ của mình, hai nhà Yến Thôi cũng không phải là kẻ vô ơn. Còn một nguyên nhân quan trọng hơn là Lý Mục Dương đã mời hắn ăn dưa hấu ướp lạnh, đây là dưa hấu ngon nhất mà hắn đã từng ăn qua:

- Vừa rồi tôi còn nói cậu là người thông minh nhưng hiển nhiên cậu có chút vấn đề không chịu suy nghĩ cẩn thận rồi, hoặc là nói cậu không muốn suy nghĩ. Cậu có biết bản thân cậu là ai không?

- Biết.

Lý Mục Dương gật đầu nói:

- Thân thể có bệnh, vẻ bề ngoài không được, học tập rất kém cỏi, trước đây không giống một học sinh trung học chút nào.

- Chính xác.

Yến Trương Mã gật đầu nói:

- Vậy cậu biết Tiểu Tâm là kiểu người gì không?

Lý Mục Dương suy nghĩ một chút, nói:

- Là bạn của tôi.

- Bạn?

Yến Trương Mã nhếch miệng cười cười, nói:

- 2 đứa chỉ là bạn thôi sao? Cậu không có chút tình cảm nam nữ với Tiểu Tâm sao?

- Có.

Lý Mục Dương nói:

- Tôi thích Thôi Tiểu Tâm, đây là chuyện mà mấy ngày trước tôi mới phát hiện.

- Cho nên nói...

Giọng nói của Yến Trương Mã đột nhiên trở nên chanh chua, hỏi:

- Cậu xứng sao?

"_____"

- Như thế nào? Xúc phạm tới lòng tự ái của cậu?

Thấy Lý Mục Dương không nói lời nào, khóe miệng của Yến Trương Mã hơi vênh lên nói:

- Chỉ là đây là một sự thật mà không ai có thể phủ nhận được, cậu không biết thân thể của Tiểu Tâm, tôi cũng không thể nói cho cậu biết nhưng mà tôi

Yến Tương Mã, cha của tôi là Yến Bá Lai, là thành chủ của tòa Giang Nam thành này, là quan phụ mẫu lớn nhất ở thành phố này. Coi như Tiểu Tâm là em ruột của tôi thì cậu cảm thấy Yến gia của tôi sẽ đồng ý gả nàng cho một tên có bệnh, diện mạo rất xấu, học tập lại kém hay không?

- Không biết.

Lý Mục Dương trả lời một cách khẳng định.

- Vậy hãy cứ để mọi chuyện bắt đầu như lúc trước đi, cậu vẫn là cậu, Tiểu Tâm vẫn là Tiểu Tâm. Cậu nhận lấy cái hộp này, sau đó ăn chơi mà đợi giấy trúng tuyển vào ĐH Giang Nam, ngày mai khi Tiểu Tâm đến thì cậu nói cho Tiểu Tâm biết rằng cậu học không vào, cậu muốn bỏ cuộc, có phải như vậy là một lựa chọn thông minh không?

- Đúng.

Lý Mục Dương nói.

- Như vậy là ok rồi chứ?

- Tôi có chút không rõ.

Lý Mục Dương nói.

- Chỗ nào không rõ.

- Tôi cũng không nói mình sẽ theo đuổi Thôi Tiểu Tâm.

Lý Mục Dương trầm giọng nói:

- Tôi thích Tiểu Tâm, cảm giác mình thích nàng một chút nhưng mà tôi cũng không nói hiện tại bản thân sẽ theo đuổi nàng. Hiện tại tôi chỉ muốn làm bạn với Tiểu Tâm, mặc dù là bạn bình thường nhất. Tôi sẽ cố gắng dùng hết khả năng, dùng hết sức của mình, nếu như tôi có thể thi vào ĐH Tây Phong với Tiểu Tâm, đây là vận may của tôi. Nếu thi không đậu thì tôi cũng có thể chấp nhận vận mệnh như vậy.

- Tôi sẽ làm cho bản thân mình trở nên vĩ đại, làm cho một ngày kia tôi sẽ xứng với Tiểu Tâm, để Tiểu Tâm nhìn tôi với cặp mắt khác xưa, để cho nàng sẽ thích tôi một chút. Tôi càng rõ ràng hơn các người, tôi không xứng, tôi không xứng với nàng nhưng mà đó không phải là lý do để tôi tuyệt giao với Tiểu Tâm. Nếu như tôi có thể mang đến hạnh phúc cho Tiểu Tâm thì tôi sẽ thỉnh cầu nàng nhận lấy tình cảm của tôi. Nếu như tôi cảm thấy bản thân mình làm không được thì lúc ở trước mặt nàng tôi sẽ có cảm giác mình mãi mãi không xứng với nàng. Như vậy, tôi cũng có thể chân thành mà chúc nàng tìm được một người mà mình thích. Tôi nghĩ trước khi Tiểu Tâm tìm thấy một nửa của mình thì nàng vẫn sẽ cần một vài người bạn, đúng không?

- Tiểu Tâm là một cô gái cổ chấp, việc nàng đã quyết định thì nàng sẽ toàn lực ủng hộ, chỉ là nàng cảm thấy chuyện học của tôi có hy vọng, cho nên mới cố gắng tranh thủ một lần. Cho nên bản thân tôi mới cùng nàng cùng nhau cố gắng, mười mấy năm qua, tôi chưa bao giờ cảm thấy có một chuyện gì mà có động lực lớn đến như vậy, lại nói tôi có thể nói cho Tiểu Tâm biết rằng tôi muốn bỏ cuộc không?

Yến Tương Mã trầm ngâm thật lâu, nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Dường như tôi đã bị cậu thuyết phục, nhưng mà nếu cậu kiên trì thì có thể cậu sẽ thua hết. Không đi được ĐH Tây Phong, cũng có thể không trúng tuyển vào ĐH Giang Nam, khi đó cậu sẽ hai bàn tay trắng, đến lúc đó cậu cảm thấy mình và Tiểu Tâm có khả năng không?

- Nếu như hiện tại tôi nói với Tiểu Tâm rằng tôi muốn bỏ cuộc thì giữa chúng ta sẽ có khả năng sao?

- Ít nhất cậu cũng đã vào được ĐH Giang Nam.

- Nhưng mà tôi lại muốn vào ĐH Tây Phong.

- Cậu xem một chút, như vậy sẽ không có cách nào để nói chuyện nữa rồi.

Yến Tương Mã cười nói.

“Vù”

Quạt giấy trong tay Yến Tương Mã vung lên, bên trong quạt xuất hiện một mũi nhọn sắc bén.

Mũi nhọn này phát ra ánh sáng màu đen, giống như là đã ngâm trong kịch độc.

- Quạt này tên là Đả Long Tích, chém sắt như chém quỳ, chuyên chặt đứt gân cốt của người ta, lão nhân nhà tôi nói cho tôi biết nó có thể chặt đứt sống lưng của rồng.

Lúc Yến Tương Mã nói chuyện, khung xương tối đen giống như sắt ở trên cây quạt đã xoay tròn như bay ở trên ngón giữa của hắn, kinh phong nổi lên, một đạo quang mang màu trắng nhấp nháy ở bốn phía.

“Xoạt”

Cán quạt trực tiếp tiếp xúc với cái bàn, một góc bàn đã bị cắt ra.

“Xoạt”

Lại một lần tiếp xúc nữa, lúc này cái bàn đá đã mất đi một miếng đá lớn.

“Vù”

Yến Tương Mã thu hồi mặt quạt nắm ở lòng bàn tay, về mặt cười cười nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Cậu xem một chút, tôi cũng có thể đổi cách để nói chuyện với cậu nhưng mà tôi là một người làm công việc văn hoa, là danh gia quý tộc cho nên không dùng nhưng thủ đoạn như mấy tên lưu manh ngoài được, cho nên cậu hãy suy nghĩ một chút?

- Thật là lợi hại.

Ánh mắt Lý Mục Dương tràn đầy lửa nóng nhìn vào cây quạt của Yến Tương Mã, nói:

- Chém sắt như chém bùn, cắt đá như cắt đậu hủ, cây quạt này của anh họ quả thật rất lợi hại.

Yến Tương Mã là cao thủ số hai mà hắn đã gặp, cũng mạnh như sát thủ Ô Nha mà nhìn thấy lúc trước.

Không biết có chuyện gì, tự dưng thấy người sử dụng năng lực vượt qua năng lực của người thường thì thân thể của hắn liền có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Giống như là bị cảm xúc nào đó gọi về.

Yến Tương Mã rất hài lòng với phản ứng của Lý Mục Dương, nói:

- Tay chân của cậu gầy, nếu như đánh vào đó thì toàn bộ xương cốt cả người đều vỡ vụn a. Chuyện như vậy, Yến Tương Mã ta không làm được, cho nên Mục Dương cậu phải tự thu xếp ổn thỏa mới tốt. Hòa hòa khí khí, bình an mới tốt.

Tay phải Lý Mục Dương nắm lấy một góc bàn, chỉ thấy sắc mặt hắn đỏ hồng, hồng quang trong ánh mắt lan tràn, một mảnh vảy cá lại xuất hiện trên mu bàn tay phải, trên mặt lân phiến có mây vụ quay cuồng, kinh lôi tung hoành.

Vùng đan điền mạnh mẽ bùng nổ, chỉ nghe một tiếng “Rắc”, cứ như vậy mà bẻ gãy một cạnh góc bàn.

Hắn lắc lắc đầu, nhìn vào Yến Tương Mã đang tròn mắt há hốc mồm mà nhìn hắn, nói:

- Vẫn là anh họ lợi hại hơn một chút, anh xem cục đá trong tay tôi cũng không có thăng thơm như cục đá mà anh dùng quạt cắt xuống.

"____"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hoàn Khố Đại Thiếu !

Yến Tương Mã tỏ ra kinh ngạc, tròn mắt há hốc mồm, trong lòng muốn mắng chửi người.

Kịch bản không đúng, chuyện xưa phát triển không phải như vậy. Thân là đại thiếu gia trong danh môn vọng tộc phú gia, sau khi hắn làm rõ ý đồ đến đây thì tên tiểu tử ngồi trước mặt phải dạ dạ vâng vâng mà đáp ứng, hơn nữa cũng không bao giờ tiếp xúc với nữ tử của Thôi gia nữa, hắn sẽ nhân từ mà vỗ vỗ bờ vai của tên tiểu tử kia, an ủi vài câu để thể hiện phong phạm của một công tử thế gia. Từ nay về sau mọi người sẽ không lui tới với nhà nữa, tên này sẽ không bao giờ xuất hiện trong từ điển cuộc sống của hắn nữa.

Tên tiểu tử này dùng bàn tay bẻ gãy góc bàn đá kia là có ý gì?

Hắn không phục? Làm ra hành động phản kích sao?

- Tôi cũng không phải là người bình thường để ai vuốt mặt cũng được, nếu có một ai bắt tôi làm chuyện không thích thì người đó sẽ phải trả giá vì hành động của mình.

Tự nhiên trong lòng Yến Tương Mã cho ra một câu kinh điển như vậy để đánh giá Lý Mục Dương.

Yến Tương Mã dùng cái quạt vỗ vỗ vào cái bàn đá để kiểm tra độ cứng, lại nhìn vào một góc mà hắn đã dùng quạt cắt, nói:

- Tôi đã bảo người điều tra về cậu, xem ra chúng ta vẫn không hiểu biết rõ về cậu rồi.
- Anh đã giải thích rất rõ ràng.

Lý Mục Dương nói:

- Chỉ là mỗi ngày đều sẽ luôn phát sinh biến hóa, đúng không?
- Cậu muốn làm thế nào?

Yến Tương Mã nhìn Lý Mục Dương, hỏi:

- Tôi muốn làm thi sẽ làm được.
- Đáp án này không thuyết phục được tôi.

Lý Mục Dương hít một hơi thở cười, nói:

- Tôi cũng không muốn thuyết phục anh, tôi chỉ nói ra sự thật mà thôi, kỳ thật tôi cũng không có đáp án rõ ràng.

Yến Tương Mã lại mở quạt ra, nói:

- Cây quạt này tên là Đả Long Tích, là do Mạc Càn đại sư về luyện vũ khí đã luyện ra từ một khối thiên ngoại thần thiết. Thuở nhỏ khi ta tập võ, nhận được danh sư, hiện tại đã tiến vào cảnh giới Cao Sơn trung phẩm, cho nên tôi có thể dễ dàng dùng Đả Long Tích để cắt gãy mặt bàn này. Cậu thì sao? Cậu chỉ là một tên tiểu tử bị bệnh suốt ngày, một tên học sinh tay trái gà không chặt, tại sao cậu lại làm được, cậu làm bằng cách gì?
- Anh hỏi tôi làm sao làm được cũng không có ý nghĩa gì cả đúng không? Tôi có thể làm được chuyện như vậy, đây mới là điều anh nên quan tâm, đúng không?

Yến Tương Mã nhìn chăm chăm thật sâu vào Lý Mục Dương, hỏi:

- Còn dưa hấu nữa không?
- Còn.

Lý Mục Dương gật đầu.

- Cho tôi thêm 2 miếng nữa.

Yến Tương Mã nói:

- Trời nóng quá, tôi khát rồi.
- Được.

Lý Mục Dương cười nói.

Lại ăn tiếp 2 miếng dưa hấu ướp lạnh, Yến Tương Mã hài lòng đứng lên, nhìn Lý Mục Dương nói:

- Tôi rất chân thành đề nghị cậu, đề nghị cậu cũng chân thành mà suy nghĩ lại lời đề nghị của tôi, đừng làm chuyện điên rồ, được không?
- Cảm ơn anh họ đã quan tâm, bắt quả tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.

Lý Mục Dương cười nói.

Yến Tương Mã lắc đầu thờ dài, nói:

- Đừng tưởng rằng mình còn trẻ, có chút công phu là có thể tự bảo vệ mình, có chút người là cậu không trêu chọc nổi.
- Tôi không muốn chọc ai.

Về mặt Lý Mục Dương tỏ ra ngại ngùng mà cười, nói:

- Tôi chỉ cầu nguyện sẽ không có người trêu chọc tôi là được.

- Không biết điều.

Yến Tương Mã lắc lắc đầu , quơ cái quạt trong tay rồi đi nhanh ra ngoài.

- Tôi cho cậu biết, là một tên hoàn hảo nổi danh nhất Giang Nam thành này, chuyện gì tôi cũng có thể làm được.

Lý Mục Dương tiễn Yến Tương Mã ra khỏi cửa, sau đó trở lại, ngăn người nhìn vào góc bàn mà Yến Tương Mã đã cắt.

Lý Mục Dương nhặt một miếng đá đã bị dùng Đả Long Tích cắt, dùng đầu ngón tay khẽ chà lên một chút.

Sau đó, hấn lại nhặt miếng đá bị mình bẻ ra, dùng đầu ngón tay khẽ chà lên.

- Ấy za.

Lý Mục Dương khẽ hô, trên đầu ngón tay xuất hiện một vết rách, máu tươi chảy ra nhưng mà mới vừa chảy ra thì tự nhiên miệng vết thương cũng đã khép lại .

- Hấn dùng quạt cắt ra càng gọn gang hơn mình.

Lý Mục Dương vô cùng hâm mộ nói .

...

Yến Tương Mã ngồi ở trong hậu viện hoa viên, ở trong đình cũng có một cái bàn đá.

Yến Tương Mã bỏ Đả Long Tích sang một bên, sau đó mở tay ra cầm lấy một góc mặt bàn.

- AAA.

Yến Tương Mã kêu lên một tiếng đau đớn , đột nhiên dùng sức , nhưng mà góc bàn kia đầu cứng rắn vô cùng , căn bản không có bất cứ dị thường nào .

Yến Tương Mã dồn khí đan điền , một cảm giác khí thế hào hùng xuyên suốt toàn thân .

Bàn tay cầm miếng đá kia phát ra ánh sáng màu hồng, giống như là một đóm lửa đang bốc cháy.

Liệt Diễm quyền !

Tuyệt học gia truyền của Thôi gia cũng là bảo vật mà Thôi gia có thể đứng vững vững trăm ngàn năm không ngã ở đế quốc Tây Phong này.

Bờ vai Yến Tương Mã khẽ run lên, sau đó bóp nát.

Miếng đá này đã bị quyền của hấn thiêu cháy, giống như cũng có thể thiêu đốt. cả đá.

Đá màu xanh có chứa hoa văn vàng thẫm nhanh chóng biến hóa, lúc tiếp cận bàn tay của hấn thì liền biến thành bụi mà bay đi.

“Bịch”

Còn lại nửa miếng đá rơi xuống đất rồi bẻ tan tành.

- Tương Mã tiến bộ thần tốc , Liệt Diễm quyền này đã tiến vào cảnh giới Cao Sơn cảnh trung phẩm, chỉ sợ cần thêm nửa năm nữa là có thể tiến vào thượng phẩm a? Khi đó cậu chính là người trẻ tuổi số một có võ cảnh cao nhất ở Giang Nam thành này.

Một thân mặc áo bào xanh nam nhân đứng ở hoa viên, vẻ mặt mang theo nụ cười nhìn Yến Tương Mã mà nói.

- Ninh sư phụ.

Yến Tương Mã cung kính hướng Ninh Tâm Hải hành lễ , hoàn toàn không có vẻ ngạo khí ăn chơi trác tang như bên ngoài truyền đến.

- Sư phụ không cùng mẫu thân và Tiểu Tâm đi Vĩnh Khánh tự lễ Phật sao?

- Có Yến bá đi cùng, cần gì phải lo lắng nữa.

Ninh Tâm Hải nở nụ cười, vô cùng tôn kính vị Yến bá kia.

- Tiểu Tâm tiểu thư cảm thấy ta đã hộ vệ nhiều ngày vất vả , để cho ta hôm nay ở nhà nghỉ ngơi một chút .

- Cũng đúng.

Yến Truong Mã cười cười.

- Bởi vì chuyện Ô Nha tập kích, mấy ngày nay đã làm cho Ninh sư phụ vất vả rồi. Người thủ hộ ở biều muội bên cạnh, không dám có chút lười biếng. Vẫn là biều muội biết suy nghĩ, có thể để sư phụ nghỉ ngơi một ngày.

- Tiểu Tâm tiểu thư thông tuệ thiện lương, tâm tư cẩn thận, đối với mấy người đi bên người của tiểu thư mà nói thì đó là phúc khí.

Ninh Tâm Hải nói, nhìn miếng đá đen kịt trên mặt đất đã cháy sạch, hỏi:

- Đang tốt đẹp như thế này, tại sao lại chạy đến thiêu cháy góc bàn này?

- Bởi vì hắc làm được.

Về mặt Yến Truong Mã tỏ ra nghiêm túc, nói:

- Cái gì? Ai làm được?

- Lý Mục Dương, tên phế vật trong miệng mọi người.

Yến Truong Mã nhìn Ninh Tâm Hải, nói:

- Sư phụ tiếp xúc với hắc nhiều lần, hắc là rõ ràng hắc là dạng người gì chứ?

- Nhìn không thấu.

Ninh Tâm Hải lắc đầu nói:

- Lần trước khi Ô Nha đánh lên, mà ta lại đang ở bên ngoài quán muốn cứu viện đã không kịp CF, nhưng mà một Lý Mục Dương thoát nhìn như bình thường lại dùng máu thịt của mình để ngăn Ô Nha lại.

- Nhưng mà hắc còn sót.

Ánh mắt Yến Truong Mã lóe lên, bộ dạng như có điều suy nghĩ, nói:

- Ô Nha là sát thủ có thể xếp hạng 20 ở đế quốc, hắc dùng thân thể máu thịt để ngăn cản Ô Nha, nhưng mà hắc còn sống., không biết sư phụ có cảm thấy kỳ quái không?

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái.

Về mặt Ninh Tâm Hải trầm tư nói:

- Lúc ấy tình huống vô cùng khẩn cấp, hắc lại một lần lại một lần ngăn được công kích của Ô Nha, ta nghe tiểu thư nói, hắc đã dùng bàn tay ngăn cản dao của Ô Nha 2 lần, mỗi một lần Ô Nha muốn đâm vào tiểu thư thì kết quả đều đâm vào lòng bàn tay của hắc.

- Ô Nha đã coi việc giết người trở thành nghệ thuật, công kích gần lại dùng sát chiêu ưa thích nhất của hắc là Anh Hoa lạc, sư phụ, con có một vấn đề muốn hỏi, nếu là người thì người có thể ngăn được Anh Hoa Lạc của Ô Nha không?

Ninh Tâm Hải nghĩ nghĩ, nói:

- Ta có thể đỡ nhưng mà ta không thể xác định mỗi một lần đều có thể đỡ. Anh Hoa rơi như mưa, khoái đao trăm phong tuyết. Sờ dĩ xưng là Anh Hoa Lạc là bởi vì một đao kia kia rực rỡ tươi đẹp cực kỳ, lại nhanh như chớp giật biến ảo đa dạng. Ta cũng không thể biến được mỗi lần biến hóa của hắc.

- Nhưng mà hắc chặn lại.

Yến Truong Mã lạnh giọng nói. Hắc chỉ vào miếng đá rơi ở dưới đất, nói:

- Đúng như hắc dùng một bàn tay có thể bẻ đứt miếng đá kia.

- Truong Mã cũng làm được như vậy mà.

- Vậy thì không giống.

Yến Truong Mã lắc đầu, nói:

- Còn dùng "Liệt Hỏa Liệu Nguyên" trong Liệt Hỏa quyền nhưng hắc lại không có, cứ như vậy mà ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng mà bẻ, khi con ngồi đối diện với hắc, trên mặt hắc cũng không có chút biến hóa nào mà lại có thể dễ dàng bẻ gãy một góc bàn. Sư phụ, người không biết là điều này rất chi là khủng bố sao?

- Đúng, rất khủng bố.

Ninh Tâm Hải nhủ mày:

- Xem ra tên Lý Mục Dương này càng thêm phức tạp một ít so với tưởng tượng của ta. Trước đó ta cũng đã nhắc nhở tiểu thư rằng tên bạn học này của tiểu thư là một người rất nguy hiểm. Nhưng mà cậu cũng biết tính khí của tiểu thư, nàng đã quyết định chuyện gì thì ai cũng miễn cưỡng không được. Hơn nữa ta đã âm thầm thử qua, trên người Lý Mục Dương không có một tia khí cơ du động nào, thoát nhìn hán không phải là người tu hành.

- Đúng vậy, con vốn tưởng rằng hán chỉ là một người thường có suy nghĩ cộc ghè mà muốn ăn thịt thiên nga, bằng vào chúng ta cũng sẽ không để hán vào trong mắt, thậm chí còn muốn dùng một cách nhẹ nhàng để giải quyết chuyện này. Hiện tại xem ra, chỉ sợ sự tình đã vượt qua tầm kiểm soát của chúng ta, nếu tùy ý có một tên gia hỏa có thực lực và ý đồ dính ở bên người Tiểu Tâm, đối với chúng ta mà nói thì đó là một chuyện có tính khiêu chiến. 2 tháng nữa Tiểu Tâm sẽ trở lại Thiên Đô, hiện tại thế cục Thiên Đô rất phức tạp nếu lúc sau nàng xảy ra chuyện gì thì chỉ sợ để đó lại sẽ lâm vào một vòng xung đột và đụng chạm mới.

- Ý của Trương Mã là?

Ninh Tâm Hải nhìn thiếu niên anh tuấn ở trước mặt, lên tiếng hỏi.

- Con đã nhắc nhở hán, là một tên hoàn khổ có tiếng ở Giang Nam thành, chuyện gì con cũng có thể làm được.

Về mặt Yến Trương Mã mang theo nụ cười, nói:

- Người nói hán có thể hiểu không?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Anh Rất Xấu

Trong một con hẻm nhỏ tĩnh mịch, tựa như trên mỗi hòn đá xanh sáng loáng kia đều cất giấu vô số bí mật.

Phía sau cánh cửa sơn đỏ là một cái sân nhỏ cũ kỹ.

Trong sân có một cái cối đá, trên cối đá đặt một cái thùng sắt.

Trong thùng là đá lạnh, một thùng đầy đá.

Những khối đá bị mặt trời chói chang làm tan chảy, toát ra hơi lạnh bao phủ toàn sân nhỏ.

Một người đàn ông mặc đồ đen ngồi đã tọa ở bên cạnh, trên người của hán khói mù lượn lờ, cái trán đầm đìa mồ hôi, thoát nhìn giống như đang tắm hơi.

Hán đưa tay giơ lên không trung, mười ngón tay nhanh chóng kết ra hơn mười đạo ấn kết quỷ dị phức tạp.

'Vù'

Ánh sáng trắng bùng lên!

Trên sân nhà bằng đá đột nhiên xuất hiện một hắc động tối đen.

Hắc động kia phát ra những luồng khí âm trầm làm cho người ta chỉ nhìn vào đã cảm thấy toàn thân run rẩy, giống như là con đường đi vào địa ngục tu la vậy.

Đầu tiên là sự yên lặng ngắn ngủi, sau đó liền nghe được những âm thanh ma 'xoạt xoạt'.

Một con quạ bay ra từ hắc động, nhào về phía thân thể của người đàn ông kia.

Càng lúc càng nhiều quạ bay ra ngoài, đều bay tới áp vào thân thể của người đàn ông áo đen này.

Chúng nó lít nhít bao lấy toàn bộ cơ thể người đàn ông, há miệng luồng khí hắc ám phát ra từ thân thể kia.

Vô số cái miệng không ngừng mở ra khép lại, một màn này nhìn qua thật khiến cho người ta lạnh sống lưng.

Khi đám quạ biến mất, khói đen tan hết, dung mạo nguyên bản của người đàn ông áo đen cuối cùng cũng lộ ra.

Hắn dội toàn bộ nước lạnh trong thùng đá từ trên đầu xuống chân, thân thể hắn phát ra những tiếng vang. Giống như cơ thể của hắn là một cái bếp đang cháy, tất cả đá cùng nước đều đang dội vào cái bếp này.

Đến giờ phút này, quang minh chi khí trên người Quạ Đen mới chính thức bị đuổi đi sạch sẽ.

Từ xưa tới nay, Quang Minh cùng Hắc Ám khó có thể cùng tương dung (hòa hợp với nhau). Quạ Đen đi theo con đường âm u tà ác, kể cả những loài chim do hắn nuôi cũng là luyện thành từ những vật dơ bẩn. Bảo tiêu của tiểu thư Thôi gia kia đã dùng chiêu 'Vạn Gia Sinh Phật', đây là công phu Phật môn chính tông, thuộc khu ma thuật cấp cao của Phật tông.

Quang minh chi khí xâm nhập vào cơ thể, Quạ Đen trọng thương chạy trốn.

Y lên vào trong hẻm nhỏ này, giết chết một góa phụ già, dùng chỗ này để chữa thương.

Chuyên nghiên cứu về kỹ thuật tấn công, cho tới nay, Quạ Đen rất có lòng tin vào tài nghệ của mình.

Y là một người kiêu ngạo, là một sát thủ kiêu ngạo.

Nhưng mà, vạn vô nhất thất kế hoạch thất bại, đây chính là một cái bạt tai trắng trợn vào mặt của y.

Y có thể tưởng tượng, khi tin tức thất bại của mình được truyền vào lỗ tai của mấy tên sát thủ trong nghiệp đoàn sát thủ thì bọn họ sẽ trào phúng nhạo báng của mình như thế nào.

"Không thể tha thứ". Quạ Đen vỗ một chưởng, cái cối đá nặng cả ngàn cân liền vỡ vụn ra.

Trong lúc dưỡng thương, Quạ Đen cũng đã nghiêm túc nhớ lại tình cảnh lúc ấy.

Khi y thấy Thôi Tiểu Tâm đi ra khỏi trường thì liền mai phục trong quán cafe, quả nhiên hắn đã thành công, quả thật Thôi Tiểu Tâm và người bạn của nàng đã đi vào quán cafe.

Đúng như y nghĩ, hộ vệ Thôi gia không vào mà là thủ hộ đứng ở trước quán cafe đánh giá về mặt của những khách nhân ra vào.

Hộ vệ của Thôi gia không đi vào, y đã nghĩ cơ hội thành công lên đến 99%, 1% thất bại chính là khi Thôi Tiểu Tâm biến thân trở thành Tinh Không tu hành giả trong 1s.

Nhưng mà điều này có thể sao?

Thôi Tiểu Tâm không thể biến thân, nàng cũng không phải Tinh Không tu hành giả.

Công chúa phải bảo trì sự ưu nhã, không thể tùy tiện biến thân. Nhưng mà tên thiếu niên phế vật bên cạnh nàng lại biến thân.

Nếu không thì tại sao mỗi lần hắn đều đỡ được một cách chính xác đòn 'Anh Hoa Lạc' của mình?

Vì sao khi mình sử dụng sát chiêu là 'Nhất Khí Phách Hoa Sơn' thì lại bị một quyền của hắn đánh bay?

Đây không phải là biến thân thì là cái gì?

Cho nên, xét đến cùng, lần thất bại này nguyên nhân chính chính là tên thiếu niên đen thui kia.

"Ta muốn giết hắn". Trong lòng Quạ Đen thầm nghĩ.

Y dùng tay phải lấy ra một đồng xu trong túi sau đó bỏ đồng xu này vào tay trái của mình.

"Đây là tiền thù lao".

Quạ Đen tự nhủ. Y mặc kệ là có thể kiếm được tiền hay không.

'Vù'

Một con chim màu đen vuốt cánh bay vào sân.

Quạ Đen vỗ tay, con chim kia liền dừng lại trên tay y.

Y lấy ra một cái ống trúc từ chân của con hắc điều kia, sau đó từ trong ống trúc rút ra một tờ giấy.

Rất nhanh Quạ Đen đã xem xong.

Hắn nhẹ nhàng nắm tờ giấy lại, tờ giấy kia liền bốc cháy.

"Lý Mục Dương". Quạ Đen nói với giọng điệu hung ác, nhớ kỹ tên này, trong mắt tràn ngập sát cơ: "Đặt tên này rất đúng, ngươi đã trở thành một con dê đọi làm thịt".

...

"Con chim non trên cành cao, hót nữa đi...". Lý Tư Niệm vừa hát vừa đẩy cửa đi vào sân, hoảng hồn khi thấy cảnh tượng hỗn loạn ở trong sân, hô lên: "Lý Mục Dương... Lý Mục Dương...".

Lý Mục Dương từ trong nhà đi ra, hỏi: "Cái gì thế?".

"Cái bàn trong sân bị gì thế?".

Lý Tư Niệm chỉ vào cái bàn, hỏi: "Một cái bàn tốt tại sao lại biến thành như vậy?".

"Anh cũng không biết". Lý Mục Dương đi ra bên ngoài, làm bộ đánh giá một phen, nói: "Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ cái bàn bị sét đánh?".

"Làm sao có thể?". Lý Tư Niệm tức giận nói: "Cái bàn tốt thế này làm sao bị sét đánh được?".

"Người tốt cũng bị sét đánh, nói chi là một cái bàn". Lý Mục Dương phản bác nói.

Lý Tư Niệm con mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm Lý Mục Dương nhìn một hồi, nói: "Anh không biết thật sao?".

Lý Mục Dương nhếch môi nở nụ cười, nói: "Được rồi được rồi, anh sẽ nói cho em biết, là anh dùng tay bẻ đó, anh viết chữ vào đó nhưng cũng không biết là sao lại thế này".

"Anh cho em là kẻ ngốc à?". Lý Tư Niệm cắt ngang lời giải thích của Lý Mục Dương: "Em thà tin là bị sét đánh còn hơn".

"..."

Đương nhiên là Lý Tư Niệm cũng không để một cái bàn vào mắt, liếc mắt nhìn bốn phía, hỏi: "Hôm nay chị Tiểu Tâm chưa tới sao?".

"Không tới". Lý Mục Dương cười nói, cũng không kể chuyện Yến Tương Mã đến cho Lý Tư Niệm nghe, nói cách khác không cần tự nhiên làm tiểu nha đầu này lo lắng.

Nàng đã học lớp 11 rồi, hiện tại cũng đang bước vào thời gian thi cử, tuy rằng Lý Tư Niệm có thành tích tốt nhưng mà Lý Mục Dương cũng không muốn để cho nàng gánh thêm những chuyện khác.

"Hôm qua Tiểu Tâm nói hôm nay sẽ không tới, nàng ấy cùng trường bồi trong nhà đi chùa thấp hương". Con người của Lý Tư Niệm chớp chớp, nói: "Chúng ta cũng có thể đi cầu nguyện cho anh".

"Anh không tin cái kia". Lý Mục Dương từ chối: "Nếu thấp hương bái Phật là có thể làm cho người ta thi đậu đại học, vậy sau này còn có người thi rớt sao?".

"Cũng không phải cầu cái này". Lý Tư Niệm đảo cặp mắt trắng dã, nói: "Bất kể như thế nào thì anh cũng sẽ thi rớt, loại chuyện này cho dù là Phật tổ cũng không giúp được anh".

"Vậy em cầu cái gì?".

"Cầu chị Tiểu Tâm cũng không thi đậu a, như vậy hai người đều thi rớt cả, đồng bệnh tương liên, sau đó sẽ về trường học lại, đến lúc đó ba người chúng ta vẫn lại cùng học chung một trường. Năm sau ba người chúng ta sẽ cùng nhau đề tên bảng vàng, tay nắm tay đi vào đại học Tây Phong, trở thành một câu chuyện kinh điển ở thành Giang Nam, anh cảm thấy như vậy có tốt hay không?".

Lý Mục Dương đi tới, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tư Niệm, bộ dạng lo lắng nhìn nàng, nói: "Lý Tư Niệm, em không bị bệnh đó chứ?".

"Anh mới có bệnh". Lý Tư Niệm hất tay của Lý Mục Dương ra, nói: "Hôm nay em suy nghĩ mãi, muốn để anh cùng chị Tiểu Tâm ở cùng một chỗ, trừ phi anh có thể thi vào đại học Tây Phong hoặc là chị Tiểu Tâm có thể cùng đi học với anh".

"Như vậy bọn anh là có thể ở cùng một chỗ sao?".

"Không thể". Lý Tư Niệm lắc đầu.

"Nhưng thế ít nhất anh còn có một cơ hội để cạnh tranh cùng người khác, đúng không?".

"..."

Lời tuy tàn nhẫn, nhưng Lý Mục Dương biết Lý Tư Niệm nói là sự thật.

Nếu như mình không thể phát huy siêu cấp ở lần thi đại học này thì hẳn và Thôi Tiểu Tâm sẽ mỗi người một nơi, ngay cả cơ hội cạnh tranh cùng người khác cũng không có.

"Anh cũng không nhất định phải theo đuổi Thôi Tiểu Tâm a". Lý Mục Dương cãi bướng: "Dù sao anh còn trẻ, chuyện từ nay về sau ai cũng không nói chắc được. Nói không chừng anh có thể tìm được người tốt a?".

"Anh...".

"Sao?".

"Anh rất xấu".

"Anh biết, em có thể đừng nói trắng ra như vậy được không?".

"Nhưng mà không phải cô gái nào cũng có cặp mắt như chị Tiểu Tâm đâu".

"..."

...

Thôi Tiểu Tâm để đĩa xuống, dùng khăn ăn lau miệng, nói: "Đi nhỏ, đừng, anh họ, mọi người cứ ăn từ từ, con đi ra ngoài".

Yến Bá Lai để tờ báo trong tay xuống, nhìn Thôi Tiểu Tâm hỏi: "Tiểu Tâm ăn no rồi sao? Sắp thi tốt nghiệp rồi, phải chú ý ăn uống".

"Con đã ăn xong, cảm ơn đừng quan tâm". Thôi Tiểu Tâm khom người nói cảm ơn.

"Tiểu Tâm, cháu đi đâu vậy?". Di nhỏ lên tiếng hỏi: "Lại đi giúp người bạn học kia học sao? Sắp đến kỳ thi rồi, con cũng không thể giúp người khác mà ảnh hưởng tới thành tích của mình a. Mặc dù nhà chúng ta cũng không cần cái này nhưng mà nếu có thành tích không tốt, để người ở ngoài biết... Cháu cũng biết đó, đợt cháu trở lại Thiên Đô thì sẽ có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào cháu.

"Đi nhỏ, yên tâm đi, cháu đã chuẩn bị xong rồi". Về mặt Thôi Tiểu Tâm ôn nhu mà kiên định, nhìn di nhỏ, nói: "Vô luận là kỳ thi hay Thiên Đô".

Yến Tương Mã cười ha hả nói: "Cha mẹ cũng không cần lo lắng, hai người còn không tin Tiểu Tâm nhà chúng ta sao? Tiểu Tâm cẩn thận, nàng còn cẩn thận hơn chúng ta nữa". (tiểu tâm=cẩn thận)

Chờ sau khi Thôi Tiểu Tâm rời đi, ánh mắt Yến Bá Lai sắc bén nhìn Yến Tương Mã, hỏi: "Người bạn nào mà có phúc khí như vậy, có thể được Tiểu Tâm đến giúp học tập?".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tặng Túi Gấm

Yến Bá Lai mày rậm mắt to, khuôn mặt gầy cao, không giận mà có vài phần uy nghiêm. Khi hắn dùng loại ánh mắt sắc bén này nhìn chăm chú vào người khác thì sẽ làm người ta có cảm giác hô hấp dồn dập, ngực như bị tảng đá lớn chặn vào, hít thở không thông.

Mặc dù là con hắn, Yến Tương Mã vẫn có cảm giác khó chịu.

Hắn cúi đầu vuốt cái thìa trong tay, né tránh ánh mắt của Yến Bá Lai, nói:

"Là người lần trước đã cứu Tiểu Tâm ở quán cafe, con đã đưa hắn vào bệnh viện để an dưỡng. Con đã tìm người điều tra qua, nam sinh đó tên là Lý Mục Dương, là bạn thân cùng học lớp với Tiểu Tâm, cảm thấy hắn có chút thua thiệt cho nên Tiểu Tâm đã giúp hắn ôn tập khi gần đến kỳ thi tốt nghiệp".

"Anh hùng cứu mỹ nhân?".

Sắc mặt Yến Bá Lai càng thêm âm trầm, nói: "Tra rõ lai lịch cùng bối cảnh sau lưng của tên đó chưa?".

"Thân phận trong sạch. Cả nhà bọn họ ở thành Giang Nam đã hơn mười mấy năm rồi, không thể nào là người mà những nhà kia an bài được, mười mấy năm trước Tiểu Tâm còn chưa đến thành Giang Nam, thậm chí Thôi gia còn chưa có suy nghĩ sẽ để Tiểu Tâm đến Giang Nam thành nữa". Yến Tương Mã trả lời.

"Không thể khinh thường". Ánh mắt Yến Bá Lai dịu đi, nhìn con trai của mình là Yến Tương Mã, nói: "Thôi gia có cô gái mới lớn này, chỉ sợ một số

người có ý đồ riêng cố gắng tiếp cận. Đến lúc đó xử lý không tốt, lại là một trận thiên đại tai họa. Thiên Đồ gần đây cũng không yên ổn, Thôi gia muốn kết minh cùng với Tống gia, mà Tiểu Tâm lại cùng vị “Tống gia mỹ ngọc” kia của Tống gia là Tống Đình Vân lại là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên cho nên hai nhà đều có ý định ghép bọn họ thành một đôi. Lần này Tiểu Tâm hồi kinh, sợ là việc này sẽ đăng lên nhật báo. Sau đó, ngàn vạn lần không được sinh ra những chuyện ngoài ý muốn".

"Tiểu Tâm đính hôn với Tống Đình Vân sao?". Về mặt Thôi Tân Từ ngạc nhiên, hỏi: "Chuyện lớn như vậy tại sao tôi lại không có chút tin tức nào?".

"Vẫn còn đang trong thương nghị, rốt cuộc có được hay không cũng phải đợi hai lão gia tử của hai nhà Thôi - Tống gật đầu đồng ý mới được. Vị lão thái gia kia của Tống gia năm đó rung chuyển trời đất tuổi tác hơn trăm, gần đây bệnh cũ phát tác, nghe nói trạng thái thân thể rất kém, có thể qua được mùa đông năm nay hay không cũng không ai dám nói trước được. Dưới tình huống như vậy, Tống gia cần một sự trợ giúp lớn để vượt qua óng gió khi lão thái gia mất đi, chỉ sợ là Tống gia bên kia càng coi trọng cuộc hôn nhân này".

"Tống Đình Vân có biệt danh là “Tống gia mỹ ngọc”, dung mạo cùng khí chất không thể soi xét nữa, hơn nữa lại là người đầu tiên trong những người trẻ tuổi bước vào Nhân Văn cảnh, là một trong những người trẻ tuổi được đế quốc coi trọng. Nếu thật sự Tiểu Tâm cùng hắn thành vợ thành chồng thì cũng không tính là ủy khuất gì". Về mặt Thôi Tân Từ mang theo nét cười, nàng cao hứng khi cháu gái của mình có thể tìm được nơi tốt để gả.

"Nhưng chuyện như vậy không phải là nên thương lượng lại với Tiểu Tâm sao? Tiểu Tâm ngoài mềm trong cứng, tính khí quật cường, nếu trong lòng nó có người thích thì chỉ sợ là anh hay chị dâu cũng không miễn cưỡng được".

Yến Bá Lai nhìn vợ của mình, trên mặt nở nụ cười, nói: "Đó là chuyện của Thôi gia nhà em, anh là người ngoài không thể làm chủ được, nếu không thì em đi hỏi thử một chút?".

"Anh không làm chủ được, bộ em có thể làm chủ được sao? Con gái đã gả đi thì như bát nước hắt ra ngoài, chỉ sợ em đây cũng không còn phân lượng gì rồi, dù sao anh cũng là người đứng đầu thành Giang Nam, bọn họ cũng phải suy nghĩ đến mặt mũi của anh".

Yến Bá Lai biết tính nói thẳng của vợ mình, cười lắc đầu nói: "Chuyện của Tiểu Tâm cần phải xử lý thích đáng, cho dù là một chút mồi lửa lên thôi thì cũng phải kịp bóp tắt, bằng không đợi cho đến khi lửa bùng lên rồi thì chỉ sợ chúng ta cũng vô kế khả thi".

"Phụ thân cứ yên tâm, con sẽ xử lý tốt". Yến Tương Mã cung kính trả lời.

Yến Bá Lai gật đầu, nói: "Hai mẹ con cứ ăn đi, tôi đi có việc".

Nói xong, đẩy ghế ra rồi đi ra bên ngoài.

Yến Tương Mã tiễn phụ thân ra khỏi cửa, sau đó trở về thì thấy mẹ của mình đang pha trà ở phòng khách.

Thấy Yến Tương Mã trở về, Thôi Tân Từ hỏi: "Tương Mã, chuyện mà mẹ nói với con, con đã làm xong chưa?".

"Mẹ, con cũng muốn nói chuyện này với mẹ".

Yến Tương Mã cười khổ, nói: "Tiểu tử đó cự tuyệt".

"Cự tuyệt?".

Thôi Tân Từ chấn động, nói: "Hộp trân châu kia vô giá, cũng đủ để cả nhà nó ngon mặc đẹp vượt qua cả đời. Còn có giấy trúng tuyển vào đại học Giang Nam, bọn họ vẫn cảm thấy chưa đủ sao? Rốt cuộc tên tiểu tử kia muốn cái gì?".

"Mẹ, hắn không phải là phế vật".

"Như thế nào? Không phải phế vật là có thể công phu sư tử ngọam sao?". Thôi Tân Từ vô cùng tức giận, nàng đã đối đãi rất chân thành, đưa ra điều kiện cũng hậu đãi nhưng không nghĩ tới lại gặp phải một tên được voi đòi tên, đây không phải là đốt đèn trong WC, muốn chết sao?".

Yến Tương Mã bĩu môi, nói: "Mẹ, nếu như con nói người ta là thành tâm thì mẹ có tin không?".

"Thành tâm?". Thôi Tân Từ nghe được một từ quá xa lạ, từ nhỏ đến lớn chưa có người nào nhắc đến chữ này khi nói chuyện với nàng cả.

"Thành tâm". Yến Tương Mã còn thật sự gật gù đầu, nói:

"Nói thật là con cũng bị hắn làm cho cảm động, nếu không thì chúng ta hãy để em họ đến với hắn đi, con tin tưởng hắn sẽ đối xử thành tâm với em họ".

'Bốp'

Thôi Tân Từ cốc một cái vào đầu của con trai mình, tức giận nói: "Lúc này con còn có tâm tình để nói giỡn à? Vốn mẹ cho con ra mặt để giải quyết là muốn kết một thiện duyên với tiểu tử kia, bất kể là như thế nào thì nó cũng là người đã cứu mạng Tiểu Tâm, Thôi gia chúng ta thiếu nó một ân tình. Nó muốn tiền thì chúng ta sẽ trả, muốn tiền đồ thì chúng ta sẽ cho nó tiền đồ, nhưng mà nếu là Tiểu Tâm thì tuyệt đối không được".

"Vừa rồi con không nghe phụ thân của con nói sao? Nó là con của một gia đình bình thường, có thể đi tranh cùng Thôi gia sao? Đi tranh cùng Tống gia sao? Đây không phải là tự tìm đường chết sao? Chúng ta cố gắng tạo điều kiện để hai đứa tiến tới với nhau, không phải là đang giúp nó mà là hại nó".

Tương Mã, con mau chóng nghĩ biện pháp để giải quyết chuyện này, nếu để cho phụ thân của con ra tay thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng".

"Mẹ...". Yến Tương Mã xoa đầu vì bị mẹ của mình cú vào, nghi hoặc hỏi: "Chỉ là một tên tiểu tử nghèo kiết hủ lậu mà thôi, tại sao mẹ lại quan tâm như vậy?".

"Con nhà bình thường cũng là hài tử a". Thôi Tân Từ nhẹ giọng thở dài: "Ở độ tuổi này, những đứa nhỏ thường không biết trời cao đất dày, muốn đưa tay hái sao bắt trăng nhưng mà đây không phải là dũng cảm mà là ngu xuẩn. Đi đi, dùng thủ đoạn ôn hòa một chút, mẹ không hy vọng nó có oán hận gì với chúng ta, cũng không hy vọng Tiểu Tâm thương tâm khó chịu".

"Mẹ, Lý Mục Dương kia...". ến Tương Mã muốn nói lại thôi.

"Lý Mục Dương làm sao?".

"Hắn rất đen". Yến Tương Mã cười nói: "Ồ cùng với em họ giống như cục than đặt trong tuyết vậy".

'Bốp'

Trên đầu Yến Tương Mã lại nổi lên một cục.

...

Lý Mục Dương không biết mình đã trở thành chủ đề để nói chuyện trên bàn ăn của Thôi gia, càng không biết vì chuyện của hắn mà Thiên Đồ sắp nổi lên một trận phong ba.

Sự cao hứng của hắn đơn thuần là bởi vì Thôi Tiểu Tâm đến mà thôi, vì một cái ánh mắt ngọt ngào của người đối diện.

Đây là lĩnh vực mà hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua, cũng không phải cảm giác khi ở bên cạnh em gái của hắn.

Yêu là đường, ngọt đến ưu thương.

Tâm tình bây giờ của Lý Mục Dương vừa ngọt vừa lo bị tổn thương.

Lúc Thôi Tiểu Tâm đến, Lý Mục Dương đã ăn xong bữa sáng, làm xong 2 bộ đề thi.

Thấy Thôi Tiểu Tâm đi vào, Lý Mục Dương bước nhanh đi ra ngoài đón, cười nói: "Ăn sáng chưa, muốn ăn hay uống gì không?".

Mấy chú nhìn một chút, nam nhân không có bất kỳ kinh nghiệm yêu đương nào đều có suy nghĩ là nghĩ gì nói nấy thôi.

"Cho ta một chén trà là được". Thôi Tiểu Tâm gật đầu nói.

"Cô ngồi xuống đi". Lý Mục Dương mời Thôi Tiểu Tâm ngồi xuống, sau đó chạy đi pha trà.

Thôi Tiểu Tâm chỉ vào cái bàn mà bọn họ thường ngồi học, hỏi: "Tại sao cái bàn lại biến thành như vậy?".

"Oh, là ngày hôm qua cha tôi luyện công không cẩn thận nên đẩy ngã cái bàn cho nên mới biến thành như vậy". Lý Mục Dương đoán Thôi Tiểu Tâm sẽ hỏi cho nên đã tìm sẵn đáp án rồi, mấy chú xem bây giờ bạn học Lý Mục Dương có phải là thông minh lên rồi không?

"Oh". Thôi Tiểu Tâm gật gật đầu, nói: "Lý thúc thúc luyện kiếm sao?".

"Tại sao lại hỏi như vậy?".

"Nếu không thì tại sao cái bàn lại bị cắt một cạnh gọn gàng như vậy?".

"..."

Cũng may Thôi Tiểu Tâm cũng không phải là một người nhiều chuyện, nàng cũng không đặt quá để ý đến việc này. Nàng giờ xem 2 bài kiểm tra mà Lý Mục Dương đã làm, nói: "Chỉ cần cậu có thể trả lời được, như vậy tôi sẽ giảng cho cậu những vấn đề mà cậu vẫn chưa hiểu rõ, như dụ như câu này, cậu cảm thấy không rõ ở chỗ nào?".

Lúc ở chung với Thôi Tiểu Tâm, thời gian luôn trôi qua nhanh.

Chờ đến sắc trời tối mờ, cha mẹ của Lý Mục Dương tan tằm về nhà, Lý Tư Niệm cũng tan học trở về.

Giống như thường ngày, Thôi Tiểu Tâm lại đứng dậy cáo từ.

Lý Mục Dương lưu lại không được, cũng đứng lên tiễn nàng.

"Ngày mai cô lại đến chứ?". Lý Mục Dương lên tiếng hỏi.

Thôi Tiểu Tâm nhẹ phẩy tóc ở trên trán: "Thăng cho đến trước ngày thi".

"Cảm ơn". Lý Mục Dương cảm kích nói, hẳn biết nếu Yến Tương Mã nếu tìm tới tận cửa, chứng minh Thôi Tiểu Tâm ở nhà khẳng định cũng chịu áp lực, nhưng mà nàng vẫn chưa nhắc một chữ nào với mình, vẫn kiên trì giúp mình học.

Đây quả thật là một cô gái rất dễ làm cho người ta sinh ra lòng yêu thích.

Thôi Tiểu Tâm suy nghĩ rồi lấy ra một cái túi gấm từ trong lòng ngực ra.

"Tặng cho ngươi". Thôi Tiểu Tâm mỉm cười đưa túi gấm tới.

"Đây là cái gì?". Lý Mục Dương hỏi.

"Ta đã cầu 2 phần".

Sắc mặt Thôi Tiểu Tâm khẽ ửng hồng, dưới ánh đèn, lúc này nàng có vẻ mỏng manh như một cây hoa trà đứng đưa trước gió.

"Nó có thể phù hộ giúp thành tích của hai chúng ta tốt hơn".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tình Cảm Lớn Khó Tả

Ngoài Lý Tư Niệm ra thì đây là lần đầu tiên Lý Mục Dương nhận được quà từ một người bạn của mình.

Lý Mục Dương không có bạn cùng giới.

Túi gấm tản ra mùi nhàn nhạt, không biết là bởi vì hương liệu ở bên trong hay là mùi thơm từ cơ thể của Thôi Tiểu Tâm.

Lý Mục Dương đặt nó ở mũi, tham lam mà ngửi, giống như là nhận được một món kỳ trân dị bảo có giá trị liên thành.

"Lý Mục Dương, anh có biết bộ dạng bây giờ của anh giống như một kẻ hoa si (mê gái) hay không?". Lý Tư Niệm bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói.

"Làm hoa si cũng không phải là chuyện mất mặt gì". Lý Mục Dương nở nụ cười: "Trước kia luôn có người mắng anh là kẻ ngốc, so với kẻ ngốc thì không phải kẻ mê gái sẽ cao cấp hơn nhiều sao?".

"Anh, anh à, anh có thể tự tôn một chút được không?". Lý Tư Niệm tức giận lẩn lộn ở trên giường, nói: "Không phải chỉ là một túi gấm thôi sao? Tại sao anh lại kích động như vậy? Anh vào phòng em mà nhìn, xem trong tủ quần áo có bao nhiêu là món quà kia, em mà giống như anh thì cười đến ngắt đi à".

Lý Tư Niệm xinh đẹp lại thông minh, thái độ làm người lại đặc biệt nói nghĩa khí, là đại tỷ ở trong lớp. Bất kể là nam sinh hay nữ sinh đều có thể chơi cùng nàng, vô luận đi đến nơi nào đều là tiền hô hậu ứng. Mỗi lần đến sinh nhật của nàng thì giống như là một ngày hội lớn, số lễ vật mà nàng nhận được đều cần phải dùng xe mới có thể chở trở về được.

Cho nên, khi đó Lý Mục Dương chính là công nhân bốc vác chính hiệu, giống như một con kiến cần cù không ngừng mang lễ vật vào phòng của Lý Tư Niệm.

Căn phòng của Lý Tư Niệm còn lớn hơn nhiều so với phòng của Lý Mục Dương, theo như lời cha mẹ giải thích là con gái sẽ cần phòng rộng để bỏ nhiều quần áo. Kỳ thật trong lòng Lý Mục Dương rất rõ ràng, quà của Lý Tư Niệm rất nhiều, cần dùng nguyên một phòng để cất.

"Cũng bởi ít khi anh nhận được quà cho nên anh mới cao hứng như thế". Lý Mục Dương vui tươi hơn hờ mà cười lên, Lý Tư Niệm đá kích cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn: "Tư Niệm, kinh nghiệm của em phong phú hơn anh, em nói cho anh biết, trong tình huống gì thì em mới tặng quà cho một nam sinh khác?".

Lý Tư Niệm từ trên giường bò lên, kéo cổ áo đưa Lý Mục Dương đến bên giường, tươi cười ngọt ngào nhìn hắn, nói: "Lý Mục Dương, anh vừa nói cái gì? Em không nghe rõ a".

"Anh nói là em có kinh nghiệm phong phú hơn anh, trong tình huống nào...". Lý Mục Dương không nói được nữa. Lúc này hắn mới phát hiện mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng.

"Nói a. Tại sao không nói nữa?".

"Ha ha, em hiểu anh không có ý đó mà".

"Ha ha, nhưng mà em lại nghe được anh có ý đó".

"Em gái thân yêu, anh thành tâm muốn em chỉ giáo mà".

Nụ cười trên mặt Lý Tư Niệm biến mất, vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Lý Mục Dương, nói: Em là em gái của anh, loại chuyện này không phải là anh có kinh nghiệm hơn em sao? Dựa vào cái gì mà anh hỏi em?".

"Anh...". Lý Mục Dương gấp đến nỗi muốn khóc, vội vàng giải thích nói: "Anh cảm thấy em thông minh, không có vấn đề gì mà em không giải quyết được".

"Cảm giác của anh rất chính xác". Lý Tư Niệm gật đầu nói.

"Hả?".

"Hả cái gì mà hả? Hỏi đi". Lý Tư Niệm thả cổ áo của Lý Mục Dương ra, rồi vuốt vuốt vào nếp nhăn trên cổ áo của Lý Mục Dương, chiều đường cong cơ thể của Lý Mục Dương càng ngày càng không có tác dụng với Lý Tư Niệm rồi.

Anh nói là trong tình huống nào thì em mới tặng quà cho một nam sinh?".

"Khi Tết đến, lúc sinh nhật của hần, khi hần được thành tích cao, khi hần thương tâm bị người ta khi dễ, lúc em đi du lịch nhớ tới hần, khi em cảm thấy hần rất đáng yêu thì em liền muốn mua quà cho hần".

Lý Tư Niệm cười hi hi nhìn Lý Mục Dương, nói: "Những lúc đó em đều tặng quà cho hần".

"Vậy em thích hần sao?". Lý Mục Dương sốt ruột truy vấn.

Câu trả lời của Lý Tư Niệm cũng không có nói đến điểm mấu chốt a... Hôm nay không phải là ngày lễ cũng không phải là sinh nhật của hần mà cũng chẳng phải là ngày hần bị ai đó khi dễ. Như vậy Thôi Tiểu Tâm tặng quà cho hần chỉ có 2 khả năng: Thứ nhất là để ăn mừng thành tích học tập của hần được nâng cao, thứ hai là Thôi Tiểu Tâm cảm thấy hần đáng yêu?

Hai đáp án này đều làm cho lòng hần trống rỗng.

"Thích a". Lý Tư Niệm đưa ra một đáp án vô cùng kiên định.

"Thật sao?". Cảm xúc của Lý Mục Dương lại một lần nữa phấn khởi, nói: "Bởi vì em thích hần cho nên em mới tặng quà cho hần đúng không?".

"Đúng". Lý Tư Niệm liên tục gật đầu.

"Anh biết mà". Lý Mục Dương cao hứng nắm lấy tay của Lý Tư Niệm nói: "Anh biết ngay là Tiểu Tâm cũng có một chút hảo cảm với anh, nếu không thì tại sao coo ấy lại tặng túi gấm cho anh? Nghe nói thứ này cũng không thể tùy tiện tặng được".

"Đúng vậy". Lý Tư Niệm nói: "Nếu không thích thì nữ sinh sẽ không tặng quà cho nam sinh đâu".

Đột nhiên Lý Mục Dương nhớ ra cái gì, đó, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Tư Niệm, nói: "Tư Niệm, nam sinh mà em thích là ai? Không phải là yêu sớm đó chứ?".

"Yêu sớm sao?". Lý Tư Niệm nở ra nụ cười ngọt ngào, nói: "Cũng có thể".

"Tên của hần là gì? Anh có biết không?".

"Đương nhiên là biết rồi". Lý Tư Niệm kéo lấy tay của Lý Mục Dương, nói: "Là anh á, anh trai ngu ngốc của em".

"..."

...

Mỗi ngày Thôi Tiểu Tâm đều đến giúp Lý Mục Dương học. Mỗi ngày Lý Mục Dương cũng đều cảm thấy lòng tràn đầy vui sướng, hần thích thời khắc hần ở chung với Thôi Tiểu Tâm.

Càng ngày quan hệ giữa Thôi Tiểu Tâm và Lý Tư Niệm càng tốt, khi Lý Mục Dương làm bài thì hai người bọn họ đến phòng của Lý Tư Niệm nói chuyện. Đương nhiên chủ yếu là Lý Tư Niệm nói, Thôi Tiểu Tâm thì nghe, Thôi Tiểu Tâm cũng không nói nhiều.

Mẹ của Lý Mục Dương là La Kỳ cũng càng ngày càng thích Thôi Tiểu Tâm, mỗi ngày đều về nhà trước tan tầm, đều mang về những điểm tâm mà Thôi Tiểu Tâm thích ăn. Một lần lại một lần muốn giữ Thôi Tiểu Tâm ở lại ăn cơm, thậm chí hận không thể lưu Thôi Tiểu Tâm ở lại nhà, tuy rằng mỗi lần đều bị từ chối nhưng mà cũng không thể nào dập tắt được lòng nhiệt tình của bà.

Dưới sự giúp đỡ của Thôi Tiểu Tâm, Lý Mục Dương lại một lần nữa học lại những kiến thức căn bản. Mặc dù có chút giống như nuốt lỏng, nhưng cũng

không phải là chuyện không thể, bởi vì thời gian cấp bách, khi hấn làm xong bài kiểm tra cuối cùng mà Thôi Tiểu Tâm ra thì chỉ còn một ngày nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp.

Thôi Tiểu Tâm đã thực hiện lời hứa của nàng là giúp Lý Mục Dương học đến đêm trước kỳ thi tốt nghiệp.

Ngày mai, Lý Mục Dương cùng vô số thí sinh khác của cả nước sẽ cùng nhau lấy bút làm cung, lấy tri thức làm tên, ra sức bắn vào những trường đại học danh giá mà bọn họ muốn vào.

Bắn trúng, tên đề bằng vàng, chuẩn bị nghênh tiếp hoa tươi cùng tiếng vỗ tay đề.

Bắn hụt, mất đi tư cách so tài tiếp theo thậm chí là mất đi cả đời.

Thiên quân vạn mã, ai là anh hùng?

Thôi Tiểu Tâm lại từ chối bữa cơm tối mà La Kỳ mời, Lý Mục Dương không cần mẹ của mình nhắc nhở, cũng đi phía sau để tiễn nàng.

"Lý Mục Dương".

Thôi Tiểu Tâm đứng ở dưới cái cây trước nhà nhìn vào Lý Mục Dương, nói: "Ta đã cố gắng, ngươi cũng cố gắng. Ta cũng không biết ngươi có thể làm ra thành tích gì nhưng ta có dự cảm, ngươi nhất định sẽ mang đến kinh hỉ cho mọi người. Những người khi dễ ngươi, những người cười nhạo ngươi, những người hoài nghi hay là hạ thấp ngươi, bọn hấn sẽ cảm thấy hối hận vì sự ích kỷ cùng hẹp hòi của bọn hấn".

"Ta không cố gắng vì bọn họ". Lý Mục Dương nhìn Thôi Tiểu Tâm, cười nói: "Ta là vì cô".

"Lý Mục Dương".

Bờ môi mỏng của Thôi Tiểu Tâm khẽ nhúc nhích nhưng cũng không biết nói với Lý Mục Dương cái gì. Nói chúng ta không phải là người cùng một thế giới? Nói rất có thể chúng ta sẽ phân cách hai nơi khó mà gặp lại? Nói chúng ta không có bất kỳ khả năng nào?

"Bởi vì chúng ta đã hẹn rồi, sẽ cùng nhau ngắm mặt trời lặn bên bờ hồ Vô Danh ở đại học Tây Phong, đúng không?". Đôi mắt Thôi Tiểu Tâm phát sáng, khóe miệng hơi vênh lên, nói: "Đúng, cho nên bạn học Lý Mục Dương, hãy cố gắng lên".

Thôi Tiểu Tâm phát phát tay với Lý Mục Dương, bước đi nhẹ nhàng về phía trước.

"Như vậy cô sẽ thoải mái một chút chứ gì?". Lý Mục Dương nhìn bóng dáng đi xa của nàng thì thảo nói, thân ảnh của hấn đứng dưới ánh đèn thoát nhìn có chút phong phanh.

Lúc Lý Mục Dương về nhà, La Kỳ đã chuẩn bị xong cơm tối.

"Mục Dương, Tiểu Tâm đã về rồi à?". La Kỳ bung canh từ trong bếp ra, cười hỏi.

"Dạ, đã về rồi". Lý Mục Dương trả lời.

"Cắt sách vớ vào rồi xuống ăn cơm". La Kỳ cười nói: "Gọi đồ lười trên lầu xuống, bảo nó xuống rửa rau thì nó nói lên lầu làm bài".

"Vâng". Lý Mục Dương cười. Lý Tư Niệm rất giỏi mọi chuyện nhưng mà nàng cũng giống như những nữ sinh khác đều không thích làm việc nhà, bảo nàng rửa rau rửa chén thì nàng tìm các loại lý do để thoái thác.

Lúc Lý Mục Dương lên lầu thì đột nhiên La Kỳ hô: "Mục Dương".

"Mẹ, có chuyện gì vậy?". Lý Mục Dương xoay người, nhìn La Kỳ hỏi.

"Con thi vào đại học Tây Phong à?". La Kỳ hỏi, trên mặt nàng mang theo nụ cười nhưng mà trong ánh mắt lại có chút gì đó khiến Lý Mục Dương cảm thấy lạ lẫm.

"Vâng". Lý Mục Dương gật đầu: "Mẹ, mẹ cũng hiểu con không có chút hy vọng nào đúng không?".

"Dĩ nhiên không phải". La Kỳ kiên định nói: "Con của mẹ cố gắng như vậy, mẹ đều nhìn thấy cả, làm sao lại không có chút hy vọng nào được? Con muốn thi vào đại học Tây PHong thì cứ thi vào đó, mẹ nhất định sẽ ủng hộ con".

Lý Mục Dương héch miệng nở nụ cười, nói: "Mẹ, con cảm ơn mẹ".

"Thằng nhỏ ngốc, còn nói cảm ơn mẹ nữa à".

"Con gọi Tư Niệm xuống ăn cơm". Lý Mục Dương cười nói.

Chờ đến khi Lý Mục Dương xoay người rồi đi, nụ cười trên mặt La Kỳ đọng lại, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cũng kiên định dị thường.

Chương 29: Trò Chuyện

Sáng sớm, khi mặt trời vừa mới ló lên sau đường chân trời, Lý Mục Dương đã đứng trước cửa sổ tập thể dục, sau đó còn đi đi lại lại bài 'Phá Thể Thuật'. Lý Mục Dương phát hiện chỉ có thân thể có sức khỏe thì mới có thành tích học tập tốt, giống như trước kia cả ngày hẩn trừ ngủ ra thì không làm được việc gì ra hồn cả.

Thời kỳ thượng cổ có một vĩ nhân cũng đã nói như vậy: "Thân thể là tiền vốn làm cách mạng".

Cho đến tận khi toàn thân chảy đầy mồ hôi thì hẩn mới đi vào phòng tắm tắm rửa một cái, thay đổi quần áo mà mẹ của mình đã chuẩn bị.

Tự nhìn bản thân mình ở trong gương, phát hiện ra mình càng trắng hơn trước, trước kia thì đen như mực, bây giờ còn tỏa sáng ra ánh sáng màu đồng cổ.

"Đây không phải là Cổ Thiên Lạc sao?". Lý Mục Dương tự sướng.

Hẩn mở trừng hai mắt, nhếch môi nở nụ cười.

Rất nhanh nụ cười đã biến mất, hẩn tự khinh bỉ mắng: "Không biết xấu hổ".

Thời gian còn sớm, Lý Mục Dương cũng không mở sách vở ra học như mọi ngày.

Hẩn kiểm tra hộp bút, xem thử có cây bút nào bị bể bi hay xít mực không. Lại lấy những giấy tờ có liên quan đến việc thi cử mà cha hẩn vừa mới lấy từ trường học về ra, xem thử trong đó có cái gì thiếu sót hay không. Tuy rằng hôm qua mẹ hẩn đã giúp hẩn kiểm tra vài lần rồi.

Sau khi đem mọi thứ cất đi xong, hẩn liền ngồi vào bàn học ngắm nhìn những bồn hoa ở trước nhà, nhìn lên bầu trời chỉ thấy mây đen quay cuồng, mây trắng che trời.

Nếu như là trước kia, Lý Mục Dương hoàn toàn không cần lo lắng điều này.

Thi hay không thi thì có liên quan gì với hẩn?

Ngày ngày cứ ăn được ngủ được sướng như tiên, cầm hai cái bánh bao lên ăn, đi một vòng rồi ngủ, cuộc sống cứ như vậy mà tiếp tục.

Người khác nộp bài kiểm tra thì mình cũng nộp bài kiểm tra, người khác về nhà mình cũng về nhà.

Không có hi vọng, cho nên cũng sẽ không có bất kỳ chờ mong nào.

Lúc này mới hơn một tháng, hẩn cũng đã chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp này. Hẩn sắp sửa cùng những nam thanh nữ tú từng học nhiều năm đèn sách kia cùng nhau ra trận, đi tranh đoạt chức vị.

Nhớ lại chuyện cũ, Lý Mục Dương càng không thể tin được bản thân mình bây giờ.

Khi tiếng gà gáy chó sủa vang lên, trong viện mới bắt đầu náo nhiệt lên.

Mẫu thân rời giường rửa mặt, phụ thân rời giường luyện công. Lý Tư Niệm cũng ngồi ở trước cửa sổ đọc thi từ cổ.

"Lý Mục Dương". Lý Tư Niệm đứng ở phòng mình hô.

"Tư Niệm, đừng gọi anh con, để nó ngủ một lát". Mẫu thân La Kỳ thấp giọng nói.

"Mẹ, con đã dậy". Lý Mục Dương thò đầu ra cửa, cười nói: "Đã dậy từ sớm rồi".

"Mẹ, con biết ngay là anh đã dậy rồi, hôm nay là ngày thi, anh ấy không nở ngủ". Về mặt Lý Tư Niệm tỏ ra đắc ý, nói: "Lý Mục Dương, anh đã chuẩn bị xong chưa?".

"Chuẩn bị xong rồi". Lý Mục Dương cười nói: "Kế tiếp chính là mặc cho số phận".

"Hi hi, anh nhất định có thể thi tốt".

"Vì sao?".

"Bởi vì đêm qua trước khi ngủ em đã cầu nguyện". Bộ dạng Lý Tư Niệm tỏ ra đương nhiên: "Em cầu nguyện rất linh, em nói anh đứng lên thì anh liền đứng lên. Em nói cho anh trở nên thông minh thì anh liền trở nên thông minh. Em nói anh lớn lên không được dễ nhìn hơn em thì anh liền giống như một cục than đen".

"..."

Lý Mục Dương thường xuyên hoài nghi đứa em này có phải là em ruột của mình hay không, nếu không thì tại sao lại luôn đi kèm mình mãi như thế?

"Nè, anh...". Đột nhiên Lý Tư Niệm hô lên.

"Sao thế?". Lý Mục Dương kỳ quái hỏi.

"Anh, sao anh lại trở nên trắng thế?". Lý Tư Niệm thấy hàng lông mi dài của Lý Mục Dương, ngũ quan thâm thúy, hình dáng rõ ràng, làn da tinh tế như sứ men xanh, Lý Mục Dương đứng thẳng thẳng, nụ cười luôn ôn hòa mà tự tin.

Hắn không hề khiếp đảm, không hề đáng khinh, thoát nhìn cũng không giống như một người gầy gầy có con gió nào thổi qua là bay theo con gió đó vậy.

Thân thể hắn tản mát ra một tầng ánh sáng nhu hòa, giống tiên như là trích tiên đi ra từ trong vạn đạo hào quang. (*vị tiên phạm tội bị đày xuống trần)

"..."

"Thật sự là da đã trắng lên nhiều rồi". Lý Tư Niệm cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, nói: "Không tin anh bảo cha mẹ nhìn xem thử, mà nè không phải là anh đã thoa trộm phấn của em đó chứ?".

"..."

La Kỳ làm điểm tâm, vì theo như câu ngạn ngữ cổ xưa kia, để con của mình có được thành tích tốt thì nên đặc biệt chuẩn bị hai quả trứng gà cùng một cái bánh quẩy.

Lý Tư Niệm nhìn hai quả trứng gà cùng cái bánh quẩy trong chén Lý Mục Dương, ánh mắt giáo hoạt nhìn vào La Kỳ, nói: "Mẹ, mẹ chuẩn bị cho anh hai quả trứng gà cùng với một cái bánh quẩy là hy vọng anh sẽ được 100 điểm trong kỳ thi này sao?".

"Đúng vậy". La Kỳ cười gật đầu.

"Con cũng có phần này".

"Nhưng mà hôm nay anh thi 3 môn mà". Bộ dạng Lý Tư Niệm khó xử, nói: "Chẳng lẽ mẹ hy vọng anh thi 3 môn cộng lại được 100 điểm sao? Cho nên mẹ phải chuẩn bị cho anh sáu quả trứng gà cùng ba cái bánh quẩy, có như vậy mỗi môn anh mới thi được 100 điểm".

"Hả? Cần nhiều như vậy sao?". La Kỳ có chút hơi khó xử, nói: "Vậy để mẹ đi chuẩn bị thêm".

Lý Mục Dương vội nuốt thức ăn trong miệng xuống, nắm lấy cánh tay của mẹ mình, nói: "Mẹ, mẹ đừng nghe nó nói bậy, nếu mẹ mà làm vậy thì con cũng không cần đi thi rồi, trực tiếp ăn bẻ bụng rồi ở nhà luôn".

La Kỳ cốc vào đầu Lý Tư Niệm, tức giận nói: "Con nhỏ này, chỉ biết khi dễ anh của con".

"Chỉ đùa một chút thôi". Lý Tư Niệm thề lời với Lý Mục Dương, nói: "Làm cho không khí thêm sinh động, để anh khỏi phải khăn trương ấy mà".

"Em mà nói thì anh mới khăn trương".

Vất vả lắm Lý Mục Dương mới nuốt hết quả trứng trong miệng, tức giận nói: "Em đừng có nói, mỗi lần nói là muốn đem người sống hù chết".

"Quý hẹp hòi". Lý Tư Niệm nói thầm.

Ăn sáng xong, Lý Mục Dương chào cha mẹ rồi mang theo túi sách đi tới trường thi.

Lý Nham muốn đưa Lý Mục Dương đi nhưng bị hắn từ chối, lúc trước hắn cũng đã từng đi đến trường ấy rồi, không cần phải để người lớn đưa đi.

Lý Mục Dương cảm giác tinh thần cả người sáng khoái, cước bộ nhẹ nhàng, không có chút khăn trương nào.

Có thể là mình đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Lý Mục Dương tự nhủ như vậy.

Nghĩ thế, hắn cảm thấy mỗi người sợ hãi kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng chỉ như vậy thôi.

Hắn mang theo túi sách vừa đi ra tới sân thì một người mặc hắc bào từ trên trời giáng xuống.

"Xem ra ta tới đúng lúc". Nam nhân nở nụ cười âm trầm, ánh mắt nhìn chăm vào Lý Mục Dương nói.

...

Quán trà ven đường.

Phú quý công tử ca Yên Tương Mã ngồi gần cửa sổ ở lầu hai mà uống trà, trà là trà ngon, là Sur Phong Long Tỉnh nổi danh nhất thành Giang Nam. Bên cạnh có một nữ tử thân mặc sườn xám màu xanh vừa hát vừa đàn tỳ bà, giọng hát ngọt ngào làm cả người Yên Tương Mã phê như con tê tê.

Hắn thích giai điệu như vậy, đây chính là môn học văn mà một công tử ăn chơi trác táng phải có.

Những tên cả ngày mang bè mang lũ ra đường chọc gái làm gà bay chó chạy chỉ có thể coi là lưu manh, tuy rằng hắn cũng rất muốn làm một tên lưu manh thú như vậy nhưng mà lại sợ cha của mình đánh gãy chân, nếu không bị cha đánh thì cũng bị mẹ đánh thôi.

"Thiếu gia, chúng ta đã hỏi thăm rõ ràng, đây là con đường mà Lý Mục Dương sẽ đi qua, chỗ ngồi của thiếu gia có thể nhìn thấy hắn khi hắn vừa xuất hiện". Một người đàn ông trung niên mặc đồ đen khom lưng đứng ở bên cạnh, về mặt a dua nịnh hót.

"Thiếu gia sở dĩ là thiếu gia, còn sống chính là vì hưởng thụ. Trong mắt ta có mỹ nhân, trong lỗ tai có hảo khúc, trong tay có mỹ thực trà thơm, người tên cậu vật này lại bảo ta liếc mắt nhìn ra ngoài để ta phân tâm. Ta phải chia tâm tư ra làm hai, mỹ nhân này vẫn là mỹ nhân sao? Hảo khúc này vẫn là hảo khúc sao? Mỹ thực trà thơm này còn có hương vị sao? Dung tục".

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân sai rồi". Người đàn ông trung niên vội vàng xin lỗi.

"Thiếu gia ngắm mỹ nhân nghe đàn, chuyện khác cứ giao cho chúng tôi. Tôi đã để các huynh đệ ở dưới coi chừng, tôi cùng thiếu gia ngồi đây xem kịch, khi tên tiểu tử Lý Mục Dương kia tới, tôi liền xông lên cho hắn một cùn, nhét hắn vào bao tải rồi khiêng đi.

"Coi như người thông minh". Yên Tương Mã nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng đánh nhịp.

"Cho dù tiểu tử kia có thi thì cũng không đậu, thi rớt đại học Tây Phong nhưng mà vì an toàn nên chúng ta mới làm vậy. Lại nói nếu lỡ hắn thi đậu thì sao? Ta bảo người đánh hắn bất tỉnh, để hắn không đi được đại học Tây Phong, không đến được Thiên Đô, đến lúc đó để hắn nhận giấy báo trúng tuyển đại học Giang Nam, người nói hắn nhận hay là không nhận?"

"Lấy, đương nhiên là lấy rồi". Người đàn ông trung niên nam nhân ha ha cười, nói: "Đại học Giang Nam chính là đại học nổi danh, năm đó tôi thi 3 năm cũng không có đậu nổi".

Sắc mặt Yên Tương Mã thay đổi, nói: "Cho dù người thi 30 năm cũng không đậu, đại học danh tiếng như đại học Giang Nam là nơi mà người có thể tiến vào sao?"

Nam nhân nhớ tới bối cảnh của vị tiểu thiếu gia này, nhanh chóng sửa miệng nói: "Đúng đúng đúng, đừng nói là 30 năm, cho dù là 300 năm tôi cũng không bao giờ thi đậu vào. Tôi báo danh vào đại học Giang Nam chính là tự rước lấy nhục. Căn bản là chuyện không thể nào.

"Hừ, đừng nói nữa". Yên Tương Mã khoát tay áo, nói: "Đừng làm hỏng tâm tình của ta".

"Dạ dạ dạ".

"Ta bảo người câm miệng".

"Dạ". Người đàn ông im miệng không dám nói nữa.

Nửa canh giờ trôi qua, Yên Tương Mã ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, về mặt nghi ngờ hỏi: "Tại sao tiểu tử kia lại không tới".

"Thiếu gia, tôi có thể nói chuyện chưa?". Người đàn ông dè dặt hỏi.

Yên Tương Mã quả thực là bị chọc tức, chỉ vào tên chó săn kia chửi ầm lên, nói:

"Chẳng lẽ bây giờ người đang đi ị sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Hy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bảo Trì Phong Cách!

Yên Tương Mã là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Mặt mũi hoàn mỹ, xuất thân hoàn mỹ, tính cách học thức nhân phẩm công phu không có gì là không hoàn mỹ. Những tên nói hấn không hoàn mỹ đều bị hấn bỏ vào bao tải rồi ném vào rừng cho heo rừng ăn.

Chỉ là chính hấn cũng nghĩ không ra, tại sao mình lại tìm một tên cầu nô tài như vậy làm việc?

Chỉ số thông minh như vậy không phải là đang vũ nhục Yến Tương Mã hấn sao?

Không phải có người đã nói ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã sao? Nếu người khác nghĩ rằng ông chủ cũng có IQ như nô tài thì Yến Tương Mã còn có mặt mũi đi ra ngoài gặp người sao?

"Lý Đại Lộ, ta đã nói nguoi bao nhiêu lần rồi?". Yến Tương Mã càng nghĩ càng thấy được vấn đề này nghiêm trọng, chuẩn bị hảo hảo hoạt động chân tay với tên này một chút.

"Thiếu gia, ngài nói với tôi bao nhiêu lần cái gì?".

"Ta nói nguoi ra ngoài làm việc thì ánh mắt phải sáng lên một chút".

"Thiếu gia, đôi mắt của tôi đã rất sáng rồi".

Lý Đại Lộ trừng to đôi mắt của mình ra, nói: "Thiếu gia, ngài xem nè".

"Hi hi". Hai cô gái ngồi bên cạnh bị chọc cười, không hát nổi nữa, nhanh chóng cúi người xin lỗi: "Tiên sinh, rất xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ là không nhận được".

"Được rồi được rồi, đi xuống hết đi".

Yến Tương Mã không có tâm tình để nghe nữa rồi, hấn ném cái bánh đậu xanh trong tay vào mâm, dùng khăn lau tay, sau đó nhặt Đà Long Tích ở trên bàn lên rồi đánh vào đầu của Lý Đại Lộ, mắng: "Nguoi tên ngu ngốc này, ai muốn nhìn mắt của nguoi. Làm việc chính đi, con mẹ nó nguoi có thể nghiêm túc một chút được không?".

"Dạ dạ vâng, thiếu gia, ngài đừng đánh nữa, đánh lại ngu hơn". Lý Đại Lộ ôm đầu cầu xin tha thứ.

Lúc này Yến Tương Mã mới ngừng đánh, nhìn ngã tư đường ngoài cửa sổ, nói: "Không phải nguoi nói Lý Mục Dương sẽ đi con đường này sao? Tại sao bây giờ vẫn còn chưa thấy? Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ là sắp đến lúc đóng cửa trường thi rồi".

"Đúng vậy, trong lòng tôi cũng buồn bực a". Về mặt Lý Đại Lộ đồng tình.

Yến Tương Mã lại muốn nổi đóa rồi, quát: "Đã xảy ra chuyện gì, nguoi tên cầu nô tài này, mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết đi. Nguoi chuẩn bị đợi ta đưa ra đáp án phân tích hay sao?".

"Tiểu nhân không dám".

Lý Đại Lộ vội vàng nói xin lỗi, nói: "Nếu không thì để thuộc hạ kêu người đến nhà của Lý Mục Dương? Ngài cũng biết bình thường tiểu tử đó cũng không lo học, đều đi mượn. Nói không chừng hôm nay đã ngủ quên, cũng có thể là ăn đồ bày bạ bị tào tháo rượt rồi".

Yến Tương Mã tay cầm quạt xếp nghĩ đi nghĩ lại, nói: "Hấn là đến nhà hấn nhắc nhở vài câu".

"Nhắc nhở?". Lý Đại Lộ có chút không rõ, nói: "Thiếu gia, không phải chúng ta bắt cóc tiểu tử đó là để cho hấn không đến tham gia cuộc thi sao?".

"Đúng vậy a". Yến Tương Mã gật đầu nói.

"Nếu bên hấn xảy ra vấn đề, chúng ta đây không phải là không cần động thủ sao?".

Yến Tương Mã lại nghĩ đi nghĩ lại, lại đập một cú vào đầu Lý Đại Lộ, mắng: "Chuyện đơn giản như vậy còn cần nguoi nói sao?".

"Thiếu gia...". Lý Đại Lộ hoảng sợ, đứng xa xa nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc là chúng ta có bắt hấn nữa không?".

"Bắt". Yến Tương Mã nói: "Nếu không bắt lại thì không phải buổi sáng hôm nay của ta sẽ là không công sao?".

"Thiếu gia nói đúng lắm". Lý Đại Lộ nói: "Vậy tôi mang các huynh đệ bao vây nhà của họ lại".

"Đi đi". Yến Tương Mã khoát tay áo, nói: "Lịch sự một chút, phải có phong cách".

"Thiếu gia, bắt cóc cũng cần phong cách sao?".

"Vô nghĩa, nguoi có xem qua 'Sở Lưu Hương truyền kỳ' chưa? Mặc dù Lục Tiểu Phụng là kẻ trộm nhưng mà nguoi xem người ta ăn trộm đồ thế nào? Trước khi làm việc thì đều đưa đến cho chủ nhân một tờ giấy: Biết ngài có bức tượng mỹ nhân bạch ngọc, do diệu thủ chạm khắc ra, xinh đẹp vô cùng

không cảm được lòng. Chính giữa đêm nay, đập ánh trăng tới lấy, ngai vốn cao thượng, chắc không làm ta uống công đi tới đi lui. Nghe nói... Ăn trộm mà làm đến được cảnh giới này, ngay cả kẻ bị trộm cũng sẽ cam tâm tình nguyện".

"Thiếu gia, chúng ta cũng sẽ viết rồi đưa giấy qua đó sao?". Yên Tương Mã lại muốn gõ hấn nhưng Lý Đại Lộ đã chạy nhanh nên hấn đánh không trúng.

"Người tên ngu ngốc này, người đưa giấy qua, nói ta muốn trói con của các người lại, bảo con của các người hãy chuẩn bị cho tốt. Người muốn đợi cho người ta báo cảnh sát bao vây chúng ta lại à?".

"..."

...

Áo đen mũ đen, cả người đều bị bao phủ bởi màu đen.

Trên người hấn còn tỏa ra một luồng hắc khí, thoát nhìn giống như một cái ống khói lớn di động.

Quạ Đen!

Sát thủ Quạ Đen!

Lý Mục Dương không biết tên của hấn, nhưng mà biết mặt của gã này.

Thôi Tiểu Tâm bị tập kích ở quán cafe chính là do tên này làm.

Đã bị đuổi chạy, không ngờ lúc này hấn lại nhắm vào mình.

Lý Mục Dương vô cùng khẩn trương, mắt không nháy mắt chăm chú nhìn hấn.

"Mục Dương, ai vậy?". La Kỳ lên tiếng hỏi.

Phản ứng đầu tiên là cho rằng đây là bạn của Lý Mục Dương, nhưng mà nháy mắt nghĩ đến Lý Mục Dương không có bạn như vậy. Vì thế La Kỳ giống như gà mái bảo vệ con của mình, dùng thân thể của mình che ở trước mặt của Lý Mục Dương, quát: "Người là ai? Muốn làm gì?".

Lý Nham ở trong phòng bếp rửa chén, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cả người liền nhảy từ phòng bếp cửa sổ ra ngoài.

Thuận tay rút ra thanh trường thương ở góc tường, ngăn cản vợ và con ở phía sau.

"Các hạ là người nào? Muốn làm gì?". Lý Nham trầm giọng hỏi: "Chúng ta là người bình thường, không thù không oán với người, ta nghĩ các hạ đã tìm lộn người rồi".

"Ta không có tìm lầm người". Quạ Đen mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Lý Mục Dương, nói: "Có người xuất tiền muốn ta giết hấn".

"Ai?". Lý Mục Dương kinh ngạc không thôi, vội vàng giải thích: "Ta chỉ là một học sinh tay trái gà không chặt, sao có thể có người bỏ tiền ra giết ta?".

"Ta". Quạ Đen nói.

"Ta tự cho mình một đồng tiền, để ta giết người".

"..."

Lý Mục Dương cũng chưa gặp qua người không biết xấu hổ như vậy. Chuyện như vậy tại sao hấn có thể làm được a? Cần dựa theo cách nói này của hấn, mỗi ngày ta tự cho mình một đồng tiền, sau đó tự khen mình là một thiếu niên rất anh tuấn, còn có vương pháp hay không? Còn có pháp luật hay không?".

"Chỉ sợ phải làm người thất vọng rồi". Lý Nham âm thầm súc khí, trường thương trong tay cộng hưởng, không ngừng run lên, thoát nhìn giống như nó đang sống lại trong tay Lý Nham.

"Thiên Vương thương? Người là người của Lục gia ở Thiên Đô".

"Ta không phải người của Lục gia". Lý Nham phủ nhận: "Ta chỉ là phụ thân của một đứa trẻ. Muốn động đến nó, trước hết hãy bước qua xác của ta đã.

"Anh". Lý Tư Niệm mang cặp sách xuống lầu, thấy một màn trong sân cũng rất sợ hãi, vội vàng hô: "Anh, anh không sao chứ?".

Nàng dùng thân thể của mình che ở phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn hung ác nhìn chằm chằm sát thủ Quạ Đen, nói: "Người là ai? Ta cho người biết, ta đã báo cảnh sát, người hãy mau rời đi".

"Hiện tại xem như cả nhà đã đến đông đủ rồi chứ?". Quạ Đen nhìn thấy người nhà của Lý Mục Dương, lên tiếng hỏi.

Sau đó, hắn lại lắc đầu, nói: "Đáng tiếc là không có ai mua mạng của những người khác, bằng không ta có thể giết hết toàn bộ".

"..."

Hồng quang trong mắt Lý Mục Dương lóe ra, thanh âm lãnh khốc không có bất kỳ tình cảm nào, nói: "Tốt nhất là ngươi hãy rời đi, trước kia ta đã có thể ngăn cản ngươi, lúc này đây ta vẫn có thể ngăn cản ngươi".

"Khó mà làm được. Ta hao phí tinh lực tìm ra ngươi, lại cố ý ra tay vào ngày ngươi thi tốt nghiệp, ta muốn mang đến cho ngươi một sự kinh hi, tại sao có thể rời đi vào lúc này được?". Quạ Đen lắc đầu cự tuyệt.

"Chẳng mấy chốc bạn ta sẽ đến đón ta cùng đi đến trường, nếu ngươi không đi thì sẽ bị trọng thương giống như lần trước, bọn họ đang tìm ngươi".

Tuy rằng Lý Mục Dương không rõ nhiều tin tức nhưng mà nghĩ đến chuyện Thôi Tiểu Tâm bị tập kích nhất định sẽ kinh động đến thần kinh nhạy cảm của vô số người. Tất nhiên những người đó sẽ không bỏ qua một tên sát thủ đang ở Giang Nam thành này.

Về mặt Ô Nha ngưng lại, xem ra câu nói của Lý Mục Dương đã chọt trúng điểm mẫn cảm của hắn. Quả thật hắn bắn khoãn người hộ vệ bên cạnh của Thôi Tiểu Tâm, Ninh Tâm Hải kia có thực lực sâu không lường được, hắn còn chưa có lòng tin có thể thoát khỏi Ninh Tâm Hải.

Nếu đúng như Lý Mục Dương đã nói, bạn học của hắn đang trên đường tới đây, như vậy thời gian còn lại của Quạ Đen cũng không nhiều lắm.

Quạ Đen nhếch miệng cười cười, nói: "Nếu nói như vậy, chúng ta sẽ làm nhanh, yên tâm, động tác của ta rất nhanh, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian."

Nói xong, thân ảnh của hắn liền biến mất tại chỗ, một đoàn hắc vụ đánh tới vị trí của Lý Mục Dương.

Lý Tư Niệm động.

Không ai ngờ tới người đầu tiên xuất thủ lại là Lý Tư Niệm.

Nàng vung túi sách trên lưng lên rồi ném vào bóng đen kia.

Sau đó nàng đâm ra một quyền.

"Vù vù...".

Vô số quyền ảnh lóe ra trên không.

Phá quyền.

Chiêu thứ nhất trong 'Phá Thể thuật' lấy quyền lực dẫn lực của tự nhiên, quyền ẩn chất chồng, lấy lực phá lực.

"Bốp!".

Hắc vụ bị đánh tan, biến thành từng đóa hắc vân nhỏ bay ra bốn phía.

Thân thể Quạ Đen bay ngược, về mặt kính hải nhìn Lý Tư Niệm đang thờ hồng học.

"Đây là Phá quyền sao? Ngươi lại biết Phá quyền trong 'Phá Thể thuật'?".

Thanh âm Quạ Đen khàn khàn, ánh mắt nhìn chăm chú Lý Tư Niệm, nói: "Từ Dương đạo nhân là gì của ngươi?".

"Đó là sự phụ của ta".

Lý Tư Niệm nói, nàng đã biết tên bại hoại này biết sự phụ của mình, vậy chứng minh sự phụ của mình là một nhân vật rất lợi hại. Nếu như có thể dùng sự phụ làm hắn bỏ chạy thì không thể tốt hơn rồi.

"Thì ra là đồ đệ của Từ Dương lão đạo, hôm nay thật sự là thất lễ. Ô Nha lạnh lùng nói:

"Bất quá ngươi chỉ học được chút da lông mà thôi, sợ là không có biện pháp cản ta. Cô bé, ta khuyên ngươi tốt nhất là tránh ra, nói cách khác, nếu không Từ Dương lão đạo có thể sẽ mất đi đồ đệ yêu quý."

"Đừng hồng tồn thương anh của ta". Lý Tư Niệm một bước cũng không nhường, thái độ kiên quyết nói: "Ngươi dám giết anh ấy, ta sẽ giết ngươi".

"Cô bé, ngươi đã từng giết người chưa?".

Quạ Đen cười to: "Giết người là một nghệ thuật, không phải nói là làm được. Ngươi có cảm giác được giọng nói của ngươi đang run hay không?".

"Chắc chắn sẽ có lần đầu tiên". Lý Tư Niệm nói: "Giết anh ấy cũng không có ý nghĩa gì với ngươi nhưng mà nếu ngươi chết thì sẽ có rất nhiều người vô

tay khen hay. Ngươi muốn để cho những kẻ thù của ngươi cười rộ lên sao?”.

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?”.

"Chúng ta có thể làm một giao dịch".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đệm Thịt Hình Người

Đình viện ở chỗ sâu này, khu nhà ở cao tường riêng tư Lý Nham và La Kỳ mua được khi vừa mới đến thành Giang Nam hiện tại đã trở thành một lớp lá chắn tự nhiên cô lập với ngoại giới.

Đối với rất nhiều người mà nói hôm nay vẫn là một buổi sáng yên bình như mọi ngày, nhưng đối với người nhà Lý gia thì đây chính là một con ác mộng.

Sát thủ tập kích, đối với bọn họ mà nói là một chuyện từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới.

Ai có thể ngờ tới, một thiếu niên vốn chưa từng gây chuyện gì lại có thể trêu chọc vào Quạ Đen loại sát thủ cấp bậc này... Hơn nữa lại sử dụng lý do hoang đường là dùng tay phải cho tay trái một khối kim tệ mua mạng người ta?

Thời khắc nguy hiểm, Lý Tư Niệm luôn vọt tới trước mặt Lý Mục Dương đầu tiên.

Trong suy nghĩ của nàng, Lý Mục Dương rất mỏng manh yếu đuối, cần nàng bảo vệ và quan tâm như khi còn nhỏ.

“Giao dịch?”. Quạ Đen nhìn cô gái đang ra vẻ rất trấn định ở phía trước, cảm giác có chút hoang đường.

“Tiểu cô nương, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Ngươi muốn cùng một sát thủ giao dịch? Nếu như sát thủ có thể tùy tiện giao dịch với người khác còn có thể là sát thủ sao?”.

“Ta cho ngươi 'Phá Thẻ thuật’”. Lý Tư Niệm nói.

Vừa rồi khi nàng dùng một quyền kia biểu hiện của tên sát thủ này tỏ ra khiếp sợ.

Nàng nhớ rõ vẻ mặt của hắn, cho nên có thể kết luận, bộ công phu sư phụ dạy nàng rất có thể có lai lịch lớn.

Lý Tư Niệm là một người thông minh, hơn nữa còn tương đối điềm tĩnh.

Nếu đổi thành cô gái khác gặp phải chuyện như vậy, đã sớm trốn ở phía sau cha mẹ kêu gào không ngừng hoặc là trực tiếp té xuống đất.

Nhưng Lý Tư Niệm lại đứng trước cha mẹ và anh trai của mình làm giao dịch với sát thủ.

“Tư Niệm”. Lý Nham gấp giọng hô, ông biết lão đạo sĩ kia rất sùng ái Lý Tư Niệm, cũng biết trước khi rời đi, lão đạo sĩ kia đã đưa cho Lý Tư Niệm một quyển sách vàng, hơn nữa còn luôn dặn Lý Tư Niệm không nên để mất hoặc để người ngoài biết.

Hiện tại con gái lại muốn lấy ra làm giao dịch, đây không phải là phụ tâm ý của lão đạo sĩ sao?

Nhưng mà con gái lại muốn dùng bí kíp này để đổi lấy mạng con trai của mình, nếu ngăn lại thì cũng không được.

Đôi mắt của Lý Tư Niệm không nháy nhìn chăm chăm sát thủ Quạ Đen, lại giải thích với cha của mình: “Cha, con ghi nhớ lời dạy bảo của sư phụ nhưng bây giờ là lúc mấu chốt, con cũng không nghĩ nhiều như vậy. Đến lúc đó con sẽ giải thích với sư phụ, nếu có trách phạt thì con sẽ chịu hết”. Thấy Quạ Đen trầm mặc không nói, Lý Tư Niệm lại nói tiếp: “Ngươi muốn giết anh ta, nhưng ngươi hãy nhìn anh ấy xem, thân thể nhiều bệnh, đen như cục than. Vừa mới sinh ra đã bị sấm sét đánh trúng, cho tới bây giờ đại não còn hỗn loạn, việc gì cũng không làm được. Một phế vật như vậy, đáng giá để ngươi tới giết sao? Nếu bị những người trong giới biết được thì chẳng phải đây là trò đùa để mọi người chê cười hay sao?”.

“Phú hào chính khách, tướng quân đế quốc, phụ nữ, trẻ em, thiên kim tiểu thư,... Chỉ cần có người nguyện ý xuất tiền, chúng ta có thể giết hết, không cần biết hắn có phải là phế vật hay không?”. Quạ Đen liếc mắt nhìn Lý Mục Dương một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, nói: “Tiểu cô nương, chỉ sợ cho đến bây giờ người con chưa biết ngươi đang bảo vệ một con quái vật?”.

Tư Niệm đương nhiên không biết rốt cuộc Lý Mục Dương là quái vật gì, nàng càng xác định hắn là một trạch nam yếu nhược không có năng lực bảo vệ bản thân.

“Căn bản không có người muốn mua mạng của anh trai ta đúng không?”.

“Hắn phá hủy chuyện tốt của ta, ta nhất định phải giết hắn”.

“Tha cho anh trai ta, ta cho ngươi 'Phá Thể thuật', còn chuyện ngươi tự trả cho mình một đồng tiền thì sẽ không có bất luận kẻ nào biết”.

Quả thật Quạ Đen động tâm với 'Phá Thể thuật', đây là bí kíp của Đạo gia, là pháp bảo cấp cao. Ngoại trừ Đạo Tôn cùng Thất Đại chân nhân thường vân du bên ngoài ra thì những người khác căn bản không có tư cách tùy tiện đưa ra thứ này.

Mà Tử Dương chân nhân chính là một trong Thất Đại chân nhân của Đạo giáo, nhiều năm trước nghe nói đã tiến vào Khô Vinh Cảnh. Nhất niệm sinh, nhất niệm diệt. Quạ Đen không dám trêu chọc lão đạo sĩ Tử Dương, nhưng mà vẫn có lá gan khi dễ một đồ đệ của lão đấy.

Người hắn muốn giết là Lý Mục Dương, không phải là Lý Tư Niệm.

“Sau khi giết ngươi ta cũng có thể có được 'Phá Thể thuật’”. Quạ Đen cười lạnh.

“Giết ta ngươi sẽ không chiếm được bất cứ thứ gì”. Lý Tư Niệm nói: “Phá Thể thuật’ đang ở trong đầu ta”.

“Ngươi đang trêu chọc ta sao?”.

Sắc mặt của Quạ Đen trở nên âm lạnh, hắn nhìn ra được tiểu cô nương này rất thông minh, hơn nữa cũng rất láu cá. Con gái bây giờ đều như vậy sao? Nói chuyện giao dịch buôn bán cũng thành thạo như vậy? Hiện tại bọn hắn đang nói chuyện giết người. Chẳng lẽ trong trường học cũng dạy thứ này sao? Kẻ tốt nghiệp trường học sát thủ năm đó như hắn tất nhiên chịu đủ kích dả kích rất lớn.

Kinh tế ở đế quốc trì trệ, cạnh tranh các mặt đều tăng lên. Mua bán mạng người cũng nhe thế.

Quạ Đen thực sự lo lắng cho trường cũ của mình, năm đó khi bước vào trường thì thấy trước cổng trường có viết dòng chữ: “Hôm nay ta cảm thấy vinh quang vì trường học, ngày sau trường học cảm thấy xấu hổ vì ta”.

“Chỉ cầu nhà trường kiên định, đừng đóng cửa dễ dàng như vậy!”.

Hắn âm thầm cầu nguyện như vậy ở trong lòng.

Ta hy vọng ngươi mau chóng trả lời, nói cách khác, đợi chị Tiểu Tâm đến đây thì ngươi sẽ không có được thứ gì. Ta cho ngươi 'Phá Thể thuật’ coi như hôm nay ngươi không tới đây, như thế nào?

Quạ Đen lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Mục Dương, nói: “Lý Mục Dương, ngươi thật sự để cho một nữ hài tử ra mặt cho ngươi sao?”.

Lý Mục Dương vỗ vỗ bả vai của Lý Tư Niệm, giọng nói khàn khàn: “Tư Niệm, để anh tới”.

“Ca...”. Lý Tư Niệm kêu: “Anh không nên cậy mạnh, chẳng lẽ anh không biết tình huống của mình sao? Hắn cố ý kích động để dụ anh, anh không cần nghe hắn, cứ đứng sau lưng em. Nếu như hắn dám đụng một sợi tóc của anh thì em sẽ liều mạng với hắn”.

“Tư Niệm...”.

“Câm miệng”.

“...”

“Thật sự là một nam nhân yếu đuối bất lực”. Quạ Đen bĩu môi.

“Con của ta không đến phiên người khác phải xía miệng vào”. Lời nói của Lý Nham rất nhỏ nhưng trường thương cũng đã vọt tới.

Làm trưởng bối trong nhà, nam nhân trưởng thành duy nhất trong nhà, hắn có trách nhiệm cũng có nghĩa vụ đứng ra che gió che mưa cho vợ con.

Một thương đâm ra, phong lôi ầm động.

Quạ Đen đứng tại chỗ bất động, cười lạnh nói: “Thiên Vương thương của Lục gia uy danh hiển hách, đánh bại vô số cường địch, được gọi là Tây Phong đệ nhất thương. Nhưng đáng tiếc ngươi chỉ học được một chút da lông mà thôi”.

“Giết”. Tay của Quạ Đen vung ra từ bên trong hắc bào.

Trường thương giống như là có mắt chủ động đánh vào lòng bàn tay của Quạ Đen.

“Ngươi không dẫn được Phong Lôi, đã vậy còn nghĩ rằng dùng Thiên Vương thương sẽ làm tổn thương ta sao? Đứa con nít bảy tuổi ở Lục gia đều mạnh hơn ngươi cả trăm lần đó chứ?”. Quạ Đen đưa tay cầm lấy trường thương, giọng mang trào phúng nói:

“Xem ra ngươi cũng chỉ là một con chó săn của Lục gia mà thôi”.

Quạ Đen nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Thú vị, thú vị, tùy ý tìm một gia đình bình thường để báo thù thế mà lại có quan hệ với Lục gia của đế quốc”.

Sắc mặt Lý Nham đỏ bừng, liều mạng thúc giục chân khí chống cự, muốn đoạt lại trường thương từ trong tay của Quạ Đen.

Đáng tiếc, chính như Quạ Đen nói, hắn chỉ học được một chút da lông của Thiên Vương thương mà thôi. Làm một nô bộc, làm sao có cơ hội hiểu được ảo nghĩa tinh diệu của Thiên Vương thương chân chính được.

Một chút da lông này cũng là do trước kia, khi làm lái xe cho tiểu thư Công Tôn Du, Lý Nham đã thấy thấy Lục Thanh Minh luyện tập ở trong sân, thâm ghi nhớ trong lòng.

“Ngươi muốn đoạt lại sao?”. Quạ Đen cười cười, tay cầm trường thương vung lên, nhắc bóng Lý Nham lên trên không.

“Thả cha ta ra”. Lý Mục Dương vô cùng tức giận, gầm lên rồi vọt tới Quạ Đen.

“Rốt cuộc cũng giống như một người đàn ông, cho ngươi”.

Ngón tay của Quạ Đen bắn ra, thân thể của Lý Nham liền bay thẳng về phía Lý Mục Dương.

“Ca cần thận”.

Lý Tư Niệm vừa chạy vừa mở miệng nhắc.

Nàng biết thực lực của Quạ Đen cho nên không xem thường, nếu xử lý không tốt thì sợ thân thể gầy yếu của Lý Mục Dương sẽ bị đập nát.

Phảng phất như Lý Mục Dương không nghe gì cả, thân thể của hắn nhảy lên sau đó ôm lấy Lý Nham vào trong lòng ngực.

Thân thể của hai người bay ngược ra sau, sau đó đập vào vách tường.

“Mục Dương”.

Trong lòng Lý Nham lo lắng.

Ông biết thân thể con mình không tốt, nếu nện thân thể của mình vào Lý Mục Dương thì chỉ sợ là khó giữ được cái mạng của con mình.

Tuy rằng còn đang ở trên không nhưng Lý Nham vẫn muốn mạnh mẽ thay đổi vị trí.

Ông cầm lấy thân thể của Lý Mục Dương, muốn kéo nó về phía trước để thân thể của mình làm đệm thịt cho con của mình.

Không chút động đậy.

Lý Mục Dương ở phía sau ôm chặt lấy thân thể của cha mình giống như là ôm lấy vật quý giá nhất trên thế gian.

“Mục Dương...”.

Lý Nham lại muốn dùng sức.

“Bịch”.

Thân thể Lý Mục Dương đập thẳng vào vách tường mà thân thể của Lý Nham lại đập thẳng vào lồng ngực của Lý Mục Dương.

Bụi đất tung bay, cỏ cây trên tường bay xuống.

Ở vị trí thân thể Lý Mục Dương nện vào, xuất hiện một vết lõm nhỏ hình người.

“Rắc...”.

Trên tường lại xuất hiện một lỗ nứt.

“Mục Dương”.

La Kỳ bi thiết một tiếng, vọt tới chỗ Lý Mục Dương ngã xuống.

“Ca...”.

Lý Tư Niệm cũng từ bỏ công kích, vội vọt xem tình huống của Lý Mục Dương.

Lý Nham ánh mắt đỏ như máu, lệ nóng doanh tròng.

Ông vẫn duy trì tư thế khi rơi xuống đất, không dám nhúc nhích, lại không dám xoay người.

Ông sợ quay đầu lại sẽ thấy cảnh con của mình bị ép biến thành một cái bánh thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Một Kiếm Chém Trúng

Rắc rắc rắc rắc...

Âm thanh vỡ vụn của đá xanh không dứt bên tai, cả mặt tường như muốn sụp đổ.

Đây chỉ là lực từ thân thể đụng vào vách tường. Nếu là Quạ Đen trực tiếp đâm một quyền vào vách tường thì bức tường này đã sụp đổ rồi.

"Mục Dương, con sao rồi? Lý Nham, ông là người chết sao? Mau tránh ra để tôi nhìn con...".

"Ca... anh không sao chứ... Lý Mục Dương, anh mau nói đi...".

"Cha...". Phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Lý Mục Dương vỗ vỗ bờ vai của cha mình, nói: "Cha tránh ra một chút".

Lý Nham vui mừng, xoay nhanh người lại nhìn Lý Mục Dương, nói: "Mục Dương, con không sao à? Con... không sao hết à?".

"Con không sao". Lý Mục Dương lắc đầu, xoa nhẹ lưng cùng bả vai bị đau, nói: "Chỉ là bị trầy da một chút mà thôi".

"Sao lại chỉ bị trầy da thôi?". Lý Tư Niệm chớp chớp đôi mắt, cho dù là từ nhỏ nàng luyện 'Phá Thể thuật', nhưng mà bị như vừa rồi chỉ sợ là cũng gây hai ba cái xương a.

Nhưng mà thân thể Lý Mục Dương thật sự rất kém, thậm chí không bê được vật nặng, lúc này lại đỡ nguyên cả thân thể của Lý Nham hơn nữa còn có lực đẩy của Quạ Đen.

Vách tường phía sau đều nứt ra, tại sao Lý Mục Dương lại không bị gì?

"Chẳng lẽ xương của anh hai mình cứng hơn cả đá sao?". Lý Tư Niệm trầm nghĩ.

Đương nhiên, nàng biết điều đó là không có khả năng. Lý Mục Dương không có luyện tập gân cốt, làm sao có thể có bản sự như vậy?

"Mục Dương, mau để mẹ xem xem".

La Kỳ vội kéo Lý Mục Dương qua, sờ tới sờ lui trên người Lý Mục Dương, bà lo lắng thân thể con trai của mình có chuyện gì, sợ nó cạy mạnh mới cố ý nói không sao.

"Mẹ, con không sao thật mà". Lý Mục Dương vội giải thích.

"Nhìn đi". Quạ Đen cười lạnh: "Các người nhìn hán cho kỹ, hán là dạng quái vật gì. Tàng đã bị nứt ra như thế hán cũng không có chuyện gì, các người còn cảm thấy hán chỉ là một tên phế vật yếu kém mang bệnh không?".

Lý Nham nhặt trường thương từ dưới đất lên, không nói một lời, lại vọt tới Quạ Đen.

Ông không quan tâm con mình thế nào nữa, chỉ đề ý hiện tại có người muốn thương tổn nó.

Thế mạnh như núi, tiếng thương vù vù.

Mũi thương lóe ra tia chớp màu bạc, nháy mắt lại biến mất không thấy gì nữa.

Chân khí của hán không đủ sức dẫn động phong lôi.

"Một thương này cũng tạm được". Quạ Đen cười nói: "Đáng tiếc còn còn thiếu rất nhiều".

Lúc nói chuyện bàn tay của hắn lại đưa ra ngoài.

Cũng giống như lần trước, mũi thương lại một lần nữa bị cản lại ở lòng bàn tay của hắn.

Tiếng thương ngừng lại, lực đạo ẩn chứa trong thương như chìm vào biển lớn.

Hắn cầm lấy cán thương sau đó quăng ra xa.

Lý Nham muốn buông cây thương ra khỏi tay, nhưng đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Cán thương nện vào lồng ngực của Lý Nham, thân thể của ông lại một lần nữa bay ra ngoài.

Ầm ầm.

Thân thể Lý Nham bay thẳng vào những chậu hoa ở góc sân.

Lý Nham chỉ cảm thấy cổ họng phát ngọt, sau đó há mồm phun ra máu tươi.

"Lý Nham...". Trâm cài tóc trên đầu La Kỳ rơi xuống, tóc tai bù xù bỏ nhào về phía chồng của mình.

Hai anh em Lý Mục Dương, Lý Tư Niệm cũng vội vàng chạy về phía Lý Nham.

"Ta không sao". Lý Nham còn muốn kiên trì đứng lên.

"Tôi sẽ tiếp tục ngăn hắn lại, bà và hai đứa nhỏ nhân cơ hội chạy đi. Tư Niệm, mang theo mẹ và anh của con chạy đi".

"Cha...". Lý Tư Niệm mặt đầy nước mắt mà khóc nói: "Con không đi, để con lên cho...".

"Đi nhanh lên". Lý Nham khàn giọng quát.

"Cha...".

"Còn muốn chạy?". Quạ Đen cười ha ha, nói: "Thật xin lỗi, sợ là hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn.

Bộ quần áo đen trên người Quạ Đen không gió mà trở nên bông bông, thân thể của y hóa thành một đoàn khói đen, sương mù màu đen tràn ngập, rất nhanh liền bao phủ cả tiểu viện.

Càng kỳ quỷ chính là khói đen ngưng tụ không tan, chúng nó giống như là một lớp màn che bao phủ cả tiểu viện, gió thổi không tiến vào được, mưa rơi không xuyên vào được.

Không chỉ có như thế, bên trong sương mù màu đen truyền đến tiếng vỗ cánh của chim.

Sét đánh ầm ầm, âm thanh ầm ĩ.

Mất thường khó có thể thấy được, nhưng lỗ tai có thể nghe được tiếng những con chim này đang bay thẳng về phía Lý Mục Dương.

Lý Tư Niệm chưa bao giờ trải qua cảnh như vậy, nàng cũng không có bất kỳ kinh nghiệm chiến đấu nào.

Vừa rồi Quạ Đen vọt về phía nàng, nàng chỉ biết vùng vẫy đánh ra.

Nhưng lần này ngoại trừ Quạ Đen vọt tới, còn có từng đàn chim lớn nữa.

Hơn nữa hai mắt của nàng bị sương mù mê hoặc, không thấy được gì cả. Nàng không biết phải ứng phó ra sao.

"Chết tiệt". Lý Tư Niệm khê quát một tiếng, lại đâm ra một quyền.

"Ầm...".

Một vùng khói đen bị đánh tan, nhưng lần này công kích không trúng bản thể của Quạ Đen mà là trúng đàn chim lớn kia.

Lý Tư Niệm tuổi còn nhỏ, luyện tập 'Phá Thể thuật' chỉ có một mục đích là khỏe mạnh mà thôi.

Tuy rằng không thể nói là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, nhưng mà thật sự không so sánh được với những người chịu khổ luyện võ thường xuyên.

Quyền thứ nhất còn lực đạo mười phần, quyền thứ hai cũng đã khó có thể duy trì lực đạo như cũ.

Lúc muốn đánh ra quyền thứ ba thì phát hiện cánh tay nhẹ hẫng, thì ra hai quyền trước đó đã rút sạch khí lực của nàng.

Vù.

Một con gió đen thổi qua, Lý Tư Niệm chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, đầu óc hỗn loạn, sau đó ánh mắt tối sầm lại, đầu ngã xuống đất.

"Tư Niệm... Mẹ...". Lý Mục Dương hô to.

Lý Mục Dương cùng cha mẹ đứng chung một chỗ, trong bóng đêm ánh mắt của hắn cũng khó mà thấy được mọi vật, nhưng mà hắn có thể nghe thấy bên cạnh có tiếng người ngã xuống đất.

Tiếng thứ nhất vang lên là âm thanh Lý Tư Niệm ngã xuống đất, bởi vì đó là vị trí Lý Tư Niệm mới vừa đứng. Tiếng thứ hai vang lên là ở bên người Lý Mục Dương, đó là vị trí mà mẹ hắn vừa mới đứng.

"Cha...". Lý Mục Dương lại hô.

"Mục Dương, trong sương có độc...". Lý Nham chưa nói hết lời thì cũng ngã xuống đất.

"Cha...".

Lý Mục Dương chạy tới vị trí Lý Tư Niệm ngã xuống, hắn lo trong bóng đêm tên sát thủ kia sẽ làm thương tổn đến em của mình.

"Oh?". Quạ Đen lên tiếng kinh hô. Hắn ngạc nhiên phát hiện, ở trong Mê Chướng Hắc Ám của hắn lại có người không ngã xuống hơn nữa lại là một tên bình thường, đương nhiên Quạ Đen biết tên này cũng không bình thường chút nào.

"Người lại không có việc gì sao?". Quạ Đen tiếc nuối, nói: "Xem ra phải tổn thêm chút thì giờ nữa rồi".

Em gái ngã xuống ngất đi, cha mẹ sinh tử không rõ.

Đây là những người thân nhất bên cạnh Lý Mục Dương, là cuộc sống của hắn, là toàn bộ của hắn.

Nếu như không có những người này thì hắn căn bản sẽ không sống tới hiện tại.

Hắn đã sớm chết rồi, hoặc bị người cho thành rác rưởi vứt bỏ ở bãi rác, trở thành một tên khát cái hoặc dân lưu lạc.

Nhưng mà hiện tại lại có người muốn đoạt tánh mạng của bọn họ.

Tuy rằng sát thủ nói mục tiêu của y chỉ có một mình hắn, Nhưng mà ai biết hiện tại xảy ra chuyện gì? Ai biết hắn có thể giết thêm người khác hay không?

Nếu có thể tin nhân phẩm của sát thủ thì hình phạt treo cổ ở đế quốc còn để làm gì?

"Người đáng chết". Lý Mục Dương nhìn chăm chú vào vị trí của Quạ Đen, hắn hoàn toàn bị chọc giận.

"Người đáng chết".

Vù!

Thân ảnh màu đen kia vọt về phía Lý Mục Dương, Lý Mục Dương chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ như bài sơn đảo hải mà đến, cả thân thể liền bay ra ngoài.

Ầm ầm!

Thân thể của hắn ngã ngay chỗ bậc thang, cả lưng như gãy ra.

Lý Mục Dương cắn chặt răng, hai tay chống đất từ từ bò dậy, lại một lần nữa vọt tới chỗ làn khói đen kia.

Hắn nhìn không thấy vị trí của Quạ Đen nhưng hắn có thể cảm giác được vị trí của Quạ Đen.

Lý Mục Dương hy vọng bản thân mình lại có được năng lực đó, hy vọng một quyền của mình có thể đánh bay Quạ Đen.

Ầm.. Ầm..

Thân thể của Lý Mục Dương lại bay ngược ra sau, lần này trực tiếp nện thẳng vào phòng khách.

"Nếu người còn muốn giấu diếm thực lực thì ta đây cũng chỉ có thể thành toàn người". Âm thanh của Quạ Đen truyền ra từ trong làn khói đen.

Trong lòng y cũng đầy nghi hoặc, rõ ràng thoát nhìn chỉ là một thiếu niên bình thường, y đã tận lực thăm dò nhưng cũng không hề thấy bất kỳ phản ứng của khí hay ý đồ phản kích nào. Hắn giống như người mà cha mẹ hắn nghĩ vậy, hắn chỉ là một tên thiếu niên bình thường mắc nhiều bệnh.

Chỉ là rớt cuộc là ở quán cafe hôm đó xảy ra chuyện gì?

Hắn bị tên thiếu niên trước mặt đánh bay bằng một quyền?

Nếu không phải bản thân hắn bị tên thiếu niên kia đánh ngã thì làm sao gặp phải vị cao thủ Vạn Gia Sinh Phật kia của Thôi gia?

Quạ Đen vươn tay phải của mình, lòng bàn tay nắm lấy một thanh đoản kiếm có hình con rắn.

Đoản kiếm chiếu ra ánh sáng lấp lánh giống như là thân thể của con rắn được kéo dài.

Thân thể của Quạ Đen biến mất tại chỗ, sau đó một đoàn khói đen ở trước người Lý Mục Dương nổ tung, thanh kiếm kia đã đâm thẳng tới cổ của Lý Mục Dương.

Anh Hoa trầm!

Một kiếm chém trúng, đầu người hai nơi.

Lý Mục Dương khòe miệng máu me đầm đìa, ngay cả trong lỗ mũi cũng có máu không ngừng rơi xuống.

Ánh mắt của hắn tràn ngập hồng quang, miếng vải trên mu bàn tay chiếu lấp lánh, sau đó giống như thực chất hiện ra trên mu bàn tay hắn.

Đối mặt với sinh tử, thế nhưng hắn lại không có cảm giác sợ hãi gì.

Trong mắt của hắn chỉ có phần nộ, cùng với phần nộ chỉ có cảm giác muốn giết người khó có thể phát tiết.

Vây mọc ra trên tay của hắn nắm thành quả đấm, màu đồng cổ của quả đấm bành trướng ra, quang mang lập lòe.

Vù!

Lý Mục Dương đâm ra một quyền.

Đám thẳng về thanh kiếm giống hình con rắn kia, đâm thẳng về phía Anh Hoa trầm kia.

Xoạt!

Kiểm quang chém vào trên nắm tay của Lý Mục Dương, nắm tay cũng không rút ra khỏi cánh tay, ngược lại nháy mắt ánh sáng trên kiếm quang biến mất, sau đó từ đầu rắn lại xuất hiện một vết rạn dần lan ra.

Mũi kiếm khó có thể chịu đựng được sức mạnh to lớn kia, nháy mắt biến thành vô số mảnh nhỏ màu xanh.

Mỗi một mảnh nhỏ đều giống như là một chiếc gương, soi thấy được sự kinh ngạc hoảng sợ của Quạ Đen.

Vô số mảnh gương phân tán bay ra chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thục Thi Huyết Nha.

Thân thể Ô Nha phiêu đảng trên không trung, giống như là một con diều bị hư một bên cánh vậy.

Hắn huy động hắc bào muốn tư thế được giữ vững, nhưng đã không còn kịp rồi.

“Bịch Bịch...”

Thân thể Ô Nha ngã xuống, lưng đập thẳng vào mặt ường.

Cho dù hắn đã sử dụng “Lăng Đả Thiên Phàm” để cố gắng đẩy thân thể của mình, muốn làm cho thân thể của mình đừng đập vào bờ tường nhưng mà đáng tiếc một quyền kia của Lý Mục Dương rất mạnh, căn bản không cho hắn có lực lượng để chống lại.

Lưng truyền đến cơn đau, giống như xương cốt đã nứt ra vậy.

Tuy rằng thực lực của Ô Nha vượt xa Lý Mục Dương, thậm chí khi Lý Mục Dương còn chưa bùng nổ thì Ô Nha chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể búng chết Lý Mục Dương. Nhưng mà thân thể của Lý Mục Dương lại rất cường hãn, da thịt rắn chắc, võ giả như bọn hắn khó mà có thể chống lại.

Hô hấp dồn dập, tay phải cầm kiếm run lên, ngũ tạng lục phủ phiên giang đảo hải giống như là lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cổ họng vừa mặn vừa ngọt, mạnh mẽ nuốt xuống ngụm máu sắp phun ra ngoài.

Nhưng mà càng nhịn thì càng cảm thấy khó chịu, loại cảm giác này lại làm cho con nôn càng thêm mãnh liệt.

“Oe...”

Miệng của hắn mở ra, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện phía trước tràn ngập hắc vụ, lúc này mới yên lòng lại: Lý Mục Dương không nhìn được trạng thái thật vật của hắn vào lúc này.

Lại nghĩ tới Lý Mục Dương có thể nghe được tiếng nôn của hắn, trong lòng của hắn không khỏi có chút nóng nảy.

Ô Nha cảm thấy mình là một sát thủ trong học viện, trong lòng hắn càng theo đuổi những lý tưởng cao thượng hơn.

- Giết hắn.

Ô Nha trầm nghĩ như vậy ở trong lòng:

- Giết hắn, chuyện đã xảy ra hôm nay liền không tồn tại. Mình bị thương, mình hộc máu...Chỉ là chuyện tay phải trả cho tay trái một đồng tiền, toàn bộ đều giống như tuyết dưới ánh mặt trời, nhảy mất liền biến thành một vùng nước, cũng không ai phân biệt được.

- Rốt cuộc ngươi cũng hiện hình rồi sao?

Ô Nha nhìn chằm chằm vào Lý Mục Dương đang thở hổn hển trong hắc vụ. Hắn có thể thấy được vị trí của Lý Mục Dương, thấy được vẻ mặt của Lý Mục Dương, đó là vẻ mặt dữ tợn thô bạo. Hắn thật sự khó có thể tưởng tượng được một gương mặt như vậy lại xuất hiện ở trên mặt một nam sinh. Chính như chuyện Lý Mục Dương có thể đỡ được Anh Hoa trầm của hắn ở trong quán CF lần trước.

- Diện mục bây giờ mới là bộ mặt thật của ngươi sao? Rốt cuộc ngươi là ai?

Thấy con ngươi của Lý Mục Dương tràn đầy màu đỏ tươi, Ô Nha hỏi một vấn đề mà hắn đã nghi hoặc từ lâu rồi:

- Ngươi là quái vật sao?

- Ngươi đáng chết.

Lý Mục Dương đi một bước về phía Ô Nha.

Đột nhiên Ô Nha cảm thấy có cảm giác áp bách.

Hắn cảm thấy nguy hiểm.

Thực giác của sát thủ rất nhạy bén, hắn từ thân thể của Lý Mục Dương cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Một quyền vừa rồi của Lý Mục Dương đã đánh gãy Linh Xà kiếm của hắn, mặc dù Linh Xà kiếm còn chưa lên được “Binh Khí phổ” của Bách Hiểu Sinh nhưng mà ở đại lục Tây Phong cũng được xưng là binh khí. Hắn đoạt được thanh Linh Xà kiếm ở trên tay một cao thủ dùng kiếm, lại không nghĩ rằng hôm nay thanh kiếm kia lại bị hủy ở trong tay một tên tiểu bối vô danh.

Thật sự là rất tức giận.

Ô Nha đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, sau đó lưng dựa vào tường mà đứng lên.

- Ngươi cho như vậy là có thể giết chết ta sao?

Ô Nha cười lạnh không thôi:

- Vô cùng ngu xuẩn.

Ô Nha vờn 2 tay ra, khói đen phát ra từ thân thể của hắn.

Tay trái của hắn kết “Tam Dương Cung giác”, tay phải huy động ở trên không.

Một cảnh cửa màu hồng xuất hiện ở trong sân, khung cửa cháy lên ngọn lửa đỏ rực, giống như là ngọn lửa được lấy ra từ Địa Ngục.

Vô số quạ đen từ trong đó bay tới vị trí của Lý Mục Dương, trầm mặc lại hung ác .

- Cho người ném thử sự lợi hại của Thực Thi Huyết Nha.

Ô Nha tỏ ra đắc ý:

- Bọn nó sẽ hút khô máu trên người của người, ngay cả xương người cũng thế. Đợi cho Huyết Nha trôi qua, người sẽ biến mất ở trên thế giới này, giống như là chưa bao giờ tồn tại vậy.

Vốn Ô Nha cũng chưa nghĩ sẽ dùng chiêu này, bởi vì nó sẽ hao tổn rất nhiều chân khí cùng nguyên thần của bản thân hẳn hơn nữa loại vật âm u này cũng không thể gọi là ra được, mỗi một lần đều phải bắt bọn nó ăn no mới được .

Nhưng nếu sau khi ra ngoài chúng không ăn được thứ gì thì mục tiêu của chúng nó chính là người đã gọi nó ra. Chỉ trong 1s người giúp đỡ liền biến thành kẻ sát nhân cuồng ma, đây là chuyện mà chủ nhân không muốn nhìn thấy.

Đám quạ đen này là Huyết Nha tứ chủ, lúc đầu khi thuần dưỡng thì Ô Nha đã tự dùng máu của mình để nuôi chúng.

Lần trước ở quán CF Ô Nha cũng đã gọi chúng ra, lúc ấy mục tiêu là Lý Mục Dương cùng với Thôi Tiểu Tâm.

Nhưng đột nhiên xuất hiện “ Vạn Gia Sinh Phật” thuộc loại Đại Quang Minh thuật của Phật Tông, đây là khắc tinh của bọn chúng. Nếu không phải là đám Huyết Nha này bị Vạn Gia Sinh Phật thiêu cháy hết thì chỉ sợ là ngày đó cũng không có mấy người có thể còn sống để rời khỏi quán CF đó.

Thực Thi Huyết Nha mở móng vuốt ra, chìa mỏ nhọn, bay thẳng về phía Lý Mục Dương.

Còn có một số con bay về phía chỗ của Lý Tư Niệm cùng cha mẹ của Lý Mục Dương.

Dường như Lý Mục Dương không nghe được lời nào của Ô Nha, ánh mắt của hắn đỏ sẫm, sai bước xông về phía trước.

Khi hắn thấy đám quạ này muốn ngăn đường của mình thì Lý Mục Dương liền vùng quỳn tung ra một đám.

“Àmmmm”

Vô số quạ đen đều bị một quyền của hắn đánh bay, đám quạ đen này này đám văng vào tường rồi rơi xuống đất.

Thấy được có mấy con Huyết Nha muốn cắn em gái của mình, mắt Lý Mục Dương như muốn nứt ra, đánh ra một quyền.

“ Ầm...”

Đám Huyết Nha ăn phải một quyền của Lý Mục Dương liền nổ tan xác mà chết tứ phân ngũ liệt .

Máu đen văng ra khắp nơi giống như là cả tiểu viện bị một cơn mưa màu đen giáng xuống.

Lý Mục Dương ngồi xổm người xuống , từ dưới đất ôm lấy thân thể của Lý Tư Niệm sau đó đặt Lý Tư Niệm ở bên cạnh thân thể cha mẹ mình.

Lý Mục Dương đặt bọn họ chung một chỗ, sau đó đứng thẳng lưng chắn ở trước mặt bọn họ.

Chỉ cần có hắn ở đây thì ai cũng đừng nghĩ sẽ làm thương tổn bọn họ.

Chỉ cần hắn còn sống thì ai cũng đừng nghĩ sẽ làm thương tổn bọn họ.

Giống như vừa rồi bọn họ đã bảo vệ lấy hắn.

Đám Thực Thi Huyết Nha bị một quyền đánh tan, rất nhanh lại tụ tập cùng một chỗ, chúng nó thích quần công.

Ô Nha kết ấn, chúng nó mở to con mắt đỏ ngầu , lại một lần nữa vọt về phía Lý Mục Dương.

Bất kể như thế nào , chúng nó đều phải xé rách Lý Mục Dương thành từng mảnh nhỏ, sau đó nuốt từng miếng vào trong bụng.

“Vù...”

Lý Mục Dương đánh ra một quyền.

Đám Huyết Nha bị đánh tan , sau đó lại tụ tập .

“Vù...”

Lý Mục Dương lại đánh ra một quyền.

Huyết Nha chết rất nhiều , nhưng lại có thêm rất nhiều Huyết Nha được gọi ra từ cánh cửa kia.

Số lượng Huyết Nha càng ngày càng nhiều, gần như nhét đầy cả tiểu viện.

Đây cũng chính là nguyên nhân trước khi giết người Ô Nha bày ra Ám Hắc mê chướng, nếu như không có pháp trận này che chắn với bên ngoài thì chỉ sợ là chuyện này đã kinh động nửa toà Giang Nam thành .

“Vù...”

“Vù...”

“Vù...”

Lý Mục Dương lại đánh ra từng quyền giống như là không biết mệt mỏi vậy.

Đám Huyết Nha bị đánh chết vô số kể, dưới chân của Lý Mục Dương đầy máu đen, trên mặt đất chất đồng xác Huyết Nha.

Lý Mục Dương thành một cái máy giết Huyết Nha chuyên nghiệp.

Biểu hiện của Lý Mục Dương rất xuất sắc, xuất sắc đến làm Ô Nha cảm giác được sợ hãi .

Nhưng mà bởi vì sự sợ hãi này đã làm dấy lên bản tính hung tàn trong lòng Ô Nha.

Hắn nhất định phải diệt Lý Mục Dương, biểu hiện của Lý Mục Dương càng lợi hại thì Ô Nha càng muốn dùng thủ đoạn tàn khốc để diệt tên này.

Cảm giác thành tựu khi giết một người bình thường không thể so sánh với việc giết một tên thiên tài.

- Có mà giết đi, có mà giết đi...

Trong lòng Ô Nha thầm nghĩ:

- Ta có rất nhiều Huyết Nha, chỉ cần chân khí của ta có thể duy trì cánh cửa Hư Không không đóng lại thì có thể không ngừng gọi ra vô số Huyết Nha. Đợi cho đến khi người cảm thấy hết sức thì ta sẽ một kích giết chết.

- Người cũng không phải núi cao , cũng không phải sông lớn , làm sao lại không biết mệt được?

Ô Nha đang đợi một cơ hội, ở trong mắt của hắn thì cơ hội này sẽ đến ngay mà thôi.

Lý Mục Dương không kiên nhẫn được nữa !

Hắn thật sự không chịu nổi cảnh giết chóc như vậy nữa.

Đám Huyết Nha ngu xuẩn này, thứ bản thủ này cũng dám khiêu chiến mình, cho dù mình có thể dễ dàng giết hết bọn chúng nhưng mà Lý Mục Dương cảm thấy bản thân mình đã bị vũ nhục rồi.

Không phải như thế !

Chiến đấu không phải là như vậy !

Bọn chúng hắn là phải dùng thêm cách bá đạo mạnh mẽ hơn nữa, hắn muốn nhanh chóng giải quyết trận chiến làm hắn không hài lòng này.

Lệ khí tăng lên, vây trên mu bàn tay Lý Mục Dương biến thành màu trắng giống tuyết trắng, sau đó giống như là một viên kim cương trong suốt khảm vào da thịt của hắn.

Lý Mục Dương lại đánh ra một quyền đánh tan đám Huyết Nha kia, trừng mắt con mắt đỏ ngầu liếc về vị trí của Ô Nha.

Ô Nha có cảm giác không ổn .

Hắn nhanh chóng biến ảo thủ ấn, sau đó tất cả Huyết Nha trên bầu trời đều bay về phía hắn đứng.

Ô Nha cùng đám Thực Thi Huyết Nha này dung hợp lại cùng nhau , biến thành một quái vật tàn sát ra khí âm độc.

Con quái vật kia di chuyển về phía Lý Mục Dương, hành tẩu không tiếng động , rồi lại kinh tâm động phách .

- Các ngươi đám sâu bọ nhỏ bé này.

Lý Mục Dương cắn nát môi của mình , khoe miệng máu me đầm đìa . Thanh âm của hắn khàn khàn , thương tang , rồi lại uy nghiêm khí phách:

- Đi...chết...hết...đi...

Lý Mục Dương nắm tay phải lại sau đó tung ra một quyền.

Huyết Nha cảm thấy nguy hiểm, vội vỗ cánh muốn trốn.

Ô Nha cũng cảm thấy nguy hiểm, thay đổi thân hình muốn lao vào cánh cửa Hư Không.

Đáng tiếc một cổ hấp lực cường đại đã trói buộc thân thể của cả hai làm cho bọn hắn không thể động đậy được.

“Àm...”

Có điện quang lóe ra, như kinh lôi vang lên, con quái vật to lớn ngã ầm ầm xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chết Rồi.

Một quyền Phá Thương khung !

Trong viện bạch quang lóe ra, nháy mắt thế giới bóng tối đã biến mất trở thành ban ngày.

Ám Hắc mê chương bị phá giải, sương mù màu đen chung quanh bay ra.

Có gió mát phát phơ thổi, có ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào.

Lý Mục Dương có thể thấy được góc tường đã xuất hiện một khe nứt có thể thấy được vết máu trên ván cửa, có thể thấy được vườn hoa đã bị phá hủy, còn có cha mẹ và em gái ở sau lưng.

Hắn có thể nghe được tiếng ngựa xe như nước bên người, còn có người cao giọng hô ai mua hồ lô đường không/

Giống như là từ Địa Ngục về tới nhân gian, trước mắt có sắc thái, trong lỗ tai nghe được sinh cơ.

Tìm được đường sống trong chỗ chết may mắn khiến người ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Huyết Nha cảm thấy một quyền này của Lý Mục Dương quá nguy hiểm cho nên vượt cánh bay về phía cánh cửa Hư Không.

Nhưng có rất nhiều Huyết Nha đã chậm một bước, bởi vì thân thể Ô Nha đã té ngã xuống đất, mà cánh cửa Hư Không cũng biến mất.

Ô Nha bị thương quá nặng, chân khí trong cơ thể đã khó mà chống đỡ được sự tồn tại của cánh cửa Hư Không.

Nhưng con Huyết Nha còn sống liền cảm thấy kinh hoàng, bay quanh vài vòng trong sân sau đó chui vào thân thể của Ô Nha ở dưới đất.

Chỉ có nơi này mới có thể cảm nhận được khí tức hắc ám quen thuộc.

Chúng nó không thích ban ngày, không thích ánh sáng. Thật sự nếu không trốn chạy thì chẳng mấy chốc chúng nó sẽ bị ánh mặt trời thiêu cháy.

Chúng nó không muốn chết a.

Thân thể Ô Nha lại một lần nữa dựa vào tường, nôn ra từng ngụm máu.

Trong phổi của hắn bị thương nghiêm trọng, hiện tại ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Đám Thực Thi Huyết Nha này bày về phía hắn, về mặt của hắn tỏ ra hoảng sợ, đồng tử trợn lên, muốn đuổi bọn nó đi.

Đáng tiếc, cánh tay hắn đã không có bất kỳ khí lực

- Lý Mục Dương, cứu ta ----- Lý Mục Dương, mau cứu ta, giúp ta đuổi bọn chúng đi...

Ô Nha lớn tiếng hướng Lý Mục Dương cầu cứu.

Lý Mục Dương trừng mắt con mắt đỏ ngầu , thở hển hển.

Một con Huyết Nha bỏ tới, xé rách một miếng thịt ở trên mặt Ô Nha.

- A...

Ô Nha đau kêu thành tiếng , hô:

- Lý Mục Dương , giết ta . Mau giết ta .

Lý Mục Dương đứng bất động tại chỗ , giống như là không có nghe được tiếng kêu thảm của Ô Nha.

Chúng kiến có đồng bạn được thịt, những con Huyết Nha khác lại càng thêm điên cuồng.

Chúng nó đánh về phía mặt, ngực , cánh tay , đùi... của Ô Nha, từng miếng mà xé rách da thịt của hắn.

- A...A...

Nha đau muốn chết , nằm trên mặt đất càng không ngừng quay cuồng muốn đuổi Huyết Nha đi .

Nhưng mà khi hắn lăn ra thì đã làm lộ cái lưng, đám Huyết Nha này rất có kinh nghiệm, móng vuốt liền bầu vào, xé rách quần áo trên lưng, sau đó dùng mỏ nhọn mà xé từng miếng thịt trên lưng của Ô Nha.

- Lý Mục Dương , giết ta ---- cầu xin ngươi giết ta...

Lần đầu tiên Ô Nha cảm thấy hối hận.

Đây là cảm giác rất mâu thuẫn, khi hắn dưỡng thương xong thì liền muốn tìm đến Lý Mục Dương để báo thù nhưng mà giờ khác hắn lại hy vọng mình đừng nên đến, đừng đến tiểu viện này, càng đừng tìm Lý Mục Dương để trả thù.

- Ngươi đáng chết.

Lý Mục Dương tàn nhẫn mà nói.

Hắn cực hận tên sát thủ này , đương nhiên sẽ không cứu hắn hoặc là giết hắn .

Hắn càng hy vọng đám Thực Thi Huyết Nha này xé từng miếng thịt của Ô Nha, uống hết máu của Ô Nha, để cho xương cốt của hắn không còn một mảnh, chính nhưng lời uy hiếp của Ô Nha mới vừa này.

Một một dạng khổ hình cũng phải làm cho hắn tự mình nhắm nháp .

- Lý Mục Dương , rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi là quái vật nào?

Ô Nha lớn tiếng gào thét . Nếu không làm rõ ràng vấn đề này hắn chết cũng không nhắm mắt .

Lý Mục Dương cười lạnh , đi từng bước về phía Ô Nha.

Đám Huyết Nha này rất sợ Lý Mục Dương, thấy Lý Mục Dương đi tới thì nhanh chóng vỗ vệt cánh bay đi .

Lý Mục Dương nhìn từ trên xuống, hỏi:

- Ngươi rất muốn biết sao?

- Nói cho ta biết.

Ánh mắt Ô Nha cầu xin Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương , mau nói cho ta biết . Bằng không ta chết cũng không cam tâm.

Sát thủ nổi tiếng trên bảng sát thủ lại bị một tên thiếu niên vô danh tiểu tốt giết chết. Kết quả như vậy ---- không , sỉ nhục như vậy thật sự để cho hắn khó có thể chịu đựng .

- Ta là...

- Là cái gì?

Ô Nha hỏi.

- Ta sẽ không nói cho người.

Lý Mục Dương cười lãnh khốc , về mặt mang máu nói:

- Người càng muốn biết , thì ta càng không nói cho người biết . Ta muốn người mang theo tiếu nuối đi tìm chết , ta muốn cho người chết không cam lòng. . .

- Lý Mục Dương. . .

Ô Nha mở to hai mắt , trong con mắt đều tràn ra máu.

Hắn không nghĩ đến tên thiếu niên này lại ác như vậy, không nghĩ tới lòng của hắn độc như vậy .

Chẳng lẽ tên tiểu tử này cũng là đi ra từ học viện sát thủ? Mặc dù học viện sát thủ là nơi lãnh khốc vô tình, tâm tính như vậy cũng có thể trở thành người nổi bật, có thể trở thành Vua sát thủ sau này.

Lý Mục Dương xoay người sang chỗ khác , đi tới chỗ của cha mẹ và em gái của mình.

Hắn cần xem tình huống của bọn họ , xem xem thân thể của bọn họ có bị thương tổn nghiêm trọng hay không.

Đây mới là vấn đề hắn quan tâm nhất .

Lý Mục Dương vừa mới xoay người rồi đi , đám Huyết Nha lại bay về phía Ô Nha.

Một con Huyết Nha muốn mổ mắt của Ô Nha, Ô Nha nhanh chóng đưa tay để chặn .

Vì thế liền có vô số Huyết Nha dừng ở trên cánh tay của hắn, nháy mắt da thịt trên cánh tay của Ô Nha đã bị bọn nó xé rách.

Ô Nha vron cánh tay đầy máu tươi muốn đuổi đám Huyết Nha này đi nhưng đám Huyết Nha lại ăn mất của hắn , ăn cảm của hắn.

Một con Huyết Nha thừa dịp hắn chưa chuẩn bị , một phát đã mổ một con mắt của hắn.

- A...A...

Ô Nha càng giãy dựa càng vô lực, Ô Nha càng phản kháng càng yếu ớt.

Nháy mắt Ô Nha đã bị đám Huyết Nha bao lấy.

Chờ đến khi đám Huyết Nha bay đi thì sát thủ Ô Nha đã biến mất.

Chính như hắn nói như vậy , ngay cả xương cốt đều không có để lại .

Như là cho tới bây giờ đều chưa có tới.

“Kết”

Cửa sân đã bị người dùng móc câu mở.

Một giọng nói nhỏ thật thà của một người đàn ông vang lên:

- Thiếu gia, đã mở cửa rồi, huynh đệ của tôi trước đây là kẻ trộm có tiếng ở Giang Nam thành, cả Giang Nam thành này không có cánh cửa nào mà hắn không mở được.

- Hắn có thể mở khóa nhà ta sao?

Thiếu gia lên tiếng hỏi .

- Đó là đương nhiên.

Giọng nói tạm dừng một chút, nói:

- Không thể nào, nhà của thiếu gia là nhà nào? Gia đình giàu có , không chỉ có có khóa , còn có cao thủ Tinh Không cấp trấn thủ, tên phế vật như hắn cũng muốn vào nhà của thiếu gia sao? Sợ là ở ngoài 3000 dặm cũng đã bị phát hiện rồi tạt một cái chùy chết.

- Cả Giang Nam thành có bao nhiêu dặm? Lý Đại Lộ lúc nói chuyện thì người động não một chút được không? Nịnh nọt cũng cần chỉ số thông minh.

Thiếu gia phi thường bất mãn nói .

- Dạ dạ dạ . Thiếu gia nói đúng . Sau này tôi sẽ cố gắng, nhất định sẽ tung ra những lời vuốt mông ngựa hay nhất, thiếu gia, mời ngài vào.

Lúc nói chuyện, cửa sân đã bị người đẩy ra.

Yến Tương Mã phe phẩy cây quạt vào cửa , chân trái mới vừa đi vào thì ánh mắt của Yến Tương Mã đã tiếp xúc với ánh mắt như máu của Lý Mục Dương.

- Lý Mục Dương?

Yến Tương Mã xoay người sang chỗ khác , gõ vào đầu của Lý Đại Lộ, chửi ầm lên:

- Ngươi cái tên phế vật này, không phải ngươi nói người huynh đệ của ngươi mở cửa là người khác không biết sao? Ngươi xem trong sân đi. . .

Yến Tương Mã ngừng nói, hần nghe được mùi máu tanh nồng đậm.

- Đóng cửa.

Yến Tương Mã nói .

- Vâng thiếu gia.

Lý Đại Lộ mang theo một đám tiểu đệ đi theo sau Yến Tương Mã chuẩn bị đi vào, sau đó chuẩn bị đóng cửa lại.

- Đi ra ngoài.

Yến Tương Mã nói.

- Vâng, thiếu gia mà thiếu gia, air a ngoài?

- Các ngươi đều đi ra ngoài .

Yến Tương Mã nói.

- Thiếu gia hãy để cho bọn tôi đi theo thiếu gia, sân này có chút tà môn.

Lý Đại Lộ đã nhận ra nguy hiểm , vội chắn trước thân thể của Yến Tương Mã, về mặt cảnh giác nhìn chăm chăm Lý Mục Dương

- Cút ra.

Yến Tương Mã lại nói.

- Dạ dạ dạ, chúng tôi cút ra ngoài đây.

Lý Đại Lộ xoay người thối lui , đóng cửa lại rồi mang theo một đám tiểu đệ chạy ra.

Yến Tương Mã nhìn Lý Mục Dương , Lý Mục Dương cũng nhìn chăm chăm Yến Tương Mã .

- Vốn tông thi đến bắt cóc cậu.

Yến Tương Mã nói.

Lý Mục Dương không trả lời , ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Yến Tương Mã .

Lệ khí khó tiêu , nhiệt huyết khó thờ .

Hắn không biết ý đồ đến đây của Yến Tương Mã, thậm chí không rõ ràng mối quan hệ giữa Yến Tương Mã và tên sát thủ kia. Nếu tên sát thủ kia là người do Yến Tương Mã phái tới, vậy hắn liền lưu lại đám người này, mọi người không chết không ngừng .

- Cậu đừng nhìn tôi như vậy.

Yến Tương Mã khép quạt lại, nói:

- Cậu muốn làm gì?

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi tới đây là vì muốn bắt cóc cậu.

Yến Tương Mã vô cùng thần thần nói .

- Quả nhiên giống như mình đoán.

Lý Mục Dương ánh mắt lãnh liệt , đi về phía Yến Tương Mã.

- Nè Lý Mục Dương, cậu không nên làm xằng làm bậy, mọi người có chuyện thì hảo hảo mà nói, cậu không nên động tay động chân.

Thấy được ánh mắt đỏ ngầu của Lý Mục Dương, Yến Tương Mã bắt đầu trở nên chột dạ, nói:

- Không phải là cậu muốn bắt cóc tôi đó chứ?

- Người đang chết.

Lý Mục Dương nói:

- Toàn bộ các người đều đáng chết.

Phẩm là người làm hại người nhà của Lý Mục Dương đều là những kẻ đáng chết.

- Tại sao chúng ta đáng chết? Không phải là tôi chỉ muốn bắt cóc cậu thôi sao? Làm sao mà đáng chết rồi?

Yến Tương Mã cảm giác mình rất ủy khuất.

- Nè, ý của cậu là nói còn có người khác muốn đến bắt cóc cậu?

Tầm mắt của hắn nhìn về vết máu cùng thi thể Huyết Nha ở phía sau lưng Lý Mục Dương, vẻ mặt hoảng sợ, kinh hô:

- Ô Nha đã tới sao?

- Đã tới.

Lý Mục Dương nhìn chăm chăm ánh mắt của Yến Tương Mã, muốn nhìn ra quan hệ giữa Yến Tương Mã và Ô Nha.

- Người đâu ?

Yến Tương Mã mở quạt ra, bộ dạng như cùng liều mạng với ai đó, đối phó với cao thủ như Ô Nha, vô luận là có chú trọng bao nhiêu cũng không đủ:

- Đạp phá thiết hải vô mịch xứ , đắc lai toàn bất phí công phu . Hắn dám can đảm tập kích người nhà của Yến gia thì phải chuẩn bị tinh thần để trả giá đi. Ô Nha, không nên rút đầu làm rùa đen, đi ra chịu chết đi .

- Hắn chết rồi.

Lý Mục Dương nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Không Tin.

Khuôn mặt Lý Mục Dương lạnh lùng, lưng thẳng tắp.

Ánh mắt đỏ như máu , mang theo một lực lượng âm tàn lúc nào cũng có thể nhắm người mà phê.

Y phục trên người hắn dính vết máu , trên mặt còn có những miếng vụn thịt của Huyết Nha.

Đây là một Lý Mục Dương đàng đàng sát khí, cũng là Lý Mục Dương mà từ trước đến giờ Yến Tương Mã chưa từng thấy qua.

Đương nhiên là Yến Tương Mã cũng chỉ từng gặp Lý Mục Dương một lần mà thôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Mục Dương tuy rằng không làm người khác ưa thích , nhưng nhưng cũng tuyệt đối không bị người chán ghét .

Thân thiết có chút quá mức một tí , khuôn mặt tươi cười lại làm cho người ta không cảm thấy phiền chán hay buồn lòng.

Cho dù là khi Lý Mục Dương dùng một chiêu bẻ một góc bàn đá, chiêu này giống như là một cái tát vào mặt Yến Tương Mã nhưng mà khi nhìn thấy Lý

Mục Dương mời mình ăn dưa hấu thì Yến Tương Mã liền cảm thấy cũng không phải là không thể được tha thứ .

Thậm chí là khi mẹ hắn hỏi hắn là hắn đã xử lý Lý Mục Dương hay chưa thì hắn còn có ý giấu diếm, che giấu thực lực của Lý Mục Dương, tuy rằng làm như vậy vẫn là suy nghĩ cho mặt mũi của bản thân.

Nhưng mà ở trong mắt Yến Tương Mã thì Lý Mục Dương không phải là một người xấu.

Không phải Yến Tương Mã nghĩ rằng Lý Mục Dương theo đuổi Tiểu Tâm là vì muốn đạt được cái gì đó, bởi vì Lý Mục Dương là một kẻ đen như cục than chứ không phải là tiểu bạch kiếm a.

Lý Mục Dương không có làm tiểu bạch kiếm

Chuyện như vậy trước kia chưa bao giờ từng xảy ra, đều bị chính Yến Tương Mã xử lý gọn gang.

Hắn biết Lý Mục Dương không có ý che giấu thực lực , nhưng lại không nghĩ rằng Lý Mục Dương có được thực lực mạnh mẽ như vậy.

Thần Châu đại địa chia tu vi của Võ Giả thành Không Cốc, Cao Sơn, Nhà Ván, Khô Vinh, Tinh Không, Thần Du, Đồ Long thất đại cảnh giới, mỗi cảnh giới còn được chia thành thượng, trung, hạ phẩm.

Dựa theo thực lực thì Ô Nha ít nhất là thuộc Nhà Ván thượng phẩm, cao hơn cảnh giới Cao Sơn trung phẩm của Yến Tương Mã nhiều.

Nếu một mình Yến Tương Mã hắn đối mặt với Ô Nha thì chỉ sợ là phải chạy bán sống bán chết. Mặc dù là đối mặt với Ninh Tâm Hải thì Ô Nha cũng có đầy đủ năng lực bảo vệ, nếu như Ninh Tâm Hải không thể ứng đối cẩn thận thì có thể bị Ô Nha chiếm tiện nghi.

Nhưng mà Lý Mục Dương ở trước mặt này, một tên phế vật trong mắt các bạn học, một kẻ ngu ngốc trong mắt các giáo viên ở trường lại có thể lấy sức một người mà diệt Ô Nha?

Sắc mặt Yến Tương Mã trở nên ngưng trọng, ánh mắt cảnh giác nhìn vào Lý Mục Dương, nói:

- Cậu đã giết hắn.

- Đúng.

Lý Mục Dương nói:

- Ta giết hắn bởi vì hắn muốn giết ta.

Lý Mục Dương cũng không phải để ý Ô Nha có muốn giết mình hay không dù sao thì tai nạn này cũng là do mình mang tới.

Điều mà hắn quan tâm nhất là bởi vì thiếu chút nữa Ô Nha đã giết đi những người thân của hắn.

Hắn là một phế vật , người khác đều là nói như vậy, sâu trong lòng hắn cũng có chút chấp nhận điều này.

Nhưng mà sinh mạng của người nhà lại càng quan trọng hơn mạng của hắn.

Đó là nghịch lân của hắn, cho dù là phải trả giá lớn như thế nào thì hắn phải bảo vệ nghịch lân này.

Hắn có thể chết, dù sao mạng của hắn cũng không đáng giá gì.

Nhưng mà cha mẹ hắn không thể chết được , em gái của hắn không thể chết được .

Cho nên hắn cũng không có cảm giác hối hận gì khi giết Ô Nha, hắn cảm thấy may mắn vì mình đã làm được điều này.

- Một mình cậu?

- Một mình ta.

Lý Mục Dương nói:

- Cậu làm thế nào?

Trong lòng Yến Tương Mã kinh hoàng, hắn thật sự khó mà tin được một thiếu niên bình thường trước mặt lại có thể giết được một tên sát thủ nằm trong top 20 trên bảng xếp hạng sát thủ ở đế quốc.

Chẳng lẽ Ô Nha không dùng Am Hoa trảm mà hắn am hiểu nhất sao?

Chẳng lẽ Ô Nha không có thi triển Âm Hắc mê chướng kinh khủng của hắn sao?

Chẳng lẽ Ô Nha không triệu hoán ra Huyết Nha sao? Thoạt nhìn là đã gọi qua, những thi thể Huyết Nha trên mặt đất mà chứng minh tốt nhất .

Lý Mục Dương cảm thấy Yến Tương Mã nói nhảm nhiều quá, nói:

- Hắn bị đám Huyết Nha ăn sạch.

- Huyết Nha phê chủ?

Yến Tương Mã kinh hãi , nói:

- Sờ dĩ Huyết Nha phê chủ là bởi vì sau khi bị chủ của nó gọi ra thì bọn nó không ăn thịt hay uống máu đủ, mà chủ nhân của bọn nó lại suy yếu không có năng lực tự vệ. Huyết Nha là vật chí tà chí ác, vốn là có thuyết pháp thương tích địch một ngàn tôn hại tám trăm. Ô Nha bị chúng thôn thực vậy chứng minh lúc đó hắn không có năng lực phản kháng, nói vậy thì Ô Nha đã thua trên tay của cậu sao?

Lý Mục Dương không nói .

Đây không phải vô nghĩa sao?

Người đứng trước mặt trừ mình người sống sờ sờ này thì còn có ai có thể giúp mình làm chuyện này?

Yến Tương Mã cũng biết mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn, nhẹ nhàng vẫy vẫy cái quạt để xua đi mùi huyết tinh trong không khí, nhìn Lý Mục Dương mà nói:

- Ô Nha là sát thủ nổi danh trên bảng sát thủ ở đế quốc, cũng là tên tội phạm bị các hành tinh truy nã. Ngay cả Giang Nam thành của chúng ta cũng bày ra Thiên La Địa Vọng, muốn bắt hắn để quy án. Nếu hắn chết ở trong tay cậu thì như vậy cậu đã giúp cho Giang Nam thành chúng ta một đại ân, Thôi gia gia Yến gia cùng Tiểu Tâm cũng thiếu cậu một phần nhân tình.

- Người muốn nói điều gì?

Lý Mục Dương hỏi.

Lý Mục Dương đi đến vị trí của cha mẹ mình rồi đưa tay bắt mạch của họ.

Lý Mục Dương chưa từng có học qua y thuật nhưng mà hắn đã từng làm mẫu đề lão đạo sĩ kia dạy cho Lý Tư Niệm học.

Nhưng mà có nhiều thứ giống như là vô sự tự thông đường như , hắn biết loài người bình thường có bao nhiêu kinh mạch, hắn có thể thăm dò xem thử người này có khỏe mạnh hay không.

May mắn là cha mẹ và em gái của mình chỉ tạm thời hôn mê , cũng không có nguy hiểm về tánh mạng .

Thấy được sự lo lắng trong mắt của Lý Mục Dương, trong lòng Yến Tương Mã cũng thư thả hơn nhiều.

Yến Tương Mã nhìn ra được sự quan tâm của Lý Mục Dương là phát ra từ nội tâm.

- Cậu không đi thi sao?

Yến Tương Mã hỏi.

Về mặt Lý Mục Dương cứng đờ, sắc mặt càng thêm khó chịu .

Đối với vô số học sinh mà nói , hôm nay là một ngày rất quan trọng.

Đối Lý Mục Dương mà nói , hôm nay là một ngày sẽ quyết định hướng đi sau này trong cuộc đời của mình.

Hắn đã cùng Thôi Tiểu Tâm hẹn ước , bọn họ sẽ cùng đi ngắm mặt trời mọc ở bờ hồ Vô Danh ở ĐH Tây Phong.

Nhưng mà hiện tại hắn lại chưa đến trường thi, sợ là hiện tại đã bắt đầu làm bài thi rồi đó chứ?

Phải làm gì đây?

Vứt bỏ đi?

Toàn bộ những cố gắng của hắn, lời hứa của hắn đối với Thôi Tiểu Tâm, ước mong về cuộc sống tươi đẹp của hắn đều trở thành con số không.

Nhưng mà nếu hiện tại hắn đến trường thi thì người nhà của hắn phải làm sao đây?

Hắn không thể vì cuộc đời của mình mà vứt đi sự an toàn của người nhà của mình.

- Cậu đi đi.

Yến Tương Mã nhìn ra được sự do dự của Lý Mục Dương, trầm giọng nói.

Ánh mắt Lý Mục Dương sắc bén nhìn vào Yến Tương Mã cũng không lên tiếng.

- Cậu có tin tôi không?

Trên mặt Yến Tương Mã khó lắm mới hiện ra vẻ tươi cười, hoà nhã dễ gần lên tiếng hỏi .

- Không tin.

Lý Mục Dương vô cùng thần thần nói .

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lòng Ta Mềm Yếu.

Tự nhiên là Lý Mục Dương không tin Yến Tương Mã, đúng như Yến Tương Mã không tin Lý Mục Dương có thể giết chết Ô Nha.

Lý Mục Dương biết Yến Tương Mã không có hảo cảm với mình, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, người xem thử người nhà của thiên nga nghĩ như thế nào?

Cho nên khi Yến Tương Mã hỏi hần có tin không thì Lý Mục Dương liền không chút do dự mà trả lời “ Không tin”.

Yến Tương Mã vừa then vừa giận , đường đường là Yến đại thiếu gia làm sao lại bị từ chối một cách nhục nhã như vậy?

Yến Tương Mã bĩu môi , vẻ mặt trào phúng nói:

- Cậu đây là chó cắn Lã Động Tân , không nhìn được lòng tốt của người khác. Tôi gặp cậu khó xử cho nên mới hảo tâm đưa ra phương án giải quyết , vì đề cậu đi thi đúng giờ. Cậu đã không biết nghĩ thì cứ coi như tôi chưa nói đi.

Yến Tương Mã nhìn lướt qua cha mẹ và em gái của Lý Mục Dương đang nằm ở dưới đất, nói:

- Cậu cứ cẩn thận mà trông coi bọn họ đi, còn kỳ thi ngày hôm nay thì cậu có thi hay không thì cũng không có gì khác nhau, đúng không?

Lý Mục Dương trầm ngâm một lát , ánh mắt nhìn vào Yến Tương Mã, rồi cuộc mở miệng hỏi:

- Cậu thật sự nguyện giúp giúp tôi chiếu cố người nhà của tôi sao?

- Hiện tại không muốn.

Yến Tương Mã vô cùng kiêu ngạo, bản đại thiếu gia cũng không phải nô bộc nhà ai, dựa vào cái gì mà phải chiếu cố người nhà của chú này?

Lý Mục Dương lại trầm mặc một hồi, lại nhìn Yến Tương Mã, nói:

- Tôi rất muốn tham gia kỳ thi này, cậu không biết được kỳ thi này quan trọng như thế nào đối với tôi đâu.

"-----"

Yến Tương Mã nhàn nhã mà phe phẩy cây quạt . Cầu ta đi , cầu ta đi, nói không chừng ta sẽ đáp ứng a.

- Cậu vừa mới Thôi gia Yến thiếu tôi một phần ân tình phải không?

Giọng nói khàn khàn của Lý Mục Dương vang lên.

Yến Tương Mã có dự cảm xấu , nhưng vừa mới nói, hiện tại không có biện pháp chống chế, chỉ phải kiên trì:

- Tôi đã nói như vậy.

- Như vậy thì bây giờ có thể trả phần ân tình này cho tôi sao?

Về mặt Lý Mục Dương chân thành nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Xem ở phần tôi đã giúp Yến gia Thôi gia, cậu giúp tôi chiếu cố tốt người nhà của tôi đi? Chỉ cần chiếu cố một lát thôi, thì xong tôi sẽ trở về.

- Lý Mục Dương...

Yến Tương Mã rất muốn tức giận, lại không biết con tức này từ đâu, đây không phải là cách mà mình muốn đàm phán a.

- Cậu không đáp ứng sao?

- Không phải là tôi không đáp ứng...

Yến Tương Mã nói:

- Chỉ là...

- Chẳng lẽ công lao đánh chết Ô Nha không thể đổi một yêu cầu nho nhỏ như vậy sao?

- ... được rồi.

Giọng nói của Yến Tương Mã có chút khỏ sở.

Lý Mục Dương ôm Lý Tư Niệm trở lại phòng khách, cũng ôm mẹ của mình vào.

Khi hân ôm cha của mình vào thì Lý Nham đã mở to hai mắt nhưng mà thân thể bị thương nghiêm trọng, trong chốc lát không có biện pháp khôi phục khí lực.

- Mục Dương, con không sao chứ?

Lý Nham gấp giọng hỏi.

- Cha, con không sao cả.

Lý Mục Dương nhếch miệng muốn cười, nhưng mà vẻ mặt đầy máu tươi khi cười lại giống như là tu la địa ngục.

- Mẹ con còn có Tư Niệm nữa, cả hai không có việc gì đó chứ?

- Cha, cha không cần lo lắng, mẹ và em không sao cả.

Lý Mục Dương chỉ vào mẹ và em gái của mình nằm cách đó không xa, nói:

- Hai người bọn họ bị độc vụ mê hoặc, rất nhanh sẽ có thể tỉnh táo lại.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Lúc này Lý Nham mới yên lòng lại, hốc mắt đỏ lên nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Ta cha vô năng, làm cho mọi người chịu khổ rồi.

- Cha, chúng ta cũng không có việc gì, người một nhà bình an là tốt rồi.

- Ủh, bình an là tốt rồi.

Lý Nham vỗ vỗ bả vai của Lý Mục Dương, chợt tỉnh ngộ lại, vội vàng nói:

- Mục Dương, hôm nay là ngày con thi tốt nghiệp, mai đi thi đi, ngàn vạn lần không thể chậm trễ.

- Cha, con chuẩn bị...

- Chỉ sợ bây giờ đã vào thi rồi, đừng nói nhiều nữa, mau đi đi.

- Nhưng mà mọi người...

- Cha đã tỉnh lại rồi, không có việc gì.

Lý Nham biết con trai mình rất coi trọng kỳ thi tốt nghiệp này, làm cha ông cũng đã thấy được sự cố gắng trong hơn 1 tháng qua của Lý Mục Dương, nói:

- Mục Dương, đừng chậm trễ nữa, nếu không đợi cho mẹ con tỉnh lại thì bà sẽ lo lắng. Con không biết rằng mẹ con còn để ý kỳ thi này hơn con nữa.

- Cha, con đã nhờ...

Lý Mục Dương nhìn Yến Tương Mã đang đứng ở trong phòng khách, nói:

- Con đã nhờ anh Tương Mã chăm sóc mọi người, anh ấy là anh họ của Tiểu Tâm, thì xong con sẽ về.

"Trong nhà không có việc gì, người mau đi đi." Lý Nham liên tục thúc giục.

Lý Mục Dương cất bước muốn đi ra ngoài, Yến Tương Mã lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Nếu tôi là cậu thì sẽ đi tắm rửa, thăm quần áo, nếu không lấy bộ dạng này của cậu thì khó mà đi vào cửa của trường thi.

Lý Mục Dương nghĩ thầm cũng thế, lấy trạng thái của hắn bây giờ chạy tới trường học, người khác sẽ không cho là hắn là thí sinh, mà là tới gây chuyện.

Lý Mục Dương chạy nhanh lên lầu, vọt vào phòng tắm rửa mặt, lại đổi mới một bộ quần áo sạch, lúc này mới chạy ra sân nhặt túi sách lên rồi chạy ra ngoài.

Đám người Lý Đại Lộ đứng trước cửa thấy Lý Mục Dương chạy ra, phản ứng đầu tiên chính là bắt hắn lại.

Bọn họ vẫn còn nhớ rõ nhiệm vụ mà thiếu gia đã phân phó.

- Để cậu ta đi đi.

Khi Lý Đại Lộ đang chuẩn bị hành động, thì Yến Tương Mã phe phẩy cây quạt đi đến, ban bố mệnh lệnh mới.

- Thiếu gia...

Về mặt Lý Đại Lộ nghi hoặc nhìn Yến Tương Mã.

- Dù thế nào thì cậu ta cũng không thi đậu được.

Yến Tương Mã không thích ánh mắt này của Lý Đại Lộ,

- Dạ dạ thiếu gia bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài thiên lý.

Lý Đại Lộ phát tay để đám tiểu đệ tránh ra.

Lý Mục Dương cảm kích nhìn Yến Tương Mã một cái sau đó chạy nhanh ra.

Yến Tương Mã nhìn bóng lưng của Lý Mục Dương mà thở dài, nói:

- Hiện tại càng là cố gắng, sau này càng là thất vọng. Quan trọng nhất trong cuộc đời chính là phương hướng nỗ lực không thể sai lầm a.

- Dạ dạ, thiếu gia nói đúng.

“Bốp”

Trên đầu Lý Đại Lộ ăn một cái quạt.

Yến Tương Mã mang theo một đám tiểu đệ trở lại sân, nói:

- Dọn sân cho sạch, sợ bẩn, không hy vọng có bất cứ dấu vết gì.

- Vâng, thiếu gia.

Lý Đại Lộ vung tay lên, đám tiểu đệ phía sau liền bắt đầu thu thập, dọn sạch sân.

- Chuyện hôm nay là do chúng ta làm, mọi người hiểu chưa?

Yến Tương Mã nhìn quét bốn phía, thanh âm lạnh như băng nói:

- Nếu có người dám tiết lộ một chữ ra ngoài thì mọi người hãy để người trong nhà của mình chuẩn bị vào rừng mà nhặt xác đi.

- Thiếu gia, ý của ngài là muốn để chúng ta cướp đi phần công lao này sao?

Ánh mắt Lý Đại Lộ sáng lên, vẻ mặt đầy ý cười hỏi.

- Công lao? Chúng ta cần công lao này để làm gì?

Về mặt Yến Trương Mã vô cùng âm lệ, nói:

- Nhưng mà phần công lao này không thể để cho Lý Mục Dương hưởng được.

- Đúng vậy, không thể để cho hắn nhận được một phần tiện nghi lớn như vậy. Ô Nha là tội phạm truy nã, phủ thành chủ treo giải thưởng là 3.000 miếng vàng, đây là một số tiền lớn a.

- Ngu xuẩn.

Yến Trương Mã chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Ta lấy phần công lao này chỉ là vì tiền tài sao? Người tên đầu heo này không suy nghĩ kỹ vào, nếu để Lý Mục Dương nhận phần công lao này thì những người khác sẽ ra sao? Rốt cuộc Lý Mục Dương là ai, sợ là có vô số người muốn đến tìm hiểu ngọn ngành? Còn có người của công hội sát thủ, bọn hắn sẽ để Lý Mục Dương sống dễ chịu sao? Chỉ cần để bọn họ biết Lý Mục Dương đã giết Ô Nha thì chỉ sợ cả nhà của Lý Mục Dương sẽ gặp nguy hiểm lớn hơn nữa.

- Hiểu rồi.

Về mặt Lý Đại Lộ bình tĩnh:

- Nhưng mà thiếu gia, không phải là chúng ta đến bắt cóc tên này sao? Tại sao ngài lại giúp đỡ hắn?

Yến Trương Mã ngó ra thật lâu, sau đó nhẹ nhàng thở dài nói:

- Lòng ta mềm yếu a.

"----- "

Yến Trương Mã trở lại phòng khách, nhìn thấy Lý Tư Niệm và La Kỳ vẫn đang hôn mê.

Lý Đại Lộ đứng ở phía sau Yến Trương Mã, nhìn chỗ mà Yến Trương Mã đang chăm chú xem, sau đó tâm thần thay đổi thật nhanh, về mặt lấy lòng nói:

- Thiếu gia, cô nàng này thật đẹp, hắn thiếu gia sẽ thích. . .

“Bốp”

Đầu của Lý Đại Lộ bị gõ một cái.

Lý Đại Lộ biết mình nịnh nọt sai lầm rồi, lại nhanh chóng sửa miệng nói:

- Đương nhiên là thiếu gia nhà chúng ta đã duyệt vô số xuân sắc, đương nhiên sẽ không bị đóa hoa phàm tục này hấp dẫn.

“Bốp”

Đầu của Lý Đại Lộ lại bị đánh một cái.

Lý Đại Lộ sắp khóc rồi, nói:

- Thiếu gia, rốt cuộc cô nương này đẹp hay không đẹp? Ngài hãy nói rõ đi.

“Xuyt”

Yến Trương Mã làm động tác ý bảo đừng có lớn tiếng, nói:

- Không nên mạo phạm giai nhân.

"----- "

Lý Nham tựa vào ghế dựa một góc, về mặt tức giận nhìn chăm chăm vào hai tên hỗn đản này.

Ông nắm chắc nắm đấm, trong tay cầm một chén trà, nếu tên kia dám hành động thiếu suy nghĩ thì chén trà trong tay ông sẽ nện trúng đầu của tên đó.

...

Khi Lý Mục Dương đến trường thì cổng trường đã đóng kín, còn có hai nhân viên đứng gác.

Vô số phụ huynh đứng ở trước cổng trường im lặng trầm, ngay cả thờ đều cẩn thận, sợ quấy rầy cuộc thi bên trong.

Lý Mục Dương đưa thẻ dự thi ra, nói với hai người bảo vệ:

- Cháu là thí sinh, bởi vì xảy ra chút chuyện cho nên đến chậm, cho cháu vào đi.
- Đã qua thời gian vào trường thi, bất luận là ai cũng không được phép vào, cậu về đi.

Ánh mắt người bảo vệ khinh bỉ nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Kỳ thi quan trọng như vậy cũng đến muộn, học sinh như cậu vào trường cũng không thi ra thành tích gì, đi vào cũng sẽ làm ảnh hưởng đến các thí sinh khác, mau đi đi.
- Môn thi thứ nhất rất quan trọng, cho dù là những môn sau thi được max điểm thì cũng không thể đậu được. Tôi khuyên cậu mau sớm bỏ cuộc đi.

Một tên bảo vệ khác nhìn có chút hả hê nói.

- Hai anh nói gì đó?

Phía sau Lý Mục Dương truyền đến một giọng nói chát chúa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Hy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chén Thuốc Trừ Độc

Biến đổi bất ngờ!

Chuẩn bị ra cửa thi gặp được Ô Nha, giải quyết xong Ô Nha thì lại gặp Yến Tương Mã, thật vất vả lắm mới chạy đến trường thi thì bị hai người bảo vệ này chặn lại không cho vào.

Lý Mục Dương cảm giác mạng mình rất khổ, rốt cuộc là tổ tiên của mình đã trêu chọc vị tiên nhân nào? Tại sao lại đi đến chỗ nào cũng bị gây sức ép như vậy?

Lý Mục Dương đang muốn cầu xin hai người bảo vệ kia thì lại nghe được một tiếng quát từ phía sau:

- Tại sao lại nói như vậy?

Lý Mục Dương xoay người, liền thấy Triệu Minh Châu toàn thân mặc áo đen, vẻ mặt nghiêm túc đang đi về phía mình.

Triệu Minh Châu phong phong hỏa hỏa đi đến trước mặt của Lý Mục Dương, ánh mắt lăm lăm nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, trò có quan niệm về thời gian không? Hôm nay là ngày mấy? Hôm nay là ngày thi tốt nghiệp, là ngày thiên quân vạn mã qua độc mã, là ngày quyết định tương lai của một người, hiện tại trò lại đến muộn, rốt cuộc là trò nghĩ cái gì? Trò có nghĩ tới bản thân sẽ phụ trách cuộc đời của mình không?

- Cô Triệu...

Lý Mục Dương nắm chắc quả đấm của mình, sắc mặt trở nên khó chịu. Hắn trải qua chuyện không thể giải thích với người khác nhưng mà điều này cũng không có nghĩa là trong lòng của hắn không có oán khí.

Chỉ cần có một cơ hội, hắn cũng không muốn bỏ qua. Khi hắn thấy bản thân mình không ngủ gà ngủ gật mỗi ngày nữa, khi hắn phát hiện bản thân có thể học tập được thì hắn liền liều mạng hơn bất kỳ người nào. Sáng sớm 5h hắn đã rời giường đọc sách, làm bài cho đến 12h đêm. Trừ 3 bữa cơm cùng với giấc ngủ ra thì hắn đều dùng toàn bộ thời gian vào việc ôn tập.

Nhưng mà ở trong mắt của Triệu Minh Châu thì bản thân mình chỉ là một kẻ không có trách nhiệm gì với bản thân sao?

Khi một người dùng hết toàn lực, dùng hết tâm tư để lấy được một chút thành tích nhưng mà những người khác lại khinh miệt liếc mắt xem qua một lần rồi nói “Không hơn gì cái này” thì người sẽ hiểu được cái gì gọi là đổ nước lạnh vào mặt khi đang ở mùa đông, cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Lạnh đến thấu xương.

- Lý Mục Dương...

Triệu Minh Châu đỡ kính mắt, ánh mắt như có điều suy nghĩ đánh giá người học sinh trước mắt này, từ sau khi Lý Mục Dương rời khỏi trường, đây là lần đầu tiên Triệu Minh Châu nhìn thấy Lý Mục Dương. Nàng xem mà không hiểu người học sinh này rồi, Lý Mục Dương hiện khác xa với Lý Mục Dương trước đây mà nàng đã biết:

-Tôi biết rằng trò muốn chứng minh bản thân, tôi cũng biết trò rất cố gắng. Mẹ của trò cũng đã đến tìm tôi, nói rằng mỗi ngày trò học tập bao nhiêu giờ. Tôi thừa nhận là trước kia bởi vì trò lười nhác và thường xuyên ngủ trong giờ học nên tôi rất có thành kiến với trò. Nhưng mà vào lúc này thì trò hãy hào hào mà thi, để cho ánh mắt chúng tôi sáng ra, để mỗi người quen biết trò đều nhìn trò với cặp mắt khác xưa.

-Cô Triệu...

Quả đấm của Lý Mục Dương dần thả lỏng ra, thân thể cũng khẽ hòa hoãn, về mặt kính ngục cũng cảm kích nhìn Triệu Minh Châu. Hắn không nghĩ vào lúc này sẽ gặp được Triệu Minh Châu càng không nghĩ Triệu Minh Châu chạy tới đây chỉ để nói những lời này với hắn.

Trái tim của hắn dịu đi, thân thể đầy sức sống, lại cảm giác này chính là rất chi là hạnh phúc.

Triệu Minh Châu xoay người nhìn về phía hai người bảo vệ kia, nói:

-Mở cửa ra, để thí sinh vào.

-Không được, chúng tôi có quy định, lúc này không thể để người khác đi vào...

Triệu Minh Châu rút ra một tờ giấy chứng nhận từ trong túi sách, đưa cho hai người kia rồi nói:

-Tôi là thành viên của ủy ban chấp hành kỳ thi tốt nghiệp ở Giang Nam thành, tôi muốn khiếu nại hai người lên ủy ban vì muốn cố ý làm khó để thí sinh tham gia cuộc thi, ảnh hưởng đến cảm xúc của thí sinh, hủy đi tương lai của thí sinh.

-Chúng tôi có làm chuyện đó sao?

-Chẳng lẽ hai người còn muốn chối sao? Vừa nãy tôi còn nghe hai người đã kích, nói móc, hai người trào phúng nói thí sinh này không thi đậu, hai người khuyên thí sinh này nên bỏ cuộc.

Hai tên bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, một tên cao gầy trong đó thông minh một chút, nhanh chóng chạy tới mở cửa, cười ha hả nói:

-Trước hết để đưa nhò vào thi, hiểu lầm của chúng ta có thể từ từ giải khai, không thể làm chậm trễ thời gian của thí sinh a.

Triệu Minh Châu nhìn Lý Mục Dương liếc mắt một cái, ý bảo hắn nhanh chóng đi vào.

Lý Mục Dương cúi chào Triệu Minh Châu, nói:

-Cô Triệu, cảm ơn cô.

Triệu Minh Châu khoát tay áo, cũng không nói thêm gì.

-Vị bạn học này là học sinh của cô à?

Người cao gầy lấy lòng, nói:

-Vừa nhìn đã là học sinh tốt, nhất định có thể đề tên trên bảng vàng.

Triệu Minh Châu ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mục Dương đang chạy xa, nói:

-Là một học sinh không bao giờ bỏ cuộc.

Lúc Lý Mục Dương đi vào phòng thi thì thời gian cũng đã trôi qua quá nửa.

Thầy giám thị nhìn thấy Lý Mục Dương chạy vào thì nhủ may, thoát nhìn rất không hài lòng, vẫn rút ra một bài thi đưa cho Lý Mục Dương.

Lý Mục Dương mỉm cười chào hỏi giám thị rồi đi về phía bàn của mình.

Lý Mục Dương mở bài thi ra nhưng cũng không làm liền.

Một bên mở hộp viết ra để lấy viết, một bên ổn định lại tâm tình.

Nếu không phải là trước đây đã trải qua thì sợ là bây giờ Lý Mục Dương cũng không có chút hy vọng gì.

Khi đó bản thân Lý Mục Dương đã dùng tư thế gì để ứng phó với kỳ thi này?

Cho dù là làm được, bất quá đó cũng là là một bài thi sau một giấc mơ mà thôi.

Như mà Lý Mục Dương ngày hôm nay không giống như Lý Mục Dương lúc trước.

Cho dù bản thân Lý Mục Dương đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cho dù Lý Mục Dương chỉ có thời gian ít hơn những người khác nhưng mà bản thân hắn đã mạnh hơn trước kia rất nhiều lần rồi.

Hắn không còn là Lý Mục Dương của trước kia nữa.

Lý Mục Dương mở nắp bút ra rồi ghi tên Lý Mục Dương vào phần ghi tên trên bài thi.

...

Lúc Lý Tư Niệm mở mắt ra thì thấy một nam nhân có ánh mắt ngọn lửa đang nhìn mình.

Lý Tư Niệm hoảng hồn, quát lớn:

-Ngươi là ai? Đây là chỗ nào?

-Cô nương, cô đã tỉnh rồi sao? Đây là nhà của cô, tôi là Yến Tương Mã.

Yến Tương Mã cười ha hả, vẫy vẫy tay, nói:

-Mau đưa canh giải độc cho cô nương. Cô bị độc chướng cho dù là lúc này thì chỉ sợ là độc trong cơ thể cũng chưa tan hết, cần dùng canh giải độc để bài trừ độc còn sót lại trong thân thể.

-Vâng.

Lý Đại Lộ đáp ứng một tiếng, tự mình từ phòng bếp bưng tới một chén thuốc.

Lý Đại Lộ bưng chén thuốc đi tới Lý Tư Niệm, nói:

-Cô nương, mời dùng thuốc.

Yến Tương Mã nhẹ nhàng mà ho khan hai tiếng.

Lý Đại Lộ nhanh chóng xoay người, nói:

-Thiếu gia, thân thể của người cũng không thoải mái sao? Không phải là cũng chúng độc kia đó chứ?

Nói xong, liền bưng chén thuốc kia đưa tới, nói:

-Thiếu gia, trước tiên ngài hãy dùng thuốc đi, cũng không thể để độc phá hủy thân thể.

Trong lòng Yến Tương Mã âm thầm quyết định, quay đầu lại sẽ nhét tên này vào bao tải rồi ném vào trong rừng.

Yến Tương Mã hung hăng nhìn Lý Đại Lộ một cái, thu quạt vào tay áo, lấy chén thuốc từ trên khay xuống, nói:

-Cô nương hành động bất tiện, để tôi đút thuốc cho cô nương.

-Tránh ra.

Lý Nham cùng Lý Tư Niệm đồng thời quát.

Lý Nham hét lên:

-Tư Niệm, đừng uống thuốc của bọn họ.

Lý Tư Niệm thấy phụ thân của mình đang nằm, gấp giọng hỏi:

-Cha, cha không sao chứ? Cha có bị thương không? Mẹ đâu rồi? Mẹ cũng không sao chứ?

-Cha không sao, mẹ con cũng không có chuyện gì cả. Không nên uống thuốc của hắn.

Lý Nham lại dặn:

-Lai lịch của người này không rõ ràng.

-Cha, con biets rồi.

Về mặt Lý Tư Niệm cảnh giác nhìn chăm chăm vào Yến Tương Mã.

-Cháu đã giải thích bao nhiêu lần rồi, cháu là Yến Tương Mã con của Yến Bá Lai thành chủ của Giang Nam thành, là anh họ của Thôi Tiểu Tâm, là huynh đệ sinh tử của Lý Mục Dương. Lúc Lý Mục Dương giao mọi người cho cháu thì cậu ta rất tin tưởng cháu, nếu không thì tại sao cậu ta lại bỏ mặc mọi người ở đây mà đi thì đây?

Yến Tương Mã giải thích.

“Hừ”

Lý Tư Niệm hừ lạnh, nắm lấy nắm đấm. Cũng may là thân thể khôi phục lại một chút thể lực, năng nhanh chóng vận khí theo cách mà sư phụ của nàng dạy, quá trình khôi phục nhanh hơn, nếu tên lưu manh này dám động tay động chân với nàng thì nàng liền tung ra Phá quyền đập vào hắn.

-Độc trong cơ thể mọi người là độc của Ô Nha, phải dùng bài thuốc trừ độc mới có thể loại hết độc tố ra ngoài bằng không sau này sẽ để lại di chứng. Tôi suy nghĩ vì mọi người, không có ý đồ bắt lương gì với mọi người, mọi người phải tin tưởng tôi, hãy uống hết chén thuốc này đi. Tôi lấy nhân cách của tôi để thề, đây tuyệt đối là thuốc giải độc, không phải là thuốc độc gì cả. Yến Tương Mã tôi là thanh niên 5 tốt của Giang Nam thành, tuyệt đối không làm loại chuyện dễ tiện vô sỉ này.

-Nhân cách của anh sao? Tôi không nhận ra anh thì làm sao biết anh có nhân cách hay không?

-Cô nương còn nhỏ tuổi nhưng rất là thông minh, thật là làm cho Tương Mã rất là khâm phục.

Yến Tương Mã bung chén thuốc lên rồi nói:

-Nếu cô nương không tin tại hạ thì hãy để Tương Mã dùng thuốc trước.

Nói xong, ngửa đầu rồi uống hết chén thuốc.

Yến Tương Mã đưa cái chén không cho Lý Nham cùng Lý Tư Niệm nhìn xem, nói:

-Hai vị cứ xem, thuốc đã vào bụng, Tương Mã cũng không có chuyện gì.

“Ừng ực”

Trong bụng Yến Tương Mã vang ra.

Yến Tương Mã xoay người nhìn về phía Lý Đại Lộ, nói:

- Đây là thuốc giải độ sao?

-Đúng vậy thưa thiếu gia.

-Tại sao bụng của ta có chút cảm giác không thoải mái?

Lý Đại Lộ nhếch miệng nở nụ cười, nói:

-Thiếu gia không nên kinh hoàng, đây là hiệu quả của thuốc, nó đang giải độc cho thiếu gia.

-Giải độc?

-Đúng vậy.

Lý Đại Lộ cười trả lời:

-Là bài độc, chỉ cần trong cơ thể của thiếu gia có chất không tốt thì nó sẽ thải ra, thiếu gia, ngài làm sao thế, tại sao sắc mặt của ngài lại không dễ xem như vậy?

-WC ở đâu?

Yến Tương Mã cắn răng nghiêng lợi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Trần Tấn là một giáo viên già dặn, có thí sinh đi thi muộn cũng là điều không hiếm thấy. Thí sinh như vậy đại đa số đều là COCC, thuộc loại hình dốt nát, ngồi ăn rồi chờ chết.

Dưới sự bức bách hoặc là cầu xin của người nhà thì những thí sinh này mới vào trường thi, sau đó ngồi đợi tiếng chuông kết thúc vang lên.

Đối với những thí sinh kia mà nói thì đó là một sự dầy vò mà đối với Trần Tấn khi xem những thí sinh kia thì đó cũng là một sự dầy vò.

Hắn cũng nghĩ không thông, nếu không trả lời được thì tại sao lại tốn công, tốn thời gian vào đây làm gì?

Chẳng lẽ bọn hắn cho rằng đột nhiên IQ của mình tăng lên hoặc là giáo viên ra đề sẽ ra những câu hỏi dễ để bọn hắn làm được sao?

Ở trong mắt Trần Tấn, Lý Mục Dương cũng là một thí sinh như vậy.

Quả nhiên sau khi nhận bài thi thì tên thí sinh đó bắt đầu ngẩn người.

-Ừh, bắt đầu mở hộp bút, giống như những thí sinh đó.

-Mở nắp bút, hắc hắc, tốt nhất là đừng giấu gì trong đó, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu.

-Oh, bắt đầu làm bài rồi.

...

Rất nhanh, nụ cười trào phúng trên mặt Trần Tấn đã biến mất.

Bởi vì ông phát hiện một chuyện kỳ quái, từ lúc ngồi xuống làm bài thi cánh tay của Lý Mục Dương cũng không dừng lại.

Hắn không có nhìn đồng hồ tây như những thí sinh khác, càng không giả vờ nhìn bài thi của mình mà liếc mắt sang bài thi của người khác để .

Thình thoảng cũng ngẩng đầu lên nhưng đó là lúc Lý Mục Dương đang gặm gặm gặm cốt.

Cho dù là lúc tạm dừng thì thoát nhìn cũng là đang suy nghĩ.

Chứng thật là hắn đang làm bài, hơn nữa còn làm khá tốt.

Trần Tấn vô cùng tò mò với thí sinh này, chẳng lẽ bản thân ông hiểu lầm thí sinh này sao?

Ông chuẩn bị đi xuống tìm hiểu.

Thấy giám thị đi xuống, các thí sinh khác vội cuối đầu xuống làm bài, những thí sinh không biết làm bài thì tỏ ra bộ dạng tôi đang làm, cũng không có của ai cả.

Trần Tấn đi ra phía sau lưng của Lý Mục Dương.

-Ừh, chữ viết rất đẹp, đã làm được nhiều câu rồi.

Đây là phản ứng đầu tiên của Trần Tấn.

Rất nhanh Trần Tấn đã phát hiện ra một chuyện kỳ quái.

Lý Mục Dương không làm sai câu nào, mỗi một câu mà Lý Mục Dương làm đều rất chính xác.

Ít nhất là sau khi nhìn thoáng qua và tự kiểm tra thì Trần Tấn phát hiện không có chút sai lầm nào.

Trần Tấn chấn động, có thể làm được điểm này, thì đây là học sinh ưu tú nhất của trường học mới có thể làm ra việc này.

-Tại sao thí sinh này lại tới muộn?

Trần Tấn càng có hảo cảm với Lý Mục Dương, thầm nghĩ:

-Học sinh tốt như thế nào cũng sẽ tới muộn sao? Hy vọng còn kịp thời gian.

-Hả? Chuyện gì?

Trần Tấn thấy Lý Mục Dương dùng bút.

Đọc theo bút, Trần Tấn thấy được đây là một câu hỏi lựa chọn, kỳ thật câu hỏi cũng không khó chỉ là có chút lạ, hơn nữa cả 4 đáp án cũng không khác nhau là mấy.

-Tại sao lại không trả lời được vấn đề này?

Trong lòng Trần Tấn cảm thấy có chút đáng tiếc:

-Suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ thật kỹ, mới có thể tìm được quy luật.

-Oh, tiểu tử này lại bỏ qua, trực tiếp bỏ qua câu này mà làm câu khác. Thật là một người không có kiên nhẫn, bất quá làm như vậy cũng tốt, dù sao cũng đã đến muộn, cũng tốn nhiều thời gian hơn các thí sinh khác.

Trần Tấn khẽ thở dài một cái, sau đó đi lên bục giảng.

Đi vài bước, hần lại nhìn không được lại trở về.

Trần Tấn đứng ở bên người Lý Mục Dương, ngón tay chỉ vào một lựa chọn trong câu hỏi mà Lý Mục Dương đã bỏ qua, nhẹ nhàng mà ho khan hai tiếng.

Lý Mục Dương ngẩng đầu nhìn qua, Trần Tấn mặt không thay đổi nhìn hần.

Lý Mục Dương nghĩ nghĩ, nháy mắt rõ ràng, lại nhìn vấn đề này, sau đó vui mừng mà điền vào đáp án.

Trần Tấn rời đi, ở trong lòng thầm mắng:

-Chòm sao Xử Nữ chết tiệt.

May mắn là Lý Mục Dương cũng không gặp nhiều khó khăn.

Khi Lý Mục Dương trả lời xong câu hỏi cuối cùng thì tiếng chuông nộp bài cũng vang lên.

Hần không có bất kỳ thời gian để kiểm tra.

Bất quá Thôi Tiểu Tâm đã nói với hần, chỉ cần là câu hỏi mà hần trả lời được thì đáp án sẽ như tiêu chuẩn. Bởi vì thời gian học tập của hần quá ít, hoặc là không biết hoặc là biết thì trả lời rất chính xác.

Lý Mục Dương lại kiểm tra tên cùng với những nội dung có liên quan đến thân phận, sau đó ngồi yên đợi giám thị đến thu bài.

Lúc Trần Tấn đi đến bên cạnh Lý Mục Dương thì ông có điều suy nghĩ nhìn hần một cái, lấy đi bài thi liền đi tới vị trí kế tiếp.

Lúc Lý Mục Dương đi ra khỏi phòng thi tất cả các thí sinh đều tụ tập ở sân.

-Lý Mục Dương.

Thôi Tiểu Tâm mặc váy dài màu trắng, búi tóc lên cao, đứng ở sau lưng hần, giọng nói ngọt ngào:

-Thi thế nào rồi?

-Cảm thấy tạm được, đều trả lời hết.

Lý Mục Dương gật đầu với Thôi Tiểu Tâm, nói:

-Đến muộn nên không có thời gian kiểm tra, hy vọng là không sai nhiều.

-Đến muộn sao?

Thôi Tiểu Tâm rất thông minh, nháy mắt liền tìm ra điểm sơ hở, hỏi:

-Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

-Không có việc gì.

Lý Mục Dương lắc đầu, hần không muốn nói chuyện Ô Nha đến giết hần, nói vậy sẽ làm Thôi Tiểu Tâm lo lắng, dù sao đã giải quyết chuyện này, cần gì phải làm cho người khác thêm phiền não?

Thôi Tiểu Tâm nhìn ra sự lo âu trong ánh mắt của Lý Mục Dương, biết Lý Mục Dương đang lo lắng chuyện gì đó. Nhưng mà Lý Mục Dương không nói thì nàng cũng không hỏi tiếp, nói:

-Nếu có gì cần giúp thì đừng khách khí với tôi.

-Ừh, tôi sẽ không khách khí với cậu đâu.

Lý Mục Dương cười gật đầu.

-Ừh, như vậy thì tiếp tục cố lên.

Thôi Tiểu Tâm giờ nắm tay làm ra một thủ thế cố lên.

-Cậu cũng thế.

Lý Mục Dương cười nói:

-Biết rõ cậu lợi hại, hẳn là không có vấn đề gì có thể làm khó được cậu cho nên chúng ta sẽ gặp lại nhau ở bờ hồ Vô Danh a.

-Nhất định.

Giọng nói của Thôi Tiểu Tâm rất kiên định.

Nghỉ ngơi 20', môn thứ 2 đã bắt đầu.

Lý Mục Dương và Thôi Tiểu Tâm không thi cùng phòng, sau khi khích lệ nhau thì tách ra.

...

Thi xong 2 môn, Lý Mục Dương không để ý đến ai, vội vàng chạy nhanh về nhà.

Thôi Tiểu Tâm đã nộp bài thi, vốn là muốn kéo Lý Mục Dương đi ăn cơm trưa ở gần đây.

Nàng ngồi ở dưới một gốc cây đọc sách, thấy Lý Mục Dương chạy ra, vốn chuẩn bị gọi thì lại phát hiện Lý Mục Dương đã chạy đi.

Ánh mắt Thôi Tiểu Tâm nghi hoặc, cầm cặp sách đi ra ngoài.

Ninh Tâm Hải xuất hiện ở phía sau Thôi Tiểu Tâm, cung kính nói:

-Tiểu thư, xe ở phía trước, chúng ta phải đi về sao?

-Trở về thôi.

Thôi Tiểu Tâm đáp.

-Vâng, tiểu thư.

Ninh Tâm Hải đáp ứng.

Xe đi xa rồi, Thôi Tiểu Tâm vẫn đang nghi hoặc Lý Mục Dương như có điều giấu diếm nàng.

-Chú Ninh.

Đột nhiên Thôi Tiểu Tâm lên tiếng:

-Đi đường hầm Hộ Bộ đi.

-Được, tiểu thư.

Ninh Tâm Hải mặt không chút thay đổi, phân phó lái xe thay đổi phương hướng.

...

Lý Mục Dương đẩy cửa sân ra, vừa vào phòng khách thì thấy Yến Tương Mã sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu ngồi rên rĩ, vội nói:

-Lại có sát thủ tập kích sao?

Nếu không phải sát thủ tới thì tại sao Yến Tương Mã lại thành ra như vậy?

- Còn đáng sợ hơn việc sát thủ tập kích.

Yến Tương Mã hữu khí vô lực nói.

- Tôi vừa uống một chén thuốc.

Lý Mục Dương đi thẳng tới trước Lý Tư Niệm, cúi người bắt mạch cho nàng, hỏi:

- Cảm giác như thế nào rồi.

- Cảm giác tốt hơn nhiều.

Lý Tư Niệm cười hi hi nhìn Yến Tương Mã, nói:

- Tên ngu ngốc này, bản thân uống hết một chén thuốc xỏ.

- Tôi đã giải thích bao nhiêu lần rồi, đây không phải là thuốc xỏ, là thuốc giải.

Yến Tương Mã muốn điên rồi, hần nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Cậu hãy phân xử đi, bọn họ trúng độc trong màn sương đó, tôi hảo tâm bảo người làm thuốc giải độc cho bọn họ. Kết quả bọn họ tôi có lòng muốn hại bọn họ, nghĩ tôi hạ độc trong thuốc. Yến Tương Mã tôi là hạng người vậy sao? Vì chứng minh sự trong sạch của bản thân nên tôi đã uống sạch chén thuốc kia.

Sau khi kiểm tra tình huống thân thể của cha mẹ mình thì Lý Mục Dương mới yên lòng, trên mặt hần lộ ra vẻ thư thái.

Mặc dù là lúc thi thì Lý Mục Dương cũng luôn lo lắng cho an nguy cho cha mẹ và em gái của mình. Hiện giờ đã thi xong, người nhà khỏe mạnh, đây là một chuyện rất hạnh phúc đối với Lý Mục Dương.

Lý Mục Dương đi đến bên người Yến Tương Mã, nhìn thấy bộ dạng giải thích đến khàn giọng của Yến Tương Mã, Lý Mục Dương nói:

- Sau đó cậu bị trúng độc luôn sao?

- Tôi nói rồi, đây không phải là độc, là thuốc giải độc, thuốc giải độc đó, cậu có hiểu không?

Yến Tương Mã vốn cho rằng Lý Mục Dương sẽ hiểu ý của hần, không nghĩ tới Lý Mục Dương cũng hoài nghi mình hạ độc ở trong thuốc.

Bây giờ Yến Tương Mã khóc không ra nước mắt a, sớm biết như vậy, cần gì phải khổ như vậy a?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Lòng Lang Dạ Sói

- Tôi tin anh.

Lý Mục Dương nói.

Tuy rằng việc làm và lời nói của Yến Tương Mã có chút hơi quá nhưng lòng dạ lại khá tốt.

Đây là nhận thức của Lý Mục Dương về Yến Tương Mã.

Hơn nữa, thông qua lần tiếp xúc hôm trước, Lý Mục Dương biết người này chưa thể gọi là người xấu được, ít nhất cho đến bây giờ Lý Mục Dương còn chưa thấy hần hư hỏng gì, nếu không lần đầu tiên gặp mặt cũng sẽ không diễn ra trong không khí thân mật như vậy.

Lấy thân phận thiếu gia của phủ thành chủ thì tại sao lại không mời được cao thủ? Có chuyện gì mà không làm được?

Lý Mục Dương dùng một tay bẻ gãy một góc bàn, nhưng đây không phải là nguyên nhân làm Yến Tương Mã lui bước, Lý Mục Dương không biết cao thủ có dạng gì nhưng mà bản thân hần rõ, người ở bên cạnh Thôi Tiểu Tâm có thể phóng ra được ánh mặt trời, đây là việc mà hần không thể so sánh được.

Đây cũng là điều khó xử khi Lý Mục Dương tin tưởng giao cha mẹ và em gái của mình cho Yến Tương Mã chiếu cố, nếu như Lý Mục Dương có ấn

tượng không tốt với ai đó thì bất kể như thế nào Lý Mục Dương cũng sẽ không giao người nhà của mình vào tay kẻ đó, Lý Mục Dương tình nguyện không đi thi, không đậu ĐH Tây Phong.

-Cái gì?

Yến Tương Mã lặng đi một chút, nhìn Lý Mục Dương hỏi:

-Cậu nói cái gì? Tin tôi? Tin đây không phải là thuốc xỏ sao?

-Tôi tin anh sẽ không làm hại người nhà của tôi.

Lý Mục Dương cười nói:

-Nếu không thì tôi cũng không nhờ anh chiếu cố bọn họ rồi.

-Cậu không nhờ mà là yêu cầu.

Yến Tương Mã tức giận:

-Bất quá là tôi nói thật, đây là thuốc xỏ à không đây là thuốc giải, là thuốc giải độc, bên trong có Thái Dương thảo.

Lý Mục Dương gật gật đầu, nói:

-Tôi biết, còn thuốc nữa không?

-Có, còn có một nồi lớn.

Lý Đại Lộ bổ sung.

"-----"

Yến Tương Mã ai oán nhìn Lý Đại Lộ, con mẹ nó, thằng này là cao thủ bỏ đao có nghề sao?

-Cảm ơn.

Lý Mục Dương cảm ơn Lý Đại Lộ, vào phòng bếp, múc hai chén thuốc, một chén cho cha mình, chén khác cho Lý Tư Niệm.

Lý Tư Niệm liếc mắt nhìn đầu, nói:

-Em không uống, vừa đen vừa khó uống, còn bị tiêu chuẩn nữa.

-Phải uống.

Giọng nói của Lý Mục Dương rất ôn nhu:

-Trong thân thể của em còn có độc, nhất định phải bài trừ nó ra, nếu không sẽ không tốt cho cơ thể của em. Cho dù bây giờ em không sao nhưng ai biết được nó có ảnh hưởng gì đến nội tạng của em không?

Lý Tư Niệm vẫn lắc đầu, nằng nết nhất là chịu khổ.

Vì thế Lý Mục Dương liền nắm cái mũi của nàng rồi đổ chén thuốc vào miệng của nàng.

Uống thuốc xong, Lý Mục Dương che miệng mà nói:

-Lý Mục Dương, anh đáng ghét, đáng chết đi được.

Lý Mục Dương đề cái chén qua một bên, nói:

-Em mau về phòng của mình đi.

Lý Tư Niệm cực kì thông minh, nhìn Yến Tương Mã liếc mắt một cái rồi đi về phòng của mình.

Lý Mục Dương lắc đầu cười khẽ, cô muội muội này thật đúng là để cho hấn đau đến tận xương tủy.

Yến Tương Mã nhìn thấy bóng lưng rời xa của Lý Tư Niệm, có chút si ngốc, một lúc sau mới tỉnh lại, đi đến bên cạnh Lý Mục Dương, hỏi:

-Lý Mục Dương, Tư Niệm là em gái của cậu sao?

-Đứng.

Lý Mục Dương gật đầu, thấy vẻ mặt chờ mong của Yến Tương Mã, Lý Mục Dương có chút cảnh giác mà hỏi:

-Anh hỏi cái này làm gì?

-Hai người là anh em ruột đó chứ?

Yến Tương Mã hỏi.

Nghe được Yến Tương Mã nói những lời này, Lý Nham đang uống thuốc thiếu chút nữa mà nghẹn chết.

Về mặt ông trở nên tức giận nhìn chằm chằm Yến Tương Mã, quát:

-Yến Tương Mã, cậu nói cái gì đó? Lý Mục Dương cùng Lý Tư Niệm là do một mẹ sinh ra, là anh em ruột, cậu không biết thì đừng có nói bậy.

Yến Tương Mã cười ha hả nhìn Lý Nham, nói:

-Không phải tôi cố ý nói cái này chỉ là tôi cảm thấy diện mạo của Lý Mục Dương và Lý Tư Niệm kém xa nhau quá lớn.

Hắn nghiêm túc đánh giá Lý Mục Dương, nói:

-Không chỉ riêng tôi nghĩ như vậy, nếu để cho hai người các cậu cùng đi ra ngoài thì...

-Đi tới đâu cũng là anh em ruột cả.

Lý Nham không khách khí mà cắt ngang lời nói của Yến Tương Mã.

Lý Mục Dương nhìn Yến Tương Mã liếc mắt một cái, ý bảo hắn không cần tiếp tục đề tài này. Hắn biết phụ thân không thích nghe người khác hoài nghi mình cùng Lý Tư Niệm không phải là anh em ruột, lúc nhỏ hai người cùng ra phố, nếu có nào nói hai người không phải là anh em ruột thì sau đó phụ thân sẽ trở nên rất tức giận mà mẫu thân lại dịu dàng cười hi hi nói là con trai lớn bị ốm cho nên thân thể mới không tốt.

Lý Nham là người có võ, tuy rằng cảnh giới không cao nhưng nhiều năm khổ luyện cho nên thân thể cũng mạnh hơn người thường. Từ nhỏ Lý Tư Niệm đã đi theo lão sư phụ luyện "Phá Thể thuật", thoát nhìn là không cố gắng nhưng mà kiên trì rất lâu hơn nữa năng cũng thông minh, coi như là có chút bản lĩnh.

Trái lại La Kỳ là người có thân thể yếu nhất, bà là người tinh dậy cuối cùng.

Mở mắt ra, chuyện đầu tiên mà bà làm là tìm Lý Mục Dương, thấy được Lý Mục Dương đứng ở bên cạnh mình, hốc mắt bà đỏ lên, bỏ nhào qua ôm lấy Lý Mục Dương nói:

-Mục Dương, con không sao chứ? Có bị thương không? Tên xấu kia đâu rồi? Cha cùng em của con đâu? Bọn họ có sao không?

-Mẹ, cha và em không sao cả.

Lý Mục Dương ôm chặt thân thể của mẫu thân, cười nói.

-Tốt quá, tốt quá.

La Kỳ lệ nóng doanh tràng, ôm thật chặt Lý Mục Dương không chịu buông tay.

Đã trải qua sinh li tử biệt, mới càng có thể cảm nhận được sinh mệnh đáng quý.

Lý Mục Dương khuyên giải an ủi mẹ mình, lại cho mẹ mình uống chén thuốc giải độc, cuối cùng cũng đã giải quyết xong chuyện trong nhà.

Lý Mục Dương đi đến bên cạnh Yến Tương Mã, về mặt cảm kích nói:

-Yến đại thiếu, lần này đa tạ anh đã giúp tôi chiếu cố người nhà, phần ân tình này tôi ghi ở trong lòng. Ngày sau nếu có cơ hội, tôi sẽ báo đáp.

-Quá khách khí. Quá khách khí.

Yến Tương Mã cười ha hả khoát tay, nói:

-Tất cả mọi người là người trẻ tuổi, cậu lại là bạn họ của Tiểu Tâm, mọi người liền đều là người một nhà. Đừng gọi là Yến đại thiếu này Yến đại thiếu nọ, danh xưng kia là cho người bên ngoài gọi, còn cậu thì cứ gọi là anh họ như trước kia là được.

-Được rồi anh họ.

-Đúng thôi, nên như vậy. Đúng rồi, tôi đi lên lầu nhìn xem Tư Niệm hiện tại tình huống thế nào, sau khi uống thuốc xong sẽ bị đau bụng, chỗ của tôi còn có một viên thuốc của Đạo gia...

Yến Tương Mã còn chưa nói xong thì đã muốn chạy lên lầu.

-Yến Tương Mã, anh đứng lại cho tôi.

Lý Mục Dương ở phía sau hét lớn.

-Tôi chỉ muốn đi nhìn...

-Không được.

Lý Mục Dương ngăn Yến Tương Mã lại.

-Đề tôi đứng ở trước cửa thể hiện sự quan tâm của tôi được chứ?

-Không được.

-Tôi vừa mới giúp cậu.

-Tôi nói rồi tôi sẽ báo đáp.

-Tôi không thể thu chút lợi tức trước sao?

- Không thể.

-Lý Mục Dương, cậu lòng lang dạ sói.

-Yến Tương Mã, anh tham tài háo sắc.

...

Thôi Tiểu Tâm đẩy cửa sân ra thì thấy Lý Mục Dương và Yến Tương Mã mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Nàng nở ra một nụ cười, nói:

-Tôi đang đi vào vườn bách thú sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Sơ Hiện Tài Năng

— Sao em (cậu) lại tới đây?

Thấy Thôi Tiểu Tâm đứng ở trước cửa, cả Lý Mục Dương cùng Yến Tương Mã trầm miệng một lời hỏi.

Thôi Tiểu Tâm lại mở trừng hai mắt , hé miệng cười khẽ , nói:

— Hai người đây là tâm hữu linh tên sao?

Yến Tương Mã hung hăng trừng mắt nhìn Lý Mục Dương một cái , chạy đến trước mặt Thôi Tiểu Tâm, nói:

— Em họ, sao em lại đến đây? Giữa trưa không về nhà ăn cơm sao?

— Anh họ có thể đến, em không thể đến sao?

Ánh mắt Thôi Tiểu Tâm nghi ngờ nhìn Yến Tương Mã, nghĩ thầm chẳng lẽ chuyện mà Lý Mục Dương lo lắng là bởi vì Yến Tương Mã đến đây gây chuyện sao.

Vừa rồi ở bên ngoài nàng đã thấy được đám hộ vệ do Yến Tương Mã nuôi, nếu như Yến Tương Mã đến đây tìm Lý Mục Dương gây chuyện thì hôm nay mình đến đây là một chuyện đúng rồi.

– Làm sao như vậy được?

Về mặt Yến Tương Mã mang theo nụ cười ôn nhu, nói:

– Anh tới, em cũng tới, anh biết em họ là bạn tốt của Mục Dương. Bạn học chung lớp đi chung một vòng cũng là một chuyện tốt, lúc trước khi còn đi học thì anh cũng có khá nhiều bạn thân a.

Về mặt Thôi Tiểu Tâm ngạc nhiên, nàng như có suy nghĩ nhìn Yến Tương Mã, nói:

– Vậy tại sao anh họ lại đến đây?

Thôi Tiểu Tâm biết nhà của dì mình biết rõ tung tích của nàng như lòng bàn tay.

Lần trước khi trở về anh họ còn nói chuyện nàng ôn tập giúp Lý Mục Dương, mà dì nhỏ của nàng cũng đã dùng một ít lễ vật để tặng cho Lý Mục Dương, để cảm kích ơn cứu mạng của Lý Mục Dương, sau đó mọi người liên cả đời mà không qua lại với nhau nữa.

Gia đình phú quý, làm sao nguyện ý có quan hệ với gia đình bình thường được?

Đương nhiên là bọn họ càng sợ mình nảy sinh tình cảm với Lý Mục Dương, đây là một chuyện rất hoang đường, chẳng lẽ chỉ là bởi vì mình nói chuyện vài câu với bạn học trai trong lớp thì có thể kết luận là mình thích hắn sao?

Điều này sao có thể?

Chỉ là Yến Tương Mã hôm nay làm sao vậy? Xem vẻ mặt của anh ấy thì cũng không giống như là giả vờ.

– Anh đến thăm Lý Mục Dương a.

Yến Tương Mã cười cười:

– Lần trước em họ bị tập kích, ít nhiều là có Mục Dương đồng học liều mạng cứu giúp, phần ân tình này Thôi gia cùng Yến gia đều phải nhớ kỹ trong lòng. Vừa lúc mấy ngày nay tương đối rảnh rỗi, cho nên anh liền tới thăm Lý Mục Dương. Ha ha ha, không nghĩ tới anh cùng cậu ta nhất kiến như cố, thật là hợp nhau.

Thôi Tiểu Tâm càng lo lắng, nhìn vào ánh mắt của Yến Tương Mã, hỏi:

– Anh họ, anh không uống lộn thuốc chó?

O >

Nháy mắt về mặt của Yến Tương Mã biến thành thế đó.

Hắn trừng to mắt nhìn Thôi Tiểu Tâm, nói:

– Em họ, sao em biết anh uống nhầm thuốc? Chẳng lẽ chuyện này đã truyền nhanh như vậy sao?

– Anh họ...

Thôi Tiểu Tâm nhú mày, bắt mắt nói:

– Rốt cuộc là anh đang nói cái gì?

– Chuyện anh uống nhầm thuốc a.

Yến Tương Mã kích động, tức giận không được, nói:

– Em họ, em còn chưa nói cho anh biết tại sao em biết chuyện anh uống nhầm thuốc. Lý Tư Niệm không ra ngoài, hai vị trưởng bối cũng vẫn ở nhà. Sau khi trở về Lý Mục Dương cũng không có đi ra ngoài, tại sao em họ lại biết chuyện anh uống nhầm thuốc?

Dùng một chút, Yến Tương Mã cẩn thận mà hỏi:

– Chắc là không còn người nào biết chuyện này đó chứ?

– Anh họ...

Thôi Tiểu Tâm đã tức giận rồi, tuy rằng trước kia anh họ cũng bà lon nhưng hôm nay lại rất quá mức.

Thôi Tiểu Tâm căn bản là nghe không hiểu hắn đang nói bậy bạ gì. Chẳng lẽ hắn đang cố ý nói sang chuyện khác?

Lý Mục Dương cười đến gấp cả người, đi đến trước mặt Thôi Tiểu Tâm, kể lại chuyện Yến Tương Mã uống nhầm thuốc cho Thôi Tiểu Tâm nghe.

Thôi Tiểu Tâm cũng cười không ngừng, nói:

– Anh họ, thân thể anh không sao chứ?

Yến Tương Mã hận không thể tìm một cái lỗ nhanh chóng chui vào, bất mãn với hành động mặt báo này của Lý Mục Dương, nói:

– Lý Mục Dương, cậu thật quá mức, cậu nhờ tôi chiếu cố người nhà cho cậu, vì muốn giải độc chướng kia nên tôi đã nấu thuốc giải độc, nếu không phải là muốn nhận được sự tin tưởng của bọn họ, để bọn họ biết được đây là thuốc giải độc thì tôi cũng đã không tự mình uống thuốc rồi.

Lý Mục Dương cười vui vẻ hơn, chấp tay nói với Yến Tương Mã:

– Vâng vâng, cảm ơn Yến đại thiếu, đại ân đại đức khó mà quên được.

– Độc chướng?

Về mặt Thôi Tiểu Tâm lạnh xuống, hỏi:

– Ô Nha đến đây sao?

Yến Tương Mã kinh hãi, đánh giá sân, cả sân đã được dọn dẹp, vết máu trên tường và dưới đất đã bị xóa sạch, trừ những vết nứt ở trên tường ra thì hoàn toàn nhìn ra dấu vết có người khác đến.

Chẳng lẽ bởi vì câu nói của mình là Tiểu Tâm đoán được Ô Nha đến đây sao?

Yến Tương Mã trừng mắt nhìn Lý Mục Dương, ý bảo vấn đề này để hắn ứng phó, cười nói:

– Ô Nha? Tại sao Ô Nha lại tới nơi này?

– Anh cười rồi.

Thôi Tiểu Tâm nói.

– Đúng vậy, anh cười, hề hề, chẳng lẽ anh không thể cười sao?

– Nếu không phải anh muốn che giấu cái gì thì khi em hỏi Ô Nha có đến đây không thì anh nên tỏ ra ngưng trọng, để phòng mới đúng. Bởi vì gần đây các anh luôn tìm chỗ ở của Ô Nha, hơn nữa anh còn nói chuyện thuốc giải độc chướng. Sau khi em bị Ô Nha tập kích thì em đã để chú Ninh tìm tại liệu liên quan đến Ô Nha, em biết hắn am hiểu nhất là triệu hoán Huyết Nha và Âm Hắc mê chướng.

Tầm mắt Thôi Tiểu Tâm quét tới quét lui ở trong sân, lại nhìn Lý Mục Dương, nói:

– Ô Nha đến, bởi vì hắn đã đổi mục là cậu, vì cậu đã cứu tôi nên hắn muốn trả thù, đúng không?

Yến Tương Mã đại ra nửa ngày, nhìn Lý Mục Dương hỏi:

– Cậu thực sự muốn kết hôn với một người con gái thông minh như vậy sao?

– Tôi...

Nghe những lời nói này sắc mặt Lý Mục Dương đỏ ửng, ra vẻ tức giận nói:

– Yến Tương Mã, anh nói gì đó? Khi nào thì tôi nói...

– Ý của cậu là không muốn?

Yến Tương Mã liếc Lý Mục Dương một cái, rất là khinh bỉ mà nói.

– Tôi...anh...

Lý Mục Dương mới biết yêu, thích Thôi Tiểu Tâm cũng là mối tình đầu của hắn.

Hắn chôn tâm sự này ở sâu trong lòng, giống như là một con gà mái đang ấp trứng, đợi một ngày nào đó sẽ nở ra một chú gà con.

Nghe Yến Tương Mã nói ra tâm sự của mình ở trước mặt mọi người, điều này làm Lý Mục Dương xấu hổ mặt đỏ tai hồng, hai tay xoắn xít không biết để ở nơi nào cho phải.

– Anh họ...

Thôi Tiểu Tâm cũng có chút ngượng ngùng, cái cổ trắng nõn khẽ ửng đỏ, bắt quá nàng che đầu rất tốt, trên mặt lại không có quá nhiều diễn cảm.

– Nếu anh còn nói bậy thì em sẽ về mệt với dì nhỏ.

– Được được, anh sai rồi, anh đầu hàng.

Yến Tương Mã rất sợ vị mẫu thân đại nhân ở nhà, nói:

– Không phải là anh có lòng muốn giúp sao/

Thôi Tiểu Tâm nghi ngờ liếc mắt nhìn Yến Tương Mã một cái, sau đó nhìn về phía Lý Mục Dương nói:

– Di và chú sao rồi? Tư Niệm sao rồi? Có bị thương không? Cậu thì sao? Ô Nha bây giờ đang ở đâu?

– Cha mẹ không sao cả, Tư Niệm cũng không sao, tôi không có việc gì.

Lý Mục Dương nhìn vào Thôi Tiểu Tâm, nói:

– Bắt quá bọn họ đã uống thuốc giải độc, sợ là hiện tại không có biện pháp xuống dưới gặp khách.

– Ô Nha đâu?

Thôi Tiểu Tâm nhìn Lý Mục Dương, hỏi.

– Hấn sao?

Lý Mục Dương Lý Mục Dương xin giúp đỡ mà nhìn về phía Yến Tương Mã.

– Bị anh giết rồi.

Yến Tương Mã nói tiếp.

– Há?

Con mắt của Thôi Tiểu Tâm đảo quanh trên người Yến Tương Mã.

– Là bị anh giết.

Yến Tương Mã nói:

– Em cũng biết trong thời gian này anh đã luôn tìm tung tích của Ô Nha, thật vất vả dò thăm tin tức của hắn, lại không dám dả thảo kinh xà. Sau đó hắn lại chui đầu vô lưới chạy tới nhà của Lý Mục Dương, anh liền liền mang theo hộ vệ lại đây bày ra Thiên La Địa Võng. Hắc hắc, dám khi dễ em họ, anh tự nhiên không tha cho hắn. Em cũng biết, gần đây công phu của anh tiến bộ thần tốc, đại chiến với tên Ô Nha kia chừng 300 hiệp, sau đó dùng Đả Long nhân đâm mù mắt của hắn rồi chường vào ngực của hắn.

Thôi Tiểu Tâm trầm mặc thật lâu rồi cúi người thật sâu với Lý Mục Dương, nói:

– Xin lỗi là tôi mang phiền phức đến cho cậu.

– Tuyệt đối đừng như vậy

Lý Mục Dương nhanh chóng đưa tay đi đỡ

Thôi Tiểu Tâm đứng thẳng lưng, nhìn Yến Tương Mã, nói:

– Anh họ, nếu anh là người giết Ô Nha thì anh hãy đến phủ thành chủ báo lĩnh thưởng.

Ánh mắt của nàng trở nên sắc bén, thanh âm êm dịu lại mang theo quyền uy:

– Nếu có người dám nghi ngờ năng lực của anh thì hãy làm cho hắn vĩnh viễn im miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Quân Tử Chi Giao

– Có thể được xưng là Minh Nguyệt của đế quốc, quả thật là chuyện mà những cô gái thường không thể sánh bằng.

Ở trong lòng Yến Tương Mã cảm thán.

Thôi Tiểu Tâm mới đi vào chỉ mấy phút mà thôi, cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, cho dù mình có lòng muốn giấu giúp Lý Mục Dương thì cũng bị nàng liếc mắt một cái nhìn thấu.

Thôi Tiểu Tâm biết Ô Nha là bị ai giết chết, cũng hiểu nỗi khổ tâm của Yến Tương Mã, người muốn lấy công lao này.

Bản thân muốn bảo vệ Lý Mục Dương cho nên Yến Tương Mã mới nói rằng Ô Nha là do hắn giết.

Thôi Tiểu Tâm cũng muốn bảo vệ Lý Mục Dương cho nên cũng nói Ô Nha là do mình giết.

Bản thân mình cảm thấy đây là một việc tốt thế sao nghe Tiểu Tâm nói thế, trong lòng mình lại cảm thấy có chút không thoải mái đây?

Nhưng mà nếu Thôi Tiểu Tâm dùng ngữ khí như vậy đề nhắc nhở thì Yến Tương Mã hẳn cũng không dám không đáp ứng.

Bởi vì Thôi Tiểu Tâm không chỉ là em họ của hắn, lại còn là người của Thôi gia, Yến gia và Thôi gia có quan hệ thông qua, cũng là phụ thuộc, địa vị của Yến Tương Mã rõ ràng là không quan trọng bằng Thôi Tiểu Tâm rồi.

Coi như sau này khi Thôi Tiểu Tâm lập gia đình thì nàng cũng gả vào một danh gia vọng tộc, gia tộc có thể mang lại lợi ích cho Thôi gia, ví dụ như người kia của Tống gia.

Chính mình thì sao? Con trai của Giang Nam thành chủ, thật sự không lọt vào mắt của đám hào môn cự tộc kia à.

Nhưng mà nếu như mẹ của mình không phải là người của Thôi gia thì tại sao mình lại có cơ hội nói chuyện ngang hàng với Tiểu Tâm đây?

Yến Tương Mã vỗ bộ ngực của mình mà nói:

– Em cứ yên tâm, anh là người làm việc thích một chữ “Lý”, là công lao của anh, ai cũng đừng nghĩ cướp. Không phải công lao của anh, anh muốn cướp của người khác thì cũng không cần nói nhiều như vậy. Anh lập tức đến phủ thành chủ để báo lại, nói anh đã tính kế giết được Ô Nha, thuận tiện nhận giải thưởng 3000 kim tệ kia. Lý Mục Dương, lần này cậu có công lao dự định, tôi sẽ tặng cho cậu 1500 kim tệ, huynh đệ chúng ta mỗi người một nửa.

Lý Mục Dương liên tục xua tay, nói:

– Không cần, không cần, đó là công lao của anh, tôi cũng không có quan hệ gì cả.

– Như thế nào? Khinh thường tôi?

Sắc mặt Yến Tương Mã không vui.

– Không có, tôi chỉ cảm thấy được vô công bất thụ lộc.

– Được rồi được rồi.

Yến Tương Mã không nhịn được mà nói:

– Tôi đưa thì cậu cứ nhận đi, tặng qua không thu cũng không phải là không cho người ta mặt mũi, ai không nể mặt tôi thì tôi sẽ đánh bẻ mặt người đó. Chúng ta là đám COCA, chuyện gì cũng làm được cả.

Yến Tương Mã thấp giọng, nhỏ giọng hỏi:

– Tôi có thể đi lên xem Tư Niệm một lát được không?

– Không được.

– Tôi cho cậu 2000 kim tệ.

– Không được.

– 2500.

– Không được.

– Cho cậu hết 300 luôn đó, được chưa?

– Không được.

Yến Trương Mã dùng ngón tay chỉ vào ngực Lý Mục Dương, nói:

– Tiểu Tử, chẳng lẽ cậu không muốn cùng anh đây tạo ra một tương lai tốt đẹp sao?

– Anh có ý gì?

– Cậu thích em họ của tôi, tôi cũng thấy Lý Tư Niệm rất đáng yêu, cậu giúp tôi của em gái cậu, tôi cũng giúp cậu của em họ của tôi, chúng ta cùng tạo cơ hội cho nhau, cùng share thông tin với nhau, thế nào?

Lý Mục Dương liếc mắt , nói:

– Đi em gái của anh đi.

Yến Trương Mã liền kéo ống tay áo Thôi Tiểu Tâm, nói:

– Em họ, hần đuổi em đi, chúng ta về thôi.

– Yến Trương Mã...

Lý Mục Dương rất muốn xông qua cho Yến Trương Mã ăn một đấm.

Thôi Tiểu Tâm bỏ Yến Trương Mã ra, nhìn Lý Mục Dương, nói:

– Tôi biết đã trải qua rất nhiều chuyện , cũng làm cho cậu và người nhà của cậu gặp nguy hiểm. Nhưng mà tôi hy vọng việc này không ảnh hưởng đến kỳ thi vào ngày mai của cậu, nếu có gì chúng tôi có thể giúp được thì cậu cứ nói ra, không cần khách khí làm gì.

– Hà?

Lý Mục Dương nhìn phía Thôi Tiểu Tâm , phát hiện cô bé này đột nhiên trở nên hơi xa lạ, giống như là trước kia nàng vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với mọi người.

– Như vậy thì tôi cùng anh họ liền cáo từ rồi.

Thôi Tiểu Tâm Vi Vi cúi đầu , làm một lễ nghi quý tộc tiêu chuẩn đế quốc:

– Xin bảo trọng .

– Thôi Tiểu Tâm...

Lý Mục Dương hô.

Hắn cảm thấy Thôi Tiểu Tâm thay đổi , trở nên xa lánh.

Loại xa lánh này làm hắn khó có thể nắm lấy , bởi vì cho tới nay Thôi Tiểu Tâm cũng không có áp sát quá gần, khi hắn chủ động ngang nhiên xông qua thì nàng không có tránh né mà thôi .

Thôi Tiểu Tâm xoay người , diễn cảm lạnh nhạt nhìn Lý Mục Dương , thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu hỏi:

– Lý Mục Dương Đồng học , còn có chuyện gì sao?

– Tôi muốn hỏi cậu...

Lý Mục Dương nhếch môi cười lộ ra hàm răng chính tề:

– Cậu còn nhớ cuộc hẹn của chúng ta ở bờ hồ Vô Danh sao?

Một vẻ ưu thương hiện lên rồi biến mất trong mắt của Thôi Tiểu Tâm, nhẹ nhàng phát tóc trước trán, trên mặt không có bất kỳ diễn cảm nào, nói:

– Lý Mục Dương, đây là chuyện về sau, ít nhất là sau khi cậu đậu vào ĐH Tây Phong, cho nên , hãy cố gắng lên .

Thôi Tiểu Tâm đi rồi.

Ngày mai sẽ không đến nữa rồi.

Tâm Lý Mục Dương trống rỗng.

– Vì sao lại biến thành như vậy?

Lý Mục Dương tâm tình có chút áp lực , ưu thương có khó mà diễn tả bằng lời.

– Vì sao lại biến thành như vậy?

Trong xe, Yến Tương Mã nhìn vào Thôi Tiểu Tâm mà hỏi.

– Người mà Ô Nha muốn giết là Lý Mục Dương, đúng không?

Thôi Tiểu Tâm hỏi.

– Đúng.

Yến Tương Mã biết mình không giấu được nên nói thẳng:

– Tình huống cực kỳ nguy hiểm, lúc anh đến thì cha mẹ và em gái của Lý Mục Dương đã hôn mê. Khắp người Lý Mục Dương đều máu me be bét, đang sát khí đứng ở trong sân , giống như là một ác ma đi ra từ Địa Ngục, trên mặt đất tràn đầy thi thể Huyết Nha, Ô Nha thi thể lại biến mất không thấy . Theo lời của Lý Mục Dương thì Ô Nha đã bị Huyết Nha ăn sạch.

– Sở dĩ Huyết Nha ăn chủ là bởi vì chúng nó không có cái gì để ăn, nói cách khác trước khi anh đến thì Lý Mục Dương đã đánh bại Ô Nha. Em thấy chuyện này thế nào? Chẳng lẽ em không biết trong cơ thể Lý Mục Dương có cất giấu một con quái thú sao?

– Tìm được người phía sau của Ô Nha chưa?

Những ngón tay của Thôi Tiểu Tâm đan xen vào nhau.

– Tạm thời không có .

Yến Tương Mã lắc đầu, Thôi Tiểu Tâm không muốn bình luận thân thể của Lý Mục Dương, đây cũng là điều ở trong dự đoán của Yến Tương Mã:

– Cha đã truyền tin em bị tập kích tới Thiên Đô nhưng bên Thiên Đô không có bất kỳ lời đáp lại nào chỉ yêu cầu bắt kẻ như thế nào phả cam đoan an toàn của em. Một sát thủ mà thôi, hơn nữa còn là một sát thủ đã chết, có thể tìm được tin tức gì cơ chứ?

– Cho nên anh cảm thấy em làm vậy có vấn đề gì không?

Thôi Tiểu Tâm lại hỏi.

– Anh biết là em muốn bảo vệ Lý Mục Dương, lúc này cũng chưa tìm được kẻ đứng sau, cũng không biết sẽ có sát thủ khác nữa không? Lần này Lý Mục Dương phá hư chuyện tốt của bọn hắn, tự nhiên là bọn hắn sẽ nhắm vào Lý Mục Dương, hắn chỉ là một người bình thường, kỳ thật cũng không tính là bình thường . Người này giấu rất sâu , anh nhìn không thấu hắn.

– Người của cậu ấy không bình thường , nhưng mà tâm của cậu ấy lại thông thường.

Thôi Tiểu Tâm nhẹ giọng nói.

– Đúng vậy, là người tốt.

Yến Tương Mã thở dài:

– Cho nên anh cảm thấy được như thế có phải là tàn nhẫn với hắn không?

– Chết mới là điều tàn nhẫn nhất.

Thôi Tiểu Tâm nói:

– Sớm muộn gì cũng tách ra, sớm một chút thì có khác gì cơ chứ?

– Đúng vậy.

Ánh mắt của Yến Tương Mã nhìn về cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe, nói:

– Vẫn là em họ hiểu thấy hơn.

Thôi Tiểu Tâm cúi đầu, sau đó mới nói:

– Để anh họ đứng ra gánh vác lấy phần trách nhiệm nguy hiểm này, xin anh họ không nên tức giận.

Yến Tương Mã nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai của Thôi Tiểu Tâm, hẳn biết trong lòng cô bé này cũng không dễ chịu.

– Đây không phải là chuyện nên đề ý.

Yến Tương Mã nở nụ cười ôn hoà, có thể nhìn thấu trí tuệ của người khác.

– Để cho một người không có bất kỳ quan hệ nào gánh vác phần trách nhiệm này thì anh mới sẽ đề ý. Ai bảo anh là anh họ của em mà chỉ? Chúng ta là người một nhà mà.

Dừng một chút, Yến Tương Mã nhìn về phía Thôi Tiểu Tâm, nhin không được lên tiếng hỏi:

– Chẳng lẽ em không có chút cảm giác gì với Lý Mục Dương sao?

– Quân tử chi giao, anh họ không cần hỏi vấn đề này nữa.

– Haizz...

Yến Tương Mã tiếc nuối không thôi, nói:

– Hắn cũng có một em gái tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lân - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Lại Muốn Lừa Tiền!

Dưới sự tự thí nghiệm của Yến Tương Mã thì hiệu quả của thang thuộc độc này đã rõ ràng.

Phụ thân Lý Nham mẫu thân La Kỳ cùng với muội muội Lý Tư Niệm sau khi dùng giải được thì thân thể không không hiện di chứng nào khác.

Đêm đến, Lý Nham từ trên giường bò dậy, nhanh chóng tu sửa khe hở trên tường.

Mẫu thân La Kỳ nổi lò nấu cơm, em gái học tập.

Yến Tương Mã giành lại chém giết công lao Ô Nha, cha mẹ người nhà không hoài nghi nhiều. Trong mắt bọn họ, Lý Mục Dương vĩnh viễn là tiểu nam sinh ốm yếu cần bọn họ bảo hộ.

Cuộc sống khôi phục như thường, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong lòng Lý Mục Dương rất rõ đã có chuyện xảy ra.

Hắn cảm thấy Thôi Tiểu Tâm không thân, cũng dự liệu được kết cục cuối cùng sẽ xuất hiện.

Lý Mục Dương cảm thấy thế nhưng hắn không thể hiện ra ngoài.

Ăn xong bữa tối, muốn đi rửa chén thì La Kỳ kêu gì cũng không đề ý, bắt hắn đi học.

Lý Mục Dương đưa tay bắt mạch cho phụ thân Lý Nham bắt mạch, La Kỳ ánh mắt kỳ quái nhìn lại hỏi:

- Mục Dương học bắt mạch từ khi nào vậy?

Lý Mục Dương trong lòng sớm có chuẩn bị, cười nói:

- Ta nói theo Sĩ sư phụ học, bắt quá trước kia không có cơ hội dùng tới.

Lý Nham gật gật đầu nói:

- Hắn là thể ngoại cao nhân, nếu có thể học thuật y thuật của hắn cũng là một cách mưu sinh không tệ.

La Kỳ nổi giận, tức giận nói:

- Lý Nham, sao ông nói thế? Con ta muốn đến Tây Phong đại học, hấn sẽ là đại gia, sao phải mưu sinh bằng nghề y?

Lý Nham thật thà phúc hậu cười cười, nói:

- Làm Y sinh không phải rất tốt sao? An nhàn thường thường bậc trung , được người tôn trọng ----

- Vậy phải xem con ta có nguyện ý hay không. Hấn thích ta sẽ ủng hộ hấn học, nếu hấn không thích chúng ta cũng không thể miễn cưỡng.

- Hào hào hảo, chuyện đó cứ để con người quyết.

Lý Nham không muốn vì Lý Mục Dương mà tranh cãi với thế tử bởi vì trước giờ đã bao giờ hấn thắng được đâu.

Lý Tư Niệm chớp thời cơ chạy tới ôm cánh tay Lý Nham nói:

- Cha, chuyện của con do cha tự tính, cha nói sao thì sẽ là thế đó, được không?

Lý Nham sờ đầu con gái nói:

- Được rồi, vậy con mau đi ngủ đi.

- Cha, lúc này mới mấy giờ chứ?

Lý Tư Niệm rất là bất mãn nói :

- Vừa rồi con còn ủng hộ cha, cha không thể không để ý tới cảm nhận của con chứ?

- Đây là cha nói sao thì sẽ như vậy à? Vậy thì ngồi chơi với ba ba lát rồi đi ngủ. Đây là Lý Nham thật sự rất yêu đứa con gái bé bỏng cực kỳ thông minh hiểu biết này.

Đột nhiên hấn lại nghĩ tới con gái lớn phải tới Lục gia, nó hấn cũng xinh đẹp đáng yêu như vậy chứ? Bây giờ hấn phải hạnh phúc hơn hiện tại chứ?

- Cha, mạch tượng của cha bình thường, hấn là độc tố đã bài trừ sạch sẽ. Hiện tại quan trọng nhất là bổ sung dinh dưỡng để nhanh chóng khôi phục thể lực.

Lý Mục Dương dặn dò phụ thân xong quay sang Lý Tư Niệm nói:

- Đến phiên muội.

- Ca -----

Lý Tư Niệm mở trừng hai mắt nói:

- Vào phòng muội được không?

- Vì sao?

- Ai nha , sao người ngốc như vậy à? Người ta là nữ hài tử mà...

- Chính là ----

Căn phòng của Lý Tư Niệm không giống những cô bé khác đầy màu hồng phấn, tất cả đồ vật đều được sắp xếp hết sức thẩm mỹ.

Phòng của cô bé rất lớn, còn lớn hơn căn phòng của Lý Mục Dương một gian.

Tuy rằng gian phòng của cô bé lớn nhưng mỗi khi có chuyện gì cần tán gẫu thì đều chạy đến phòng của Lý Mục Dương, Lý Mục Dương rất ít khi tới phòng nàng nhưng trong lòng cũng biết đại cô nương sắp lớn phải có chút riêng tư của mình chứ?

- Ca , tâm tình của người không tốt, vì sao vậy?

Lý Tư Niệm đặt mông ngồi lên ghế, vung chân đá văng đôi dép lê trong chân đi, đá tọa như tiểu hòa thượng, bắt đầu đặt câu hỏi.

- Không có a, sao lại như vậy?

Lý Mục Dương cười nói .

- Còn nói dối .

Lý Tư Niệm về mặt khinh thường nói:

- Lúc ăn cơm, nhiều lần bắt gặp người thất thần. Ta nói chuyện cùng người người không để ý ta... Ta gấp rau thơm cho người người cũng ăn. Trước kia tới giờ người đều không ăn rau thơm.

- Có thể là bởi vì hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa nguyên nhân lại là do ta gây lên, cho nên tâm lý của ta -----

- Cho nên trong lòng của người thật sự không bỏ được Tiểu Tâm tỷ tỷ?

"-----"

Lý Mục Dương chỉ biết chuyện gì cũng không thể lừa gạt tiểu nha đầu này.

- Ca, người chẳng lẽ còn không nhìn ra được sao? Tiểu Tâm tỷ tỷ là muốn cùng người nhất đao lưỡng đoạn....

Lý Mục Dương trầm mặc thật lâu sau, cười nói:

- Nhận ra, sau đó thì sao?

- Sau đó...

Lý Tư Niệm nhẹ nhàng thở dài, đưa cổ tay ra cho Lý Mục Dương, nói:

- Bắt mạch cho ta đi. Cứ sống cho tốt. Không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? nếu người không ghét bỏ....

- Cái gì?

- Ta sẽ làm bạn gái lâm thời của người hai ngày.

- Người lại muốn gạt ta tiền

Lý Mục Dương nói.

"----- "

Lý Mục Dương tham gia cuộc thi kế tiếp, bài thi cũng không khó, trừ hai vấn đề nhỏ không nghĩ ra đáp án thì còn lại anh chẳng làm được gì. (xạo đấy, anh đã xử lí hết)

Lý Mục Dương cảm giác rất tốt, bởi vì dựa theo thuyết pháp của Thôi Tiểu Tâm, phạm những câu có thể trả lời thì đều đúng, như vậy chẳng phải bài thi của mình đã phi thường tiếp cận hoàn mỹ?

Lý Mục Dương không nhìn thấy Thôi Tiểu Tâm, hắn cố ý đứng ở cửa trường thi chờ, mãi đến khi học sinh tan hết hắn cũng không chờ được Thôi Tiểu Tâm.

Lý Mục Dương hiểu được, nàng đã nộp bài và rời đi trước.

Cuộc thi chấm dứt, theo yêu cầu của thầy giáo tất cả học sinh về phòng học tập trung.

Lý Mục Dương sau khi trở về, quét tới vị trí góc mười lăm độ nhiều lần, quả nhiên Thôi Tiểu Tâm không đến.

Nhưng Lý Mục Dương xuất hiện lại khiến học sinh trong lớp rất ngạc nhiên, bọn hắn nhìn Lý Mục Dương chỉ trò bàn luận ầm ĩ.

Trương Thần xoay người nhìn Lý Mục Dương phía sau, cười ha hả hỏi:

- Lý Mục Dương, thi thế nào vậy?

- Ta cảm thấy được tạm được.

Lý Mục Dương mắt mát vì Thôi Tiểu Tâm rời đi, vô cảm nói

- Cũng tạm là có ý gì vậy? Nghe nói gần đây Thôi Tiểu Tâm một mực giúp người học bù, người nhất định có thể đổ vào Tây Phong đại học của đế quốc chứ?

Trương Thần nói xong quay về phía mọi người làm mặt quỷ, những người khác hiểu ý đều cười to.

Thi tốt nghiệp trung học chấm dứt , trong lòng của mỗi người đều nhẹ nhàng hẳn ra, có kịch hay diễn thì dĩ nhiên không ai bỏ qua.

Lý Mục Dương nghiêm túc nghĩ nghĩ , nói:

- Hẳn là có thể... Bất quá loại chuyện này không ai có thể đảm bảo.

"----- "

Toàn trường yên tĩnh giống như chết .

Trương Thần trừng to mắt nhìn Lý Mục Dương, nói:

- Lý Mục Dương, ngươi điên rồi? Ngươi có biết ta vừa hỏi gì không?

- Ta không điên.

Lý Mục Dương sắc bén nhìn chằm chằm Trương Thần, nói:

- Nếu như ngươi tiếp tục cười nhạo ta như vậy, ngươi nhất định sẽ biết ta chuẩn bị muốn làm gì.

Trương Thần đúng là sợ đánh nhau với Lý Mục Dương, nhưng lại không thể lui lại được nên cãi bướng:

- Tây Phong đại học ngươi không đi được , Thôi Tiểu Tâm ngươi cũng đuổi không kịp. Lý Mục Dương a, ngươi cố gắng mấy cũng là uống phí, ngươi vẫn chỉ là phế vật.

Lý Mục Dương nắm chặt cổ áo Trương Thần, trước mặt cả lớp nhấc hẳn lên, sau đó đi về phía ao sen bên ngoài lớp.

Bùm-----

Lý Mục Dương ra sức, hung hăng ném Trương Thần xuống ao.

- Lý Mục Dương , ngươi tên điên này.

Trương Thần ở trong ao la lớn:

- Ngươi chờ đó, lần này ta nhất định không tha cho ngươi ----- "

Lý Mục Dương ánh mắt đỏ như máu, thanh âm mang theo lệ khí khó ức chế, lạnh lẽo nói:

- Ta sẽ đến Tây Phong đại học, cũng sẽ theo đuổi Thôi Tiểu Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thành Chủ Giang Nam

Là thành chủ của Giang Nam thành, mỗi ngày Yến Bá Lai đều rất bề bộn.

Nhưng mà mặc dù là như thế nhưng ông vẫn quyết định nói chuyện với Yến Tương Mã con trai của mình một chút.

Ông thoáng nhìn qua bức “ Hồ Khiếu quần sơn đồ” ở góc tường do danh sư Tần Khoái Ngữ vẽ, sau đó tay nâng chén trà trên bàn lên miệng, nhấp một miếng, nói:

-Cổ nhân chú ý Long Hồ tinh thần, Long đã bị tàn sát hết , nhưng thật ra Mãnh Hồ vẫn đang ung dung tự tại tại núi rừng. Tần Khoái Ngữ không hổ là danh sư ở đế quốc, vẽ vài nét bút đã làm lộ ra được sự uy nghiêm của Hồ Vương, mỗi lần quan sát bức họa này là có thể làm cho lòng người trở nên rộng rãi, khí phách vô hạn.

Yến Tương Mã biết phụ thân đã xử lý xong văn kiện, vội vàng đi tới nói:

-Phụ thân chính là Hồ Vương ở Giang Nam thành, gầm lên một tiếng, quần hùng tại Giang Nam thành trầm mặc , bọn đạo chích khấu đầu

-Nịnh họt.

Bộ đảng Yến Bá Lai vân đạm phong khinh.

-Ô Nha là do con giết sao?

-Đúng vậy, phụ thân.

Yến Tương Mã cười nói:

-Tên Ô Nha kia tự tìm đường chết , cũng dám tập kích Tiểu Tâm muội muội . Gần đây phủ thành chủ đã phát ra tất cả các hiến binh để truy tìm tung tích của Ô Nha, con cũng muốn giúp phụ thân, báo thù cho muội muội. Vì thế liền phái những người tâm phúc bên cạnh đi tìm tung tích của Ô Nha, không nghĩ tới là bọn họ đã tìm được manh mối, bọn con đã tìm hiểu nguồn gốc , sau đó bày ra Thiên La Địa Võng , rồi đánh chết.

-Giết Ô Nha ở đâu?

-Nhà Lý Mục Dương.

-Là bạn học của Tiểu Tâm sao?

-Vâng, phụ thân.

Yến Bá Lai ngửa mặt trầm tư , tâm trí không có bất kỳ tiêu điểm , thanh âm trầm thấp nói:

-Hai lần tập kích đều có quan hệ với người gọi là Lý Mục Dương kia, thân phận của Lý Mục Dương kia sạch sẽ sao?

-Phụ thân, con đã tìm người điều tra, tuyệt đối sạch sẽ, tuyệt đối không phải là quân cờ do Tông gia hay Lục gia xếp ở Giang Nam thành.

Yến Bá Lai ánh mắt của trở nên nghiêm nghị lại , thấp giọng quát nói:

-Là ai nói cho con biết lần ám sát này là do người của Tông gia hay Lục gia phái tới?

-Phụ thân , loại chuyện này còn không thể nói cho con biết sao? Trừ Tông Lục hai nhà. . .

-Câm miệng , không có chứng cứ , sau này chớ có nhắc lại chuyện như vậy.

-Con cũng không phải nói lung tung, ở trước mặt phụ thân nên con mới thận trọng nói, hiện tại ở trong phòng chỉ có 2 cha con chúng ta.

-Ở trước mặt ta cũng không cho suy đoán lung tung , dính líu công kích người khác, nhớ kỹ, đây là đại kỵ.

-Vâng.

Yến Tương Mã cúi đầu, tiếp nhận lời dạy bảo của phụ thân.

Lúc này sắc mặt của Yến Tương Mã mới dịu đi, mới nhìn Yến Tương Mã, nói:

-Ô Nha xếp thứ 20 ở trên bảng xếp hạng sát thủ ở đế quốc, thực lực không kém. Con chỉ là Cao Sơn trung phẩm, lấy sức của một người như con làm sao có thể giết chết được Ô Nha?

-Cũng không phải chỉ có một mình con, còn có đám người Lý Đại Lộ. Cha cũng biết thực lực của đám người Lý Đại Lộ rất khá, chỉ là con người hơi ngu xuẩn một chút mà thôi.

-Con đã tìm ra tung tích của Ô Nha, tại sao không báo cho phủ thành chủ? Tại sao không bàn bạc với ta mà tự tiện nhảy xuống bóc lệnh truy nã?

Yến Bá Lai như có điều suy nghĩ nhìn Yến Tương Mã , nói:

-Con có gì đang giấu ta sao?

Về mặt Yến Tương Mã hơi cứng lại, nháy mắt lại khôi phục tự nhiên , cười ha hả nói:

-Con có gì mà giấu cha đâu? Con không báo cho phủ thành chủ là bởi vì thời gian không kịp, cha cũng biết bản lĩnh của Ô Nha, hấn tới vô ảnh đi vô tung, tốc độ giết người lại nhanh. Con gặp phải hắn, sau đó cũng có cơ hội để thử sức, lại càng không thể phái người để làm giảm bớt thực lực bên người nữa. Lại nói treo thưởng là do phủ thành chủ bố cáo ra ngoài, là do phụ thân đại nhân tự mình dùng ấn, sau khi giết Ô Nha tự nhiên con sẽ đi lĩnh thưởng, nếu không lấy tính cách của phụ thân thì nhất định sẽ không để cho con đi lấy 2000 kim tệ kia.

-Con có biết sau khi con nhận công lao này thì người ở sau màn sẽ nhìn chằm chằm vào con không? Con cũng phải nhận lấy sự trả thù của bọn hắn nữa.

-Phụ thân, con là ai?

"----- "

-Con là Yến Tương Mã, là con trai của Yến Bá Lai thành chủ của Giang Nam thành này, cha con uy danh hiển hách , trấn thủ nhất phương, con tự nhiên cũng muốn đình thiên lập địa , không sợ hãi . Còn về đám cận bã chỉ biết đứng sau lưng đâm chọc kia, con sẽ để bọn hán vào mắt sao? Bọn hán có bản lĩnh thì nhảy ra trước mặt mà dùng đao thật thương thật PK với con đi, xem con có bóp nát trứng chim của bọn hán không?

-Hồ đồ.

Yến Bá Lai đập bàn một cái:

-Con xem đây là trò đùa của trẻ con sao?

Yến Tương Mã về mặt thành thật nhìn cha của mình , nói:

-Con không cảm thấy đây là trò đùa nhưng mà đây là trách nhiệm do con gánh lấy.

Yến Bá Lai nhìn chằm chằm nhि từ một lúc lâu , khoát tay áo , nói:

-Đi ra ngoài đi .

-Vâng, phụ thân .

Yến Tương Mã há mồm muốn nói , cuối cùng cũng không nói lời nào , xoay người hướng tới bên ngoài đi đến .

“Kết”

Trong phòng truyền đến tiếng của cơ quan.

Từ giữa bức “ Hồ Khiếu quần sơn đồ” phân thành hai, vách tường ở giữa xuất hiện một chỗ trống, một nam nhân mặc áo bào trò đi ra.

Hắn đi đến trước mặt của Yến Bá Lai nhìn Yến Bá Lai nói:

-Thành chủ , việc này thiếu gia liên lụy sâu, chỉ sợ sẽ có hậu họa .

Yến Bá Lai đẩy ghế ra đứng lên , có chút phiền não đi tới đi lui trong thư phòng , nói:

-Việc này Thôi gia đã không có kết luận, thế nhưng nó lại ở trong quầy rồi phong vân, thực sự là làm cho ta tức giận, xem ra bình thường đã không dạy dỗ nó rồi.

-Kế tiếp chúng ta phải làm sao?

Yến Bá Lai nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trầm ngâm thật lâu , nói:

-Thứ nhất, việc cần thiết nhất chính là phái người bảo hộ an toàn của Tương Mã. Nó có chút năng lực để tự vệ nhưng mà còn thiếu rất nhiều .

-Vâng.

-Thứ hai là phải bảo vệ an toàn của Tiểu Tâm, hai ngày nay Tiểu Tâm không đi ra ngoài cũng là chuyện tốt. Thi tốt nghiệp trung học đã xong , mấy ngày nữa người của Thôi gia sẽ đến đón Tiểu Tâm trở về. Để đó sẽ gió gục mây vùn , thế cục khó dò , chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến .

-Vâng.

-Thứ ba, tiếp tục đi thăm dò một chút về Lý Mục Dương, nếu như tất yếu phải vậy thì ta sẽ tự rat ay.

-Thành chủ Lý Mục Dương là quân cờ của nhà người khác?

Hắc bào nam nhân trầm giọng hỏi:

-Thiếu gia điều tra , tôi cũng đã điều tra, hết thấy tư liệu đều rất bình thường, tìm không thấy bất kỳ sơ hở gì.

-Tìm không thấy sơ hở gì nói không chừng chính là sơ hở lớn nhất .

Về mặt Yến Bá Lai lạnh lung, nói:

-Có thể giết chết cao thủ như Ô Nha, tại sao lại là một phế vật được?

-Vâng.

Hắc bào nam nhân trầm giọng nói .

Yến Bá Lai nhẹ nhàng thở dài , nói:

-Tương Mã cả ngày chơi bồi lâu lỏng chung quy không phải chính đồ , lần này Tiểu Tâm hồi kinh, để cho nó đi tới Thiên Đô một lần đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lâm - Liễu Hạ Huy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.